170

COLECTIA ROMANTIC

Margaret Way

ÎNTOARCERE LA BELLE AMBER

editura alcris

MARGARET WAY

ÎNTOARCERE LA BELLE AMBER

BUCUREŞTI

CAPITOLUL I

Auriul de pe cer pălea. Se schimba imperceptibil spre verde pal, ca o apă curgătoare. Un vânt zburdalnic suflă, dându-i părul lung şi negru pe faţă. Karen se smulse din gânduri şi mări pasul spre casă. Curând se va întuneca şi Philip o aştepta. Îşi ridică gulerul pardesiului, paşii ei grăbiţi făcând tocurile să bată în pavaj acelaşi mesaj urgent : Philip aşteaptă ; Philip aşteaptă.

În fundătura liniştită în care locuia, zgomotul traficului, generat de trecerea neîncetată a maşinilor, autobuzelor şi a taxiurilor grăbite, era dintr-o dată estompat. Casele vechi şi frumoase aveau parcă lumea lor, o lume de linişte şi stabilitate. Începuse să se desprimăvăreze şi atmosfera era invioratoare ; în toate grădinile salcâmii înfloriseră, fiind încărcaţi cu ciucuri albi. Vederea şi parfumul lor o făceau să se gândească cu dulce-amăruie nostalgie la zilele de mult trecute. Karen oftă involuntar, întorcându-se parcă o clipă în timp.

În faţa pivniţei vechi de vinuri era un salcâm magnific. În fiecare primăvară înflorea uluitor : ciucuri de flori galbene se profilau ca nişte constelaţii pe pietrele albe ale zidurilor clădirii. În jurul lui, cu multă vreme în urmă, cineva făcuse o bancă

circulară care devenise locul preferat al copiilor. Pivnița fusese construită, bineînțeles, de bătrânul Matthew Amber, care o iubise și ajunsese chiar să moară acolo. Câte fantezii copilărești nu construiseră ei pe baza lui – silueta înaltă și spectrală pe care și-o imaginaseră bântuind tunelele subpământene ale căror pereți erau acoperiți de rafturi înalte cu sticle vechi și prăfuite, cu lichid rubiniu, de licărirea cărora se speriau și fugeau afară la lumină.

În spatele pivniței era un zid de piatră acoperit cu iederă, în dosul căruia creșteau camelii și azalee, iar lângă acestea era sera de sticlă cu plante din toată lumea. Orhideele favorite ale mătușii Patricia despre care se spunea că posedă o „mână verde" de invidiat.

Imaginile din copilărie îi reveniră lui Karen în minte, una după alta, ca frânturile dintr-un film proiectat pe un ecran. Se succedau din ce în ce mai repede, absorbindu-i toată atenția. Lângă zăgazul din apropierea ușii era un iaz pe marginile căruia creșteau sălcii. Rikki încercase o dată să pescuiască acolo. El totdeauna fusese un rebel, un puști cu reflexe argintii în păr.

Vântul îi ciufulea părul dându-i-l în ochi. Totul i se părea că se petrece cu un milion de ani în urmă, zilele de aur de la Belle Amber, zilele copilăriei ei, acele zile fericite ce nu se vor întoarce niciodată.

În vecinătatea porții, frunzele palmierilor trecuseră prin gard și se agitau atingându-i haina. Karen se aplecă și dădu cu mâna la o parte câteva frunze ca să poată trece. În pofida tuturor eforturilor, grădina era prea mult pentru ea. Se putea descurca cu peluzele, însă nu și cu straturile de flori. Își arun-

că privirea spre casa veche, aproape un conac. Se vedea lumină în salon. Și casa-i era prea greu s-o întrețină. Era prea mare, prea singuratică, dar în fond era a ei. O costa mult, dar nu-și făcea griji. Următorii câțiva ani aveau să fie o bătălie pe care era hotărâtă s-o câștige. Își îndreptă umerii încercând să nu se mai gândească la necazuri. Era obosită. Joia era totdeauna o zi lungă și obositoare, cu multe ore de teorie predată unor copii blegi după orele de curs. Responsabilitățile păreau s-o copleșească atunci când era obosită. Începu să fredoneze o melodie menită să-i alunge îndoielile și sentimentele de nemulțumire ce-o copleșiseră acum, în amurg.

Ușa din fața casei se deschise și apăru un băiețel de zece ani care coborî scările. Figura lui Karen se schimbă la vederea lui și zâmbi veselă. Philip era un copil frumos, cu păr negru ca și ochii și ten puțin măsliniu. Ea-și lăsă din mână cumpărăturile și partiturile pentru a-l întâmpina.

— Karo! Karo, ghici ce-am făcut! Iar m-am lovit la genunchi, îți vine să crezi?

Sora lui îl privi cu aceeași veselie întipărită pe față.

— Îmi vine să cred, dar ai să supraviețuiești, puiule. Ți-ai dezinfectat rana?

Philip încuviință cu un gest din cap.

— Sigur, dar ar trebui să vezi cum arată bicicleta. Nu cred că o voi putea îndrepta.

Karen se abținu de la comentarii și urcară ținându-se de mână treptele pe care erau ghivece cu azalee înflorite spectaculos. Erau foarte apropiați. Așa fuseseră întotdeauna. Chiar înainte de moartea

mamei lor. Karen fusese totul pentru fratele ei — mamă, soră, frate, confidentă. Eva Hartmann își petrecuse ultimii opt ani din viață ca invalidă, o femeie ciudată și acră, cu o figură impenetrabilă și distantă față de propriii ei copii, obsedată de trecut, obsedată de familia Amber, propriul ei clan bogat și familia care contribuise în multe feluri la ruinarea soțului ei.

În copilărie, Karen avusese multe coșmaruri provocate de povestirile mamei sale despre mașinațiile și faptele rele ale familiei Amber. Expresia acestei figuri ce fusese frumoasă odată, îi tulbura încă visele ; expresie care, mai târziu, Karen realiză că era de ură adâncă.

În ultimii opt ani, Karen devenise foarte independentă, ceea ce de fapt era o trăsătură proeminentă a caracterului ei, reușind să lupte cu viața.

Lumina din hol era puternică. Scrisoarea era din nou acolo. Karen o luă cu mâini tremurătoare și se uită în jos la Philip.

— Du-te și spală-ți mâinile și pune masa pentru ceai.

El o privi cu răbdare și cu teamă.

— Am făcut-o deja, Karen. Ce e în scrisoare ? Privi cu atenție fața surorii lui, care părea galbenă în lumină.

— Atunci apucă-te de lecții, murmură ea cu ochii pe foaia de hârtie bătută la mașină și la cecul cu suma imensă care-o însoțea. Ea le despărți în timp ce Philip pleca, fără să protesteze. Era deja într-un fel un filozof. Karen era îngrijorată. El își dădea seama, dar ea nu-i putea împrăștia grijile. Avea să se apuce de lecții.

Karen intră în salon cu ochii pe scrisoare. Casa părea încremenită, ca şi cum asculta. Deci ei îl voiau. Atotputernicii Amber ! Ea-şi coborî ochii în josul paginii, pe semnătura energică amintindu-i de omul căreia îi aparţinea : GUY AMBER.

Lecţiile învăţate cu suferinţă sunt ţinute minte o viaţă. Karen îşi ridică faţa, ochii scânteindu-i în lumină. Nu era de mirare că mama ei îl urâse. Era nesuferit şi tăia în carne vie. Karen era încântată că el crezuse cu atâta uşurinţă că ea se va supune dorinţelor lui. Figura ei deveni brusc matură. Nu, nu dorinţelor lui ci mai exact — ordinelor. Aşa era. Ordine, iar el era un bărbat obişnuit de multă vreme să le dea.

Marele Guy Amber voia să aibă grijă de orfani. După opt ani, avea să se ocupe de ei. Se va îngriji de educaţia lui Philip. Philip era oricum un Amber. Avea să intre în afacerile familiei. Poate să ia locul tatălui său... nu, niciodată !

Gândurile-i erau clare în minte, clare, reci şi precise. Karen răsuci dintr-o singură mişcare foaia de hârtie şi-o aruncă în şemineu cu un gest sigur. Era plină de dispreţ.

Va avea ea grijă de Philip. Totdeauna o va face, atâta timp cât el va avea nevoie de ea. Avea nouăsprezece ani, nu nouăzeci şi avea un salariu bun — cu diploma ei de la conservator. Era asistentă la catedra de muzică de la Sf. Hilda, o şcoală particulară de fete unde şi ea învăţase. Toţi acei ani de studiu fuseseră răsplătiţi.

O investiţie necesară — spusese Eva Hartmann când plătise acele taxe mari. Karen îşi plimbă privirea prin cameră, fixând detaliile. Era într-adevăr o cameră frumoasă, veche dar frumoasă. Camera

unei femei cu foarte multă personalitate, fiecare piesă fiind aleasă cu grijă de mama ei. Doar pianul le reamintea copiilor de tatăl lor. Stephen Hartmann fusese un pianist de mare talent. Pianul, un pian mare de concert, fusese al lui.

Picturile impresioniștilor francezi, care decorau pereții, erau favoritele mamei, iar deasupra pianului atârna un Dégas, reprezentând o mică dansatoare, ce-i devenise foarte familiar în urma multelor ore cât îl privise. Chiar și cărțile erau ale mamei sale, ocupând un perete întreg.

Karen își întoarse privirea spre pianul deschis, cu partiturile răvășite. De câte ori exersase în trecut și ridicând ochii o văzuse pe mama ei privind-o...

Totdeauna sensibilă la stările sufletești ale mamei sale, Karen abordase o singură dată subiectul despre tatăl ei. Răspunsul tăios pe care i-l dăduse mama ei pe un ton de ceartă, o făcuse pe Karen să nu mai revină niciodată asupra acestui subiect. „N-o să vorbim despre tatăl tău, Karen. Pentru mine, în sfârșit, viața fără el e liniștită."

Karen nu uitase niciodată. Tatăl ei îi fusese foarte drag. Ea îi semăna foarte mult. Trăise foarte mulți ani cu mama ei, dar într-un târziu descoperise cu durere că de fapt n-o cunoștea deloc, ceea ce se adăugă la dezamăgirea ei. Cu Eva Hartmann se întâmplase ceva îngrozitor, dar când sau cum se întâmplase, Karen era prea mică să-și amintească. Îi era imposibil să fixeze în timp perioada exactă.

Un singur lucru era sigur: familia Amber era amestecată în acest eveniment.

Brusc, Karen se trezi din reverie. Ieși în grabă din salon și urcă scările spre dormitor. Ciucurii albi

ai baldachinului înalt se mișcară când ea își aruncă haina pe pat. Își trase rochia peste cap și se duse la garderob să-și ia o pereche de pantaloni și o jachetă. Avea apoi zece minute să încălzească mâncarea.

Inevitabil, ochii îi alunecară spre portretele părinților ei. Erau doi oameni tineri și frumoși ; mama ei privise direct în aparat, iar tatăl ei puțin pe deasupra acestuia. Amândoi erau în floarea vârstei și zâmbeau fericiți și încrezători, privind viitorul cu aroganța și siguranța celor tineri. Atunci fuseseră în siguranță.

Familia tatălui ei fusese printre primii pionieri ai viticulturii, cu o vie mică dar cu soiuri excelente și o cramă de excepție, iar familia mamei — familia Amber, avea cea mai mare firmă de fabricat vinuri, iar acum controla douăzeci din cele mai renumite vii ce se întindeau în trei state și era cea mai mare companie în domeniu.

O fuziune între cele două familii fusese inevitabilă. Viile familiei Hartmann se învecinau cu proprietățile familiei Amber. Era doar o chestiune de timp până când avea să-i înghită.

Pentru că făcea parte din familie, lui Stephen i s-a oferit un post de conducere și un salariu excelent. Aceasta era însă doar pentru impresie. Nu el era magnatul. Magnatul era familia Amber : Luke și cei doi fii ai săi, Richard și Guy. Richard, fiul cel mare, a fost omorât când calul lui a căzut peste el pe proprietatea socrului său. Vestea, atât de neașteptată și tragică, l-a doborât pe Luke Amber care după câteva luni în care a zăcut între viață și moarte, s-a stins. După aceea, Guy Amber a preluat afacerile, care aveau nevoie de o mână de fier, un

om curajos și hotărât. Guy avea în bună măsură toate aceste calități ; un om de afaceri de mare succes, foarte dotat și fără milă, un lup lacom care înghitea oile mici și timide.

*

* *

Două seri mai târziu, Philip stătea întins, iar Karen corecta câteva lucrări când sună telefonul. Karen puse un prespapier peste lucrări și se duse să răspundă.

— Alo, Karen ? Era o voce de femeie, clară și muzicală, o voce care nu-i era străină.

Karen răspunse politicos :

— Da, Karen Hartmann la aparat. Cine sunteți ?

Vocea râse puțin și spuse emoționată :

— Patricia Amber, draga mea. Sunt sigură că-ți amintești de mine.

— Ați greșit numărul, îmi pare rău, spuse Karen fără să-i vină a crede că vorbea cu Patricia și închise telefonul. Imediat după aceea telefonul sună din nou, dar Karen nu se simți în stare să răspundă. Scoase telefonul din furcă. Se întoarse în salon. Mai avea încă zece lucrări de corectat și nu putea pierde timpul. Avea realizări ca profesoară, deși standardul era ridicat.

Se așeză din nou la lucru, dar numai după douăzeci de minute se auzi soneria de la ușă. Își ridică iute capul. Nu era cazul să intre în panică ; ușa avea lanțul pus. Se duse să răspundă fără să se oprească și-și aranjeze părul.

În fața ușii stătea un bărbat în jur de treizeci de ani, puternic dar suplu. Genul de bărbat care

nu trecea neobservat, având un fel de splendoare întunecată ; nasul drept și clasic cu obrajii și linia bărbiei în unghi și, la prima vedere, prea puternice. Părea că împrăștie în jur puterea și siguranța de sine. Karen se dădu înapoi uluită și cu respirația tăiată. Ar fi putut uita orice, dar n-ar fi putut să-l uite pe acest om. Ochii lui strălucitori o priveau, iar Karen simți o tresărire interioară.

— Cum ți-ai permis să-i închizi telefonul Patriciei ? Ai supărat-o îngrozitor. Vocea lui profundă și arogantă o lovi aproape fizic, ca un curent de înaltă tensiune. Deschide ușa, Karen. Trebuie să vorbesc cu tine. Tonul lui exprima nerăbdare, dar Karen se gândi repede că el nu era deloc binevenit. Sprâncenele lui negre îl făceau să pară ostil.

— Cum îndrăznești să vii aici ?! izbucni ea furioasă, simțind că n-o mai țin picioarele. Aici e casa mea și nici un Amber nu va pune piciorul în ea. Nu există nici o formulă magică care ar putea șterge toți anii din urmă... și lacrimile vărsate din cauza ta. Pleacă. Nu e nimic de spus. Cum ai putut crede altfel ?

Gura lui se strâmbă ironic.

— Văd că glasul sângelui nu s-a schimbat de-a lungul anilor. Eva vorbește prin fiica sa. Deschide ușa, copilă. N-am de gând să mă întind în fața ușii tale. Ochii lui o fulgerară, iar vocea i se schimbă, devenind insistentă și slăbind tonul autoritar. Te rog ascultă-mă, Karen. Vreau doar să te ajut, deși ai fost învățată să mă detești și să mă urăști.

Karen fu înfiorată de un val de neputință. Tonul liniștit avea autoritate mai multă decât un strigăt. Era foarte liniștit, foarte convingător, iar ea știa că

ar fi inutil să mai opună rezistență. Știa că era bine să se ferească de furia lui.

Karen deschise ușa iar el se năpusti în casă ca un vânător, dominând-o cu statura-i impresionantă. Avu o clipă impresia că el seamănă cu o panteră neagră imensă. Lumina-i strălucea în păr. Ochii lui întunecați îi prinseră privirea.

— Nu te-ai schimbat. Semeni cu Stephen ! Ai ochii lui, statura lui osoasă și distincția lui. Ai să te faci frumoasă. Privirea lui întunecată și strălucitoare se schimbă. Hai să intrăm, Karen. Am de discutat cu tine. El îi întinse mâna, dar ea se retrase evitând contactul. Femeia din ea era gata să-l infrunte, chiar dacă încercarea avea să-i fie fatală.

El nu era obișnuit cu nici un fel de opoziție. O prinse de talie, oprindu-i retragerea. Karen avea înfricoșătoarea senzație că orice ar fi vrut Guy Amber, nu i-ar fi lăsat să-i scape.

Vocea lui se auzi plină de nerăbdare când privi în jos spre ea.

— Nu te teme, Karen, niciodată nu ți-aș face vreun rău !

— Nu mă tem ! murmură ea mândră, privindu-l în ochi, la fel cum o făcuse el mai devreme.

El îi privi ochii din cale-afară de luminoși, observând fiecare trăsătură a feței ei ridicate.

— Nu, la naiba, nu cred că te-ar cuprinde cu ușurință frica. Cu atât mai bine pentru amândoi. Să intrăm, deci, copil hotărât ce ești. El o conduse în salon, ca și când ea și casa erau proprietatea lui, apoi o împinse ușor într-un fotoliu și se așeză în fața ei, privind-o intens. Acum hai să încercăm să lămurim toate aceste confuzii și fapte denaturate care te tulbură. De ce nu mi-ai răspuns niciodată la scri-

sori ? Cu siguranță nu ești lipsită de simțul respectului.

Karen râse scurt, apucând brațele fotoliului.

— Într-adevăr ești insuportabil ! A trecut prea mult timp și toate... Ei bine, dă-mi voie să-ți spun că te-ai materializat puțin prea brusc pentru ca eu să mă simt bine. N-ai pic de bunătate și ești lipsit de sentimente, ai doar o șiretenie diabolică. Ești dur și neinduplecat, un adevărat Machiavelli, iar eu știu că ai putea deveni violent dacă ți s-ar oferi ocazia. Karen se încordă.

Vocea lui o acoperi pe a ei cu un ordin incredibil de liniștit :

— Nu mai spune prostii, copilă, oprește-te. Devii prea pasionată. Privirea lui era îngrijorată. Ascultă măcar o dată în viață faptele, și nu ideile preconcepute. E dureros, știu, dar nu interpreta greșit, vremea a trecut. Mama ta a murit. Eva a fost o victimă a propriei firi. A fost o femeie acră și nefericită care s-a pedepsit singură și ne-a pedepsit pe noi toți. Nu ne-ar fi lăsat niciodată să vă vedem pe tine și pe Philip. V-a despărțit de noi. Acum nu-i mai este silă de banii pe care-i trimiteam.

Cuvintele lui avură efectul unei scântei pe dinamită. Karen auzi o explozie în urechi, vie și ascuțită. Se repezi spre el cu obrajii în flăcări. El se ridică brusc văzând-o cum se repede și o apucă de coate, ea simțind degetele de oțel că-i intră în carne prin jacheta subțire.

— Minți ! se răsti Karen la el, privindu-l mândră. Nu te cred. Mama n-ar fi luat niciodată bani de la tine. Nici bani... nici altceva. Știu. A trebuit să ne luptăm ani de zile ca să supraviețuim.

Figura lui întunecată era formidabilă, un mușchi îi zvâcnea pe maxilar.

– Eu nu mint niciodată, micuțo. N-a fost nici o luptă, crede-mă.

Inima începu să-i bată neregulat, nu se mai putea stăpâni și nu mai avea încredere în propriul trup. El era prea înalt, prea puternic și prea capabil de a spulbera toate convingerile ei cele mai profunde.

– Știu că tu ești dușmanul, spuse Karen cu răceală. Dar n-ai să mă intimidezi și n-am să intru în jocul tău. Mama era o femeie acră și nefericită, știi și asta. Era apăsată de durere și regrete. Și-a dus viața în afara societății, dar și-a dus singură greutățile, izolată de familie – o familie în care nu mai putea avea încredere.

– Îmi dau seama că ești în stare să-l iei și pe dracu' de coarne dacă n-ai altă soluție.

– N-am altă soluție, izbucni ea sigură de sine. Ești sigur că-ți dai seama ? Ești un om de afaceri. Oprește pierderile. De la mine n-ai ce să câștigi, deși ai face orice ca să-ți atingi scopul. Minți dacă ești obligat, așa cum ai făcut-o și în trecut !

În ochii lui întunecați și strălucitori apăru o sclipire stranie.

– Ce copil impertinent ești, Karen. Perspectiva de a te stăpâni începe să mă atragă.

– N-am să-mi cer scuze pentru că am spus ce am gândit, spuse Karen.

– Vei constata că nici eu nu sunt adeptul scuzelor. Mâinile lui o strânseră mai tare. Dar ține minte, comportamentul fierbinte e o caracteristică a familiei Amber, așa că dacă te aprinzi s-ar putea să nu ți se întâmple numai ție.

Răspunsul ei fu incredibil de rece pentru o fată tânără. Se trase înapoi așezându-se în fotoliu și privindu-l triumfătoare.

— Poate că nu. Dar totdeauna am să cad în afara cercului tău de influență. Fiind bărbat și un Amber, n-ai să recunoști, știu, dar așa va fi.

— Nu se pune astfel problema, dar tu ești pentru mine tipul de aisberg. Totdeauna m-ai enervat. Îi lăsă încet mâna. Știi foarte bine că tu și Philip aveți nevoie de protecția mea. Ești doar o adolescentă singură care încearcă să crească nu băiețel. Chiar dacă eu mă voi ocupa de toate cheltuielile voastre, tot nu va fi suficient. El își plimbă ochii prin camera frumoasă. Lumina-i scotea în evidență profilul puternic și acvilin. Avea aspectul unui bărbat cufundat în amintiri, figura arogantă, gura frumoasă și senzuală dând impresia de răutate și amuzament totodată. Era o figură ce nu putea fi uitată, pe care se puteau citi sentimente total diferite.

Vocea lui o făcu să revină repede din lumea viselor.

— Trebuie să-mi cânți, spuse el calm privind spre pianul Steinway.

— Presupui o mulțime de lucruri, nu-i așa ? spuse Karen cu voce cristalină și amuzată. N-am spus niciodată că aș putea cânta. Acela era pianul tatălui meu, nu-ți amintești ?

Ochii lui întunecați se întoarseră spre ea.

— Și tu cânți, spuse el liniștit dar categoric. E ciudat cum tristețea accentuează frumusețea, continuă el gânditor. În acei ochi mari, aurii se vede și tristețe și tandrețe, dar la cea mai mică atingere s-ar schimba în flăcări. Mă întreb dacă-ți dai sea-

ma. Tonul lui fusese tandru, iar Karen se mişcă neliniştită, simţindu-se înconjurată de puterea lui dominatoare.

N-avea de gând să răspundă unei astfel de provocări şi se trase înapoi, îndreptându-şi privirea spre perdeaua ce se umfla de vânt. El părea să facă un efort conştient de-a o ironiza şi tortura. O privi îndelung, observând tristeţea întipărită pe chipul ei foarte tânăr.

– Cât timp ţi-ar lua să-ţi lichidezi aici toate treburile, Karen ? întrebă el laconic. Serviciul şi celelalte. Eu am să aranjez vânzarea casei. Are nevoie de reparaţii, dar e o casă frumoasă şi are o poziţie excelentă. Pe mine nu mă va deranja să mă ocup de ea, iar ţie îţi va da puţină independenţă. Trimite pianul când ai să fii gata, iar eu voi plăti când am să-l primesc dincolo. Până vei veni şi tu, va fi acordat.

Karen simţi că-i dau lacrimile. Era ultima umilinţă. Toate sentimentele ei de demult pentru el, pentru Belle Amber, care se cristalizaseră într-o nevoie acută, trebuiau negate. Cuvintele ieşiră cu durere şi disperare la suprafaţă :

– Nu pot să accept, este o greşeală. Mama s-ar răsuci în mormânt. Dacă ai şti... mama... familia Amber... Tăcu, gâtuită de lacrimi, şi se trezi în braţele lui. Îşi rezemă capul de umărul lui iar trupul îi tremură la atingerea lui Guy. Parcă toată lumea s-ar fi învârtit în jurul unui centru ce-l formau ei doi. Liniştea era deplină. Încet, deveni conştientă că era învăluită de magnetismul lui. Se trase brusc din bra-

ţele lui şi-şi muşcă buza de jos. Simţi gust de sânge şi-şi veni în fire.

— Îmi pare rău, spuse el scurt, pe un ton ce-l contrazicea.

— Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze, deşi ar fi pentru prima dată.

— N-am fost niciodată capabil să văd o femeie plângând. Dar tu nu eşti încă o femeie, aşa-i ? Eşti doar o fată ce se transformă într-o femeie — o combinaţie periculoasă. O întoarse cu faţa spre el. Nu mă înfrunta, micuţo. Nici acum şi nici altă dată. Voi avea mereu grijă de tine dacă ai să mă laşi. Gândeşte-te la Philip dacă-ţi negi propriul drept la siguranţă şi fericire. Deşi era doar un copil, lui Philip îi plăcea la Belle Amber. Şi oricum, face parte din moştenirea lui.

— Dar tu precis eşti însurat... ai copii.

— Aşa intenţionez, spuse el privind-o ironic. Încă mai am această intenţie, micuţo, dar nu pot spune că am întâlnit femeia care să-mi reţină atenţia... oricum, nu cât ar fi necesar. Poate că nu ne vom simpatiza niciodată, dar cel puţin fă-mi promisiunea de lojalitate.

— Am s-o fac când voi considera că trebuie, spuse Karen scurtând discuţia şi rămânând imobilă. Era pregătită pentru această clipă. O aşteptase multă vreme.

În ochii lui Guy apăru un licăr de umor sardonic.

— Ce joc devastator faci tu cu sufletul meu, copilă ? Cred că va trebui să fiu foarte atent.

— E bine să ştiu că cel puţin ai şi tu un punct sensibil, îl ironiză ea. Pari incredibil de rece. Dar ai şi inimă.

El întinse mâna şi o opucă de umăr.

– Mă gândeam să-ți găsesc un tânăr drăguț care să-ți mai taie din umor, dar văd că nu se va putea. Nu sunt deloc sigur că un bărbat tânăr va supraviețui unui asemenea potop. E sigur că tu ai nevoie de un stăpân.

Din instinct, Karen se scutură ca să se elibereze, enervată și mirată de propria-i reacție la contactul cu el.

– Nu cred, spuse ea cu hotărâre. Un astfel de bărbat n-ar întâmpina decât o perpetuă rezistență din partea mea.

Ochii lui cu gene lungi o priviră rece și totodată apreciator.

– Chiar așa gândești ? Ești foarte tânără și acum ești tulburată, iar în mintea ta acum se dă o luptă. În viață vei lua lucrurile mult prea în serios, micuțo. Acesta-i motivul pentru care vreau să fiu în preajmă.

Karen își ridică privirea spre el, cu obrajii în flăcări.

– Îmi pare rău, dar nu-ți pot da un răspuns. Am nevoie de timp. Nu pot hotărî atât de repede. Cu inima deja bolnavă, Karen simțea că voința îi slăbea. Să fie loială față de familia Amber însemna pentru ea să întoarcă spatele trecutului. Cum avea să-și înăbușe acest sentiment de vinovăție față de mama ei care nu mai era aici ? Se simți dintr-o dată ca și când ar fi fost copil, cu ideile copilărești despre bine și rău, rigid separate. Mama ei aproape îi distrusese personalitatea prin atitudinea ei neindurătoare.

Guy o privea insistent.

– Ești atât de tânără, spuse el cu convingere. Se mișcă repede și o trase după el la ușa de la in-

trare. Se opri cu mâna pe clanță și o privi. Nu mă lăsa să aștept, Karen. Deja a trecut prea mult timp.

Karen simți cum îi ard obrajii și inima începe să-i bată repede. Era sigură că emoțiile i se citeau pe față.

– Cred că vom fi capabili să ne tolerăm unul pe celălalt, spuse el amuzat.

– În doze mici, completă ea zâmbindu-i și făcându-i un semn cu mâna. Era o forță irezistibilă care-o împingea spre el, care-o făcea să fie prinsă în capcana nisipurilor mișcătoare ale farmecului lui. Totdeauna avusese imaginație și avea stranie convingere că era ghidată inexplicabil de destin și că soarta-l adusese pe Guy Amber din nou în viața ei.

El deschise ușa și ieși în noapte, fluturând o mână în semn de salut.

Karen rămase în prag privind în urma lui. Simțea un calm pe care nu-l putea înțelege, un calm aproape complet. Grădina era scufundată într-o umbră albastră prin comparație cu lumina din casă, iar aerul avea prospetimea unei nopți reci. Florile galbene de forsitia păreau argintii la lumina lunii. Magnolia din colțul grădinii era doar o umbră întunecată ce aștepta primăvara. Luna viitoare avea să fie încărcată de flori și de parfum. Toată natura se trezea la viață !

CAPITOLUL II

La Belle Amber venise primăvara. Soarele strălucea auriu în viile ce se întindeau în rânduri cu frunzele strălucitoare, bogate ca o mare verde imensă. Două sute de pogoane de vie ce se întindeau pe dealuri, plantate cu viță de Shiraz și Cabernet-Sauvignon, viță nobilă de Bordeaux.

Vremea tunsului viei fusese perfectă, cu puțin vânt și nu prea mult soare. Cu puțin noroc, avea să fie un an bun pentru vii.

Porțile mari de fier ale proprietății erau deschise și Guy Amber opri mașina la intrare. Karen își ținu respirația, profund impresionată. Arcul mare de fier forjat de deasupra porților deschidea un drum lung, flancat de plopi ce aveau coroana de un verde delicat, verdele de primăvară. Departe, la capătul drumului, era casa. Karen era nerăbdătoare s-o vadă. Bărbatul de lângă ea se întoarse și-i studie profilul și ochii visători. Întinse mâna pe spătarul scaunului ei, amuzat și indulgent față de reacția ei la prima vedere a proprietății.

— După cum arăți, văd că Belle Amber are același farmec pentru tine.

Vocea lui Philip rupse tăcerea.

— Aş putea spune că e o frumuseţe, unchiule Guy ! Jur că mi-o amintesc. Capul lui apăru între ei. Te-ar deranja dacă aş merge pe jos până la casă, unchiule Guy ? Am un cârcel la picior — cred că dacă aş alerga puţin mi-ar face bine.

Guy Amber râse şi întinse mâna în spate să-i deschidă portiera.

— Ia-o înainte. Acum e casa ta, Pip. Vreau să te simţi bine în ea. Du-te şi cerceteaz-o.

— Mulţumesc, unchiule Guy. Figura lui Philip reflecta plăcerea şi admiraţia faţă de ruda-i regăsită. Ţâşni pe aleea cu pietriş şi bătu în pământ cu piciorul de câteva ori până i se restabili circulaţia, apoi o rupse la fugă, dispărând după o cotitură a drumului fluturând din mână.

Karen era tăcută, simţindu-şi mintea golită de gânduri. Era conştientă de prezenţa bărbatului de lângă ea. El zâmbi.

— Eram convins că o să-ţi placă. Proprietatea e frumoasă oricând, dar niciodată mai frumoasă ca acum.

Karen îi aruncă o privire şi luptă cu emoţia ce-o încerca, provocată de evidenta lui strădanie de a-i face pe plac. Ea simţi şi-şi îndreptă ochii spre el privindu-l atent, gândindu-se la cele trei calităţi ce-l defineau : o siguranţă aproape regească, hotărârea şi o aură puternică de bărbăţie.

Îi răspunse fără să gândească :

— Ai grijă de darul ce-l ţii în mână — înspăimântătorul dar al fericirii. Sub farmecul tău se simte duritatea. Cuvintele tale mă încântă, dar ştiu că nu mă pot încrede în omul care le spune.

Guy râse batjocoritor.

– Ești minunat de sinceră, Karen ! Felul în care râdea el o făcu să se înfurie și să se indigneze.

– Diametral opusă ție, probabil. Mă întreb în ce categorie intri tu. Aș spune că ești inteligent și ascuns și... tăcu speriată când o mână îi încercui gâtul.

– Ce spuneai ? întrebă el. Inteligent și ascuns și... Umerii lui lați se apropiară de ea.

– Sunt unele situații în viață care trebuie acceptate, murmură ea, cu obrajii roșii.

– Și aceasta este una dintre ele. După câteva clipe, o bătu ușor pe obraz.

– E caraghios cum se așază lucrurile, nu-i așa ? insistă ea, nu foarte amuzată.

– Caraghios nu mi se pare cuvântul potrivit, Karen, spuse el zâmbind. Mai potrivit ar fi uluitor.

– Vocea ta e plină de convingere. Trebuie să fie minunat să fii atât de sigur de tine. Cred că purtai armura încă din leagăn.

Guy râse din nou răutăcios.

– Dacă nu ești atentă, pisicuța mea, vei ajunge să ai o limbă ascuțită.

Karen avu grația să roșească.

– Ceea ce mă va face o femeie indezirabilă.

Guy o fulgeră cu privirea.

– Am spus eu asta ? Nu, Karen. Cu puțină străduanie și puțină maturitate, ai să atragi bărbații ca lumina lumânării, gâzele.

– Ai zis-o de parcă ai vrut să-mi spui că nu sunt bine crescută. Oricum ai de-a face cu o fată prea temătoare ca să evite necazurile.

– Bărbații aduc necazurile.

– Unii bărbați, murmură ea pe nerăsuflate. Mai sunt și alții, buni și tandri și generoși.

— O, Doamne, sună ca un necrolog.

— Cred că n-ai băgat de seamă că am umor, spuse ea bățoasă.

— Pentru o fată care se teme de necazuri pari că te cam joci cu focul. Mai bine am lua-o din loc înainte de-a mai porni tu vreun atac.

Karen îi privi profilul arogant, admirându-i haina perfectă elegant croită.

Guy întoarse și el capul, prinzându-i privirea, reușind s-o facă să-l privească. Karen se rușină de senzualitatea privirii lui, de mirosul lui și de timbrul vocii. Reuși să-și ascundă instinctele și ceea ce implicau ele. Guy Amber era un bărbat frumos și cu succes, a cărui sexualitate atrăgea majoritatea femeilor. O dată ce ar fi acceptat acest fapt, putea nici să nu se mai gândească la el. Inspiră adânc, afișând un calm pe care nu-l simțea.

— Cum zici tu, o, strălucitor lord al moșiei.

Guy zâmbi și porni motorul. Mașina porni împrăștiind o jerbă de pietre cu cauciucurile. Karen privea înainte cu ochii sclipitori. Acesta era locul căruia îi aparținea ! Conștient de emoția ei crescândă, Guy conduse încet mașina pe drumul ce ducea printre pajiști, spre creastă. Acolo era Belle Amber ; visul materializat și magia întoarcerii la ceea ce socotise a fi pierdut.

Se ivi, drept înainte, albă ca zăpada și perfectă ; o casă colonială construită în zilele de demult când o așezase acolo Matthew Amber, un englez bogat, pentru mireasa lui franțuzoaică, Julienne. Când aflase de colonizarea din Australia de Sud, Matthew Amber își vânduse viile din California și emigrase împreună cu toată lumea din casă, spre

acest continent nou descoperit. Într-o lună a cumpărat cincizeci de pogoane de pământ la poalele dealurilor și a plantat vie. Cu timpul a mai cumpărat pământ, a căpătat prestigiu, a plantat mai multe vii ; a produs vinuri mai bune și și-a devotat viața cultivării viței de vie. Acestea au fost începuturile marii companii Amber Estates Ltd.

Karen încercă să-și stăpânească vocea, deși era emoționată.

— Deja o iubesc...

— Mai mult decât ieri și mai puțin decât mâine. El o privi și-i văzu figura gânditoare și curioasă, curba gâtului încântătoare. Vocea lui deveni aproape tandră.

— Bun-venit înapoi la Belle Amber, Karen. Arăți altfel, știi ? Tânără și teribil de înfocată. Așa cum îmi place să arăți...

Karen simți că-i bate inima mai tare și încercă să se stăpânească. Să-și ia privirea din acei ochi întunecați și de la acel cap brun. „Vinde-ți scump sentimentele, dacă trebuie. Se poate și așa trebuie făcut. E doar un bărbat fermecător, mai în vârstă și inaccesibil. Și pe deasupra, nici nu te poți încrede în el." Își luă privirea de la el, părând că se uită la ceva în depărtare.

— Îți dau un penny dacă-mi spui la ce te gândești, spuse el liniștit, apoi zâmbi când îi văzu stânjeneala. Adică zece cenți.

— Mă tem că n-am să accept oferta.

— Fă ceva pentru mine, Karen, spuse el privind-o în ochi. Încearcă să te reîntâlnești cu Patricia fără idei preconcepute. Poartă-te firesc. Ea abia așteaptă să vă aibă aici pe tine și pe Philip. Fii bună cu ea.

Karen îl privi cu reproş.

— Ce lucru ciudat spui. Fii sigur că n-am să fac pe doamna mândră.

— Nu asta am vrut să spun, Karen. Dar ai putea să te porţi ca o pisică feroce dacă ai avea în mână inima cuiva.

— Eşti nedrept cu mine. N-am obiceiul să fac astfel de lucruri, nu sunt ca doamnele elegante cu care eşti obişnuit.

— Poate că nu, Karen, dar abia începem să ne cunoaştem din nou. Patricia e altfel... ciudat de vulnerabilă. Tu şi Philip veţi fi ceva special pentru ea. Dacă te ajută cu ceva, să ştii că eşti dorită la Belle Amber.

Katrin înregistră toate detaliile figurii lui.

— Ce inteligent eşti, vorbeşti de cursa în care cu toţii cădem inevitabil... pentru a fi doriţi. Trei cuvinte — eşti dorită, Karen.

— Şi tu eşti la fel, micuţo. Tot ce ai de făcut este să laşi timpul să lămurească impresiile trecute. Trebuie să trăieşti cu oamenii, să-i vezi în viaţa de fiecare zi, ca să obţii adevărata dimensiune.

Ea îl privi fix, cu ochi strălucitori.

— Toţi avem câte-o picătură de sfânt şi păcătos.

El înţelese imediat firul gândurilor ei.

— Acum ai un temperament foarte spectaculos. Cred că ţi-ar sta foarte bine în rol de doamnă bătrână.

Karen scutură din cap în semn de negare.

— Dai prea mult subînţeles vorbelor simple.

— Karen, Karen, nici tu nu crezi ce spui, zise el râzând. Deja te vezi cu o sabie de foc între mine şi cauzele nobile.

– Iartă-mă, Guy, spuse ea încet, vorbind mai dulce decât își propusese.

Zâmbetul lui fu sardonic.

– Calmează-te, micuțo, spuse el scurt, ești încordată ca un arc.

Ascultătoare, Karen își lăsă capul pe spătarul scaunului mirosind a tapițerie scumpă, încercând să respire mai potolit.

Când ajunseră lângă casă, Guy vîră la dreapta unde era un garaj enorm pentru patru mașini, cu trei uși închise și o a patra deschisă spre întunericul din interior. Intrând în garaj Karen observă ordinea desăvârșită în care erau păstrate sculele, echipamentul pentru grădinărit, și văzu o mașină sport foarte joasă între alte două mașini mai mari. Guy deschise portiera și ocoli mașina până pe partea ei, luând-o de cot. Ieșiră din garaj și se îndreptară spre intrarea principală în casă, urcând pe treptele largi spre portalul aripii centrale cu două etaje.

Din holul de la intrare văzu dintr-o privire parchetul lustruit și scara de lemn ce pornea din mijlocul holului și urca la etaj. Din tavanul înalt atârna un candelabru mare de cristal.

Karen era foarte impresionată și încerca totuși să se calmeze. Fără să-și dea seama se apropie de Guy Amber care-i înconjură talia și o trase lângă el.

– Ești gata să țâșnești ca o căprioară speriată, Karen. Liniștește-te, îți promit că totul va fi ușor.

Karen încercă să-și stăpânească impulsul de-a o lua la fugă.

– Acum că sunt aici, sunt la fel de speriată pe cât de tare mi-am dorit să vin.

– Taci, spuse Guy ținând-o lângă el.

Chiar în timp ce el vorbea apăru din interiorul casei o femeie care se îndrepta grăbită spre ei cu vădită grație și zâmbind.

— Karen ! Vocea ei făcu să sune numele lui Karen foarte frumos. Tremurând de emoție, Karen o privi atent. Era o femeie foarte înaltă, foarte slabă, până în patruzeci și cinci de ani, de o frumusețe fără vârstă, a cărei asemănare cu Guy Amber spunea de la sine că era sora lui — Patricia Amber.

Într-o clipă, lui Karen îi reveniră în minte valuri de amintiri din copilărie, scene în care această femeie jucase un rol deosebit. Ochii ei negri erau fixați pe figura lui Karen, încercând parcă să-i citească în suflet. Patricia Amber, slăbănoaga sinistră, silueta iluzorie a ultimilor opt ani, nu mai exista. N-avea nici o legătură cu această femeie grațioasă cu păr negru, care afișa farmec și demnitate.

Ea-i întinse mâna lui Karen care avu o ezitare, apoi se duse spre ea, aflându-se imediat într-o îmbrățișare caldă, căreia-i răspunse cu aceeași intensitate.

Patricia Amber se trase un pas înapoi privindu-și tânăra rudă cu ochi aprobatori.

— Karen, iubito, totdeauna am spus că ai să fii frumoasă și tu semeni cu... inspiră adânc, pe jumătate râzând și pe jumătate plângând... ești ca...

— Stephen ! interveni Guy Amber amabil, punând o mână pe umărul surorii sale.

Ea-și mângâie obrazul de mâna lui, calmată de atingerea lui, după cum i se păru lui Karen.

— Pip a ieșit după unchiul Mark, spuse Patricia privind-o cu ochi strălucitori. Vrea să vadă via și să se asigure că nu visează. Se va întoarce cu-

rând. Sunt atât de bucuroasă că Guy a reuşit să te convingă să te întorci la noi, Karen.

Karen îşi înclină puţin puţin capul şi-şi micşoră ochii.

— Nu cred că Guy s-a gândit vreo clipă că n-o să reuşească. Pare să fie încrezător cum nu sunt mulţi oameni, că întotdeauna obţine ce-şi propune.

— E doar o aparenţă, micuţo, replică Guy calm, deşi ochii îi scânteiau pe sub gene. Sora lui o luă de mână pe Karen ca s-o conducă în casă.

— Vino, dragă. Am atât de multe să-ţi arăt. Am decorat un întreg apartament pentru tine, ca să-l ai pe Philip aproape. Vreau să fii fericită aici.

În salon erau flori peste tot, în semn de bun-venit acasă. Lemnul întunecat al mobilelor lustruite contrasta cu pereţii îmbrăcaţi în damasc bleu, ferestrele înalte aveau draperii de brocart de aceeaşi culoare şi perfect asortate cu covoarele, mobila de mahon era tapiţată cu mătase şi catifea. Totul era frumos şi elegant. Lui Karen i se păru că nimic nu se schimbase. Pe pereţi erau picturi, plasate pentru o le pune în valoare culorile şi calitatea ; peisaje, compoziţii, toate foarte valoroase, şi un portret al lui Matthew Amber. Karen văzu mândria de pe faţa bătrânului, cu pomeţii puternici şi proeminenţi, cu ochii întunecaţi, privire pătrunzătoare şi păr argintiu. Era o figură remarcabilă, plină de caracter şi forţă. Arăta cum de altfel fusese : un bărbat cu calităţi practice, care transforma visurile în realitate.

Karen îşi plimbă ochii prin cameră cu vădită plăcere. Obiectele uimitoare şi delicate erau răspândite prin toată camera, încălzindu-i atmosfera şi dându-i personalitate.

Patricia Amber îi urmări privirea zâmbind.

— Ştii, dragă, Celia şi Liane vor veni acasă vineri seara. Liane tocmai s-a logodit, dar am s-o las pe ea să-ţi povestească. Rikki e aici, bineînţeles. Majoritatea timpului şi-l petrece pictând. Celia l-a dotat cu un atelier de primă clasă, dar nu-l vedem prea des lucrările. El e foarte secretos în această privinţă.

Patricia se întoarse spre fratele ei ai cărui ochi de această dată nu aveau nici o expresie.

— Vrei să-l chemi tu, Guy ?

Karen interveni repede :

— Vă rog să nu-l deranjaţi din cauza mea. Majoritatea artiştilor nu apreciază intruziunile în lumea lor.

Râsul lui Guy fu sardonic de-a dreptul, dar se supuse fără să comenteze. Patricia Amber îl privi plecând şi se întoarse spre Karen.

— I-am spus unchiului Mark să fie înapoi la prânz. L-a luat pe Pip să facă un tur printre vii. O, Karen, ce minunat e că te am aici !

Karen nu-şi luă ochii de pe figura ei.

— Chiar te bucuri, mătuşă Patricia ?

— Draga mea, e o mare bucurie pentru mine să vă am aici pe tine şi pe Pip. El, cred că seamănă cu cei din familia noastră. Aceeaşi ţinută... ochii, sprâncenele, chiar şi mâinile. Îmi aminteşte foarte mult de el... Am fost foarte afectată de moartea mamei tale, Karen. Te rog să mă crezi. Era în firea ei să fie astfel. Când eram fetiţe, eram foarte apropiate, o cunoşteam foarte bine. Se opri o clipă, părând cufundată în amintiri. Karen o privi întrebându-se, nu pentru prima dată, care fusese adevăratul rol pe care el îl jucase în viaţa mamei ei.

În acel moment Guy se întoarse în cameră, urmat de un tânăr slab, îmbrăcat într-o pereche de blugi şi o cămaşă albastră care-i lăsa aproape tot pieptul la vedere. Părul lui era blond-argintiu şi-i cădea pe frunte şi pe ochii de un albastru intens. Lui Karen i se păru că era auriu tot şi uluitor de sănătos. Ochii lui vioi o măsurară pe Karen cu un adevărat interes profesional.

— Karo, cred că te-ai transformat în cea mai frumoasă pasăre din lume! Traversă repede camera şi-i întinse mâinile lui Karen. Bun-venit înapoi, pisicuţo. Aşa-ţi spunea Guy, adu-ţi aminte. Sau îţi zicea ochi de pisică ?

— Cam aşa ceva, interveni Guy amuzat.

Rikki vorbea cu entuziasm.

— Ce subiect minunat ai fi tu pentru mine, Karo. Ce contrast minunat între ochii tăi şi culoarea părului. E uluitor, şi pe deasupra te mai am şi atât de aproape.

— Şi tu arăţi minunat, Rikki, interveni Karen apropiindu-se de el şi sărutându-l pe obraz. Era pufos şi auriu şi mirosea a terebentină. Spre surprinderea el, Rikki întoarse repede capul şi o sărută pe gură. Gura lui era caldă şi surprinzător de dulce.

— Eşti într-adevăr un tip afectuos, spuse Guy Amber tărăgănat. N-am să pot rămâne la prânz, spuse el uitându-se spre sora sa. Am să încerc să mă întorc repede, Trish. S-ar putea să rămân peste noapte în oraş şi am să te sun mâine dimineaţă. Se întoarse spre Karen şi-i zâmbi. Mâine la vremea asta ai să fii foarte ocupată cu treburile. Cuvintele lui fură însoţite de o privire în care sclipea ironia şi care nu-i scăpă lui Karen.

– Mulțumesc că ne-ai întâmpinat. Înțeleg că ești foarte ocupat.

– Ceea ce spui sună excesiv de corect, dar parcă n-ai vorbi tu. Guy se întinse după cheile de la mașină și le luă cu nepăsare. Vino cu mine până la mașină, Trish. Am ceva să-ți spun. Rikki, ai tu grijă de Karen, spuse îndreptându-și privirea întunecată spre nepotul său. Nu te strădui prea tare, Rikki.

Rikki se înroși furios.

– Ești dracul în persoană, Guy !

– Mi s-a mai spus. Își luă sora de braț și o conduse în hol spunând scurt „la revedere".

Rikki se întoarse să-și continue examinarea în liniște.

– Acum că am rămas singuri, Karen, crede-mă că e adevărat ce ți-am spus. Te-ai făcut frumoasă, Karo, iar partea cea mai bună e că nu-ți dai seama. E fantastic ! Mai ales că se întâmplă în această casă. Mi-am frământat mintea săptămâni de-a rândul să găsesc un subiect pentru premiul Havilland – știi, pentru portret. Sunt hotărât să particip, acum că ai venit tu. E un dar de la Dumnezeu. Guy bineînțeles ar fi fost perfect. E un diavol splendid și arogant, dar nu mi-ar fi pozat niciodată, nici într-un milion de ani.

– De ce nu ? întrebă Karen curioasă.

– Ai spus-o chiar tu, are prea puțin timp. Am fost uluit că v-a adus pe tine și pe Pip. Apropo, Pip este ca el, nu-i așa ? Adică are trăsăturile familiei Amber. L-am zărit cu unchiul Mark. Dansa parcă în sus și în jos, punând tot felul de întrebări. E genul de copil strălucitor, mulțumesc lui Dumnezeu ! Exact genul de care e nevoie în casa asta.

Karen se hotărî să-i redirecționeze atenția.

— Cât de bun artist ești, Rikki ?

El se strâmbă nemulțumit.

— În unele zile cred că sunt al naibii de bun, în altele simt că nu sunt bun deloc. Dar sunt ambițios, deși nu prea-mi arăt lucrările familiei. Micul hobby al lui Rikki, cum îl numește Celia, spuse el râzând în hohote.

— Celia ? Adică mama ta ? întrebă Karen mirată și cu sprâncenele ridicate.

Rikki se încruntă puțin.

— Nimeni altcineva, dulcea mea inocentă. Nimeni, și în nici un caz propriii copii, n-ar visa să-i spună desăvârșitei doamne Celia Amber, mamă. Ar îmbătrâni-o, draga mea. Liane, biata făptură, suferă în sinea ei. Mie mi se pare firesc. Nu mă plâng. Ea m-a instalat în atelier. „E mai bine să-i dau lui Rikki o ocupație, ca să nu alerge după fete, mai ales după cele frumoase." Regina albinelor n-ar suporta realitatea. I-ar fi imposibil, să știi.

— E absurd, protestă Karen, fiind șocată de cele auzite.

Rikki o privi cu ochii micșorați și o contrazise :

— Nu, nu este. Sunt și astfel de femei. Sunt sigur că ai auzit despre ele. Sunt milioane de astfel de femei în toată lumea, dedicate numai lor — Marele Ordin al Reginelor Albinelor.

— Rikki ! protestă Karen amuzată și pe jumătate râzând. Cât e aureală în ceea ce spui ? E fascinant, bineînțeles, dar nu e plauzibil.

— Ai să înveți, Karo, cu vremea, spuse Rikki făcându-i cu ochiul. Dar mă bucur că ești aici. Ești o tipă foarte directă, iar Liane are nevoie de-o prie-

tenu, încearcă din răsputeri să devină o copie a Celiei, dar efectul este dezastruos, după cum ştie şi Celia foarte bine. Partea ciudată e că Lee poate fi foarte cu picioarele pe pământ dacă rupe legătura cu maică-sa. Celia nu vrea ca bărbaţii să se holbeze la fiica ei – ar putea să-i fure o parte din această admiraţie.

Karen îl privi fără să clipească, complet năucită. Rikki o văzu şi începu să râdă.

– Privirea ta e pentru impresia artistică ? Comportamentul lui Rikki era întotdeauna şocant.

– N-ar trebui să râzi, spuse ea privindu-l cu severitate.

– Rikki, ai fost ridicol, hai, recunoaşte ! o maimuţări el.

– Ridicol, şopti Karen, uluită de tonul lui.

– Nu, replică Rikki alegându-şi cu grijă cuvintele. Mama e câteodată geloasă pe propria ei fiică. Era de aşteptat să se întâmple aşa.

Ochii lui luminoşi o măsurară, atrăgându-i atenţia.

– Ştii, Karo, cu faţa ta drăguţă şi reflectând adevărata compasiune feminină, m-ai făcut deja să fiu nebun după tine. Cred că ne vom căsători.

Figura ei se lumină şi începu să râdă.

– Sper că glumeşti.

– Nu, nu-ţi dai seama după cum te privesc ? Zâmbetul lui era foarte dulce, amintindu-i-l pe cel care era cu mulţi ani în urmă. Nu mă lua prea în serios, Karo. Eu spun o mulţime de prostii. De fapt, am o inimă caldă şi sunt un băiat afectuos, cu instincte normale. Orice mică deviaţie poate fi explicată sau scuzată de copilăria mea. Ce fel de viaţă ai avut de n-ai nici o teamă ? Prin ochii tăi frumoşi

pot să-ţi văd sufletul. Nu e nimic necurat acolo. Nici conspiraţie, nici plan... nici urmă de complicitate.

Karen se ridică în picioare agitată.

— Dacă încerci să mă intrigi, Rikki, ai reuşit destul de bine. Am văzut cum fierbe în tine nemulţumirea. Cine e în spatele el... Guy ? se hazardă ea.

Rikki o privi uluit.

— Guy ? Dumnezeule mare, nu ! De ce a trebuit să te gândeşti la Guy ? El e la fel de direct ca tine. Mă mai ciondănesc cu el din când în când, dar nu este rău. E un om foarte energic. Seamănă foarte mult cu o fiinţă omenească obişnuită, dar poate fi asemănat foarte bine cu Jaguarul său, la figurat, bineînţeles. E un machismo pur.

— Ce înseamnă ? întrebă Karen privindu-l fix.

— Machismo ? sforăi Rikki. E cuvântul spaniol care defineşte bărbatul puternic şi sexy — jucătorul puternic cu aspect de play-boy, şi sugerează acea cruzime după care voi, femeile, sunteţi înnebunite.

— Te rog nu mă amesteca şi pe mine, ripostă Karen.

— Bine, toate celelalte, păpuşo. Trec prin viaţa lui încercând să facă marea impresie, apoi trosc ! sunt lovite în faţă.

— Nu sunt surprinsă, el îmi aminteşte de unul dintre fraţii Borgia.

— Bine, schimb un membru al familiei Borgia pentru un copil captivant, zise Rikki râzând zgomotos.

Karen zâmbi arătându-şi dinţii mărunţi şi frumoşi.

— Sunt onorată, Rikki. Când îmi arăţi lucrările tale ?

– Când voi avea chef, se strâmbă el conspirativ. Acum mă simt mai degrabă ca o tânără mamă. Ştii, temându-mă să las pe oricine să se uite la copil, în cazul că ei n-ar fi de acord că ce-am produs eu e minunat.

Se auziră paşi uşori pe hol şi ei întoarseră ochii spre uşă. Patricia Amber intră în cameră, vorbind cu voioşie potolită.

– Ei, Karen, ce părere ai de Rikki după toţi aceşti ani ? întrebă ea privindu-i pe amândoi. Bineînţeles, e mai degrabă un intrigant.

Karen zâmbi.

– Aşa cred şi eu. Îl iau vreodată în serios ?

– Aproape întotdeauna, veni replica neaşteptată a mătuşii ei. Rikki are o intuiţie perfectă, mai ales în privinţa femeilor.

– Iar tu eşti o sfântă, Trish, se încruntă Rikki. De fapt m-am reîntors în sânul familiei de dragul lui Karo.

CAPITOLUL III

A doua zi dimineață, Guy și Patricia plecară devreme în oraș, la ședința consiliului, lăsând casa în grija lui Karen. Philip, care mai avea doar câteva zile de vacanță până să meargă la noua lui școală, se scula cu noaptea-n cap și pornea să descifreze magia viei. Erau atât de multe de văzut și atât de multe de învățat, iar unchiul Mark îi promisese că-l va lăsa să conducă până la porțile proprietății un transport de butoaie mari.

În liniștea de după micul dejun, Karen își aranjă lucrurile în camera care-i plăcea foarte mult și pe care o admira fără grabă. Stilul camerei sale era deosebit față de restul casei, decorul fiind mai modern : croiala cuverturii, cele două fotolii mari și adânci, noptierele și biroul, toate erau piese moderne care se asortau până și cu obloanele de la ferestrele ce dădeau spre grădina cu piscină.

Chiar și baia mică avea o personalitate distinctă, decorată în culori și cu finisaje elegante. Nu era nici o îndoială că fusese utilată cu dragoste, în mod special pentru Karen.

Coborând din nou scările în salon, deschise capacul pianului și lovi clapele scoțând un acord ce răsună în liniștea casei, făcând-o să dorească să

cânte. Tavanul înalt și covoarele groase vor estompa puțin sunetul pianului. Nu mai avusese ocazia să cânte de câteva săptămâni. Se așeză în fața claviaturii și făcu câteva arpegii.

O cuprinse acea senzație familiară de putere și plăcere. Se așeză comod pe bancheta pianului și degetele începură să-i alerge pe claviatură. Trecuseră trei sferturi de oră când vocea lui Rikki se auzi din pragul ușii, făcând-o să tresară.

— Încă un arpegiu și-mi voi ieși din minți.

Karen se întoarse și dădu cu ochii de privirea lui posomorâtă.

— Îmi pare rău, Rikki. Te-am deranjat ?

— Bineînțeles că m-ai deranjat, bleago ! Altfel de ce aș fi aici ? Dar se îmblânzi, încercând să devină convingător. Cred că trebuie să exersezi, dar serios, Karo, ce-ai zice să-mi pozezi după-amiază ?

— Mi-ar plăcea, Rikki. La ce oră ?

— Pe la două. Știi, Karo, uitându-mă la tine fac complicații cardiace. Ai genul de figură pentru care cavalerii se luptau în turnire.

— Glumești ? îl tachină ea.

El rămase foarte serios, ignorând ceea ce spusese ea.

— Nu știu cum am să mă descurc, figura ta e un amestec de demnitate și amărăciune.

— O, Doamne ! râse Karen.

— Iartă-mi exprimarea, fată dragă, a vorbit artistul din mine, zise el sarcastic.

— Și e irezistibil, zise Karen. Îl privi pe Rikki pe sub gene, dar acesta era foarte serios.

— M-aș fi supărat, dacă ar fi spus-o orice altă fată !

— Atunci de ce nu te superi ? Am să mai exersez.

Rikki nu aprecie deloc informația și se încruntă.

— Doamne, dă-mi putere !

Karen stătu o clipă întinzându-și picioarele, apoi începu să cânte o compoziție de Liszt.

Capul ciufulit al lui Rikki apăru din nou în ușă.

— De ce nu mi-ai spus că știi să cânți ca un înger ?

Cântă atunci un studiu de Chopin, urmat apoi din nou de Liszt, apoi de Falla, Ravel și Debussy. Karen cântă cu mare plăcere, după cele câteva săptămâni cât n-avusese pianul.

Mark Amber veni în casă în căutarea ei și apăru în salon cu o expresie de uimire și încântare. Era deja de câteva clipe în cameră când ea deveni conștientă de prezența lui și se întoarse repede.

— Te-ai și întors, unchiule Mark ?

— Trebuia să mă întorc și mai devreme, dacă aș fi știut că aici se dă un recital. Pip și cu mine voiam să vii cu noi, dar acum cred că am să rămân aici. Se îndreptă către un fotoliu și se așeză, rezemându-și coama de păr argintiu pe spătarul fotoliului. De ce nu cântă toate femeile la pian ? Pe vremea mea fiecare domnișoară trebuia să aibă un grad de îndemânare, dar nu-mi amintesc de nimeni care să fi cântat măcar pe jumătate atât de frumos ca tine.

Karen zâmbi încântată de sinceritatea din vocea lui.

Pe neașteptate, pe ușă intră Philip.

— Aici erai, unchiule Mark. Te caut de un sfert de oră. Doar n-ai să stai acolo s-o asculți pe Karen ! Poate să-ți cânte oricând.

Mark Amber care până atunci fusese absorbit, se ridică în picioare calm.

— Mă tem, Karen, că Pip are dreptate, dar următorul tău recital nu poate avea loc foarte curând. Mulțumesc, draga mea. Acum ce-ai zice să faci un tur cu noi ? Mark se apropie ca s-o ajute să închidă capacul pianului, apoi Karen ieși cu ei în lumina soarelui de primăvară.

Dimineața strălucea în albastru și auriu, iar florile de primăvară îi întâmpinau pretutindeni. Flynn, grădinarul șef, era o autoritate în domeniul rododendronilor, iar aceștia păreau să crească peste tot, ca și azaleele cu petale delicate, alb și roz, pe sub eucalipții cu flori roșii și frunze ca niște franjuri.

Ajunși la vii, începură să meargă încet printre rânduri.

— Scrii o carte despre vița de vie, unchiule Mark, nu-i așa ?

— Am tot scris-o în ultimii douăzeci de ani.

— Atât de mult timp ? Karen îi privi linia clară a profilului. Era un bărbat extraordinar de vioi pentru vârsta pe care-o avea.

— Sunt foarte multe de spus, Karen, dacă ții seama că originea viței de vie se pierde în negura timpului. Autoritățile în materie consideră începuturile cultivării acesteia la anii 8000 înaintea erei noastre. Oricum, suntem siguri că era cultivată între Tigru și Eufrat înainte de anul 4000 înaintea erei noastre. Prima referire la cultura viței de vie se află în primele scrieri literare, din timpul regelui Gilgamesh.

— Trebuie să recunosc că sunt ignorantă ! Karen se opri și-și scoase o pietricică din sandă.

— Este un poem în limba asiriană, draga mea, o lămuri Mark Amber, scris pe ceramică și păstrat pentru eternitate. El începu să recite calm și ritmat :

„Ametistul se naşte ca fructele sale
Plăcută e vederii vița palisată ;
În lapis lazuli îmbrăcată cu struguri în ciorchine ;
Plăcută e vederea naşterii fructului magnific."

— Lapis lazuli, ce denumire frumoasă, spuse Karen aplecându-se să mângâie un ciorchine.

— Între timp, Homer a scris Iliada. Vinul nu era doar o băutură obişnuită pentru greci, ci era privit ca unul dintre cele mai bune produse naturale ale țării. De la Grecia la Roma şi de la cucerirea Galiei de către Cezar, la marea casă a vinului — La Belle France. Nu-mi pot imagina nici un iubitor de vinuri care să nu aprecieze marile vii de Bordeaux, Burgundia sau de pe valea Loarei, fără să mai menționez bazinul Champagne.

— Cât de curând, draga mea, spuse el zâmbindu-i lui Karen, sper să ajungi la Paris şi să ai suficienți bani şi destul timp ca să te bucuri de unele dintre cele mai fine vinuri franțuzeşti. Într-o zi ca aceasta, când vremea începe să se încălzească, eu cred că aş comanda şampanie... Veuve Cliquot sau poate Pol Roger... şampaniile clasice. Sunt o încântare în orice ocazie. De fapt, Karen, spuse Mark privind-o, nu e cazul să te duci chiar până la Paris. Guy are câteva sticle acasă. Îl fac eu să deschidă una duminică, deşi de obicei la petreceri servim din vinurile produse de noi, spuse el râzând.

— Abia aştept să le văd din nou pe mătuşa Celia şi pe Liane. Sper că se vor întoarce la timp pentru petrecerea de duminică.

— Aproape sigur, draga mea, spuse el pe un ton sec. Se aplecă puțin spre ea, foarte serios şi-i şopti confidențial : S-ar putea să n-o mai recunoşti

pe Celia, Karen. S-a schimbat foarte mult în ultimii ani.

– În ce sens ?

– Moartea lui Richard a fost o tragedie pentru toţi, dar şi mai mult pentru Celia. Când l-a pierdut pe Richard şi-a pierdut ancora de rezervă. El ştia s-o stăpânească. Unele femei au nevoie... imperioasă chiar, de supraveghere constantă din partea bărbatului.

– Deci e nefericită, unchiule Mark ?

Mirarea lui fu totală.

– Nu, n-aş spune că Celia a fost nefericită, draga mea.

– Rikki pare puţin pierdut ?

– Poate, dar Rikki se va descurca, eu sunt îngrijorat pentru Liane. Ea e foarte afectată de purtarea mamei sale. Destul de firesc, bineînţeles. Trebuie să-ţi spun că Celia e fermecătoare, ageră şi e o plăcere s-o vezi – de mult trecută de patruzeci de ani şi, dă-mi voie să oftez, face pe fetişcana, ceea ce nu e deloc potrivit pentru o femeie în puterea vârstei. Frumuseţea ei tinerească a căpătat o nouă dimensiune, foarte evidentă, şi pot spune că Celia are o şiretenie neîntrecută, adăugă el gânditor.

Karen râse din toată inima.

– Ce-ai spus sună cam acid, unchiule Mark. Eşti sigur că asta ţi-a fost intenţia ?

El zâmbi fără să se jeneze.

– Poate că ar trebui să reformulez ce-am spus. Celia este o operă de artă !

Zâmbetul ei îl făcu să se simtă vinovat.

– Acum să ne întoarcem la un subiect mai sigur. Trebuie să plantăm în viitor... mai mult Cabernet. Hai să-ți arăt.

Astfel, Mark Amber îi redirecționă atenția lui Karen, cu blândețe dar cu fermitate. Dacă amintea de noua Celia Amber, însemna să calce pe teren periculos.

După prânz, Karen porni spre atelierul lui Rikki. Rămase mai întâi în fața ușii, apoi bătu. Silueta lui înaltă și suplă apăru în ușă.

– Intră. Dacă urăsc ceva, atunci sunt cei ce se consideră experți. O urmări cu privirea și-i indică niște pânze. Uită-te, prieten de copilărie, bucură-te și râzi.

Karen se îndreptă spre pânze cu o expresie de interes.

– Sper că nu aștepți tact și considerație, spuse Karen peste umăr, fiind obișnuită ea însăși să fie criticată.

– Critică fără teamă ! replică el cu sprâncenele încruntate.

Karen trecu la treabă, simțind privirea lui Rikki. Părea nervos și nerăbdător să-i afle părerea, oricât ar fi fost de necalificată. Examină pânză după pânză, apoi trase una afară și o rezemă de perete. Era o pictură foarte bună, după părerea ei, un peisaj cu dealuri cu vii, cu un cer fără de nori – cerul pe care îl văzuse ea astăzi ! Nu era nici abstract și nici strâns în canoanele unui stil. Era strălucitor, plin de imaginație și părea să reflecte personalitatea autorului, inerentă în orice operă de artă.

Karen uită de Rikki, uită de toate. Trase o altă pânză, studiind-o și punând-o jos, apoi se întoarse spre el, privindu-l cu ochi strălucitori.

– Nu sunt genul de expert, Rikki, dar cred că am ochi din instinct pentru astfel de lucruri. Ezită o clipă. Ceea ce încerc să-ţi spun este că eu cred că într-adevăr eşti foarte bun. Nu mă aşteptam la nimic asemănător. Tot ceea ce faci pare să se îmbine foarte bine – culoare, formă, planuri, toate sunt perfect redate. Totul îmi place, mai ales acest peisaj. Îmi este foarte familiar şi relevă prospeţime şi vervă. Aproape că pot vedea strugurii cum se coc.

– Poţi ? Rikki se uită la ea cu un fel de uluială. Câteodată cred că sunt pe calea cea bună. În zilele de azi lucrurile sunt foarte diferite, chiar şi metoda de a aplica vopseaua. Profesorul îmi spunea că promit foarte mult, dar Celia zicea că e din cauza faptului că suntem cine suntem, dacă ştii ce vreau să spun. Familia Amber şi toate celelalte... Nu prea redau nimic în detaliu, cred că ai observat, Karo. Încerc să fac trecerea de la un plan la altul şi de la o culoare la alta foarte lin. Sper că reuşesc, spuse încruntându-se. Oricum, nu mă lăsa să-ţi vorbesc despre hobby-ul meu.

– De ce nu ? Fiind artist, eşti îndreptăţit s-o faci. Eu nu prea mă pricep, Rikki ! Karen îşi plimbă ochii prin atelierul lui foarte luminos. Este super-echipat, nu-i aşa ? Cred că aici îţi este locul. Dar tu eşti partea cea mai importantă. Voi fi onorată să-ţi pozez, Rikki. Peste câţiva ani am să mă pot mândri că Richard Amber mi-a pictat portretul înainte de a fi celebru, spuse Karen încântată. Cum s-a putut ca familia să nu te încurajeze ? Nu ţi-ar plăcea să-ţi continui studiile în străinătate ? Ar fi o experienţă fantastică pentru tine. Să înveţi tehnicile moderne ; să ai compania stimulatoare a celor cu aceeaşi

ocupație... de la care ai avea ce învăța... cu care ai putea sta de vorbă.

— Karo, iubito, m-ai mângâiat cu aripi de înger! Rikki îi ridică mâna la gură și o sărută. Nimeni din familie, cu excepția Celiei și a lui Liane, al cărei simț artistic zace în stomac, n-a văzut aceste pânze pe care le-am pictat în ultima vreme. De vreo șase luni am început să ies din mlaștină. Știi, am încercat experiențe ciudate. Cred că Guy mă consideră răsfățatul mamei, copilul ocrotit și tratat cu indulgență. Eu n-am făcut nimic pentru a-i schimba părerea. Mătușa Trish, bineînțeles, nu-mi deranjează niciodată intimitatea.

Rikki își ridică ochii și-i interceptă privirea.

— Stai așa! sări el entuziasmat. Așază-te acolo... în scaunul acela. Asta e. Relaxează-te. Muza mea a coborât la mine. Am să fac o schiță. Nu pot nici măcar să întrezăresc efectul final. Am să schițez momentul. Începu să se agite, pregătindu-și paleta, mânjindu-și deja pantalonii cu vopsea. Îți promit că ai să fii mulțumită, indiferent de rezultat.

Veselia lui o făcu pe Karen să zâmbească.

— Sunt sigură, Rikki.

Rikki căută printre tuburile de vopsea care zăceau într-un talmeș-balmeș uluitor, între cârpe și pensule. Găsi ce voia, apoi își stoarse din tuburi vopsele pe paletă. Îi aruncă lui Karen o privire preocupată.

— Întoarce puțin profilul stâng... asta e! Acum trage umerii înapoi... înapoi... Cerule, nu! veni spre ea, încruntându-se. Nu vreau să-ți strici atitudinea. Acum e mai bine! Relaxează-te. O bătu pe umărul care-l deranja.

Karen încercă să nu râdă. Rikki era foarte absorbit. Ea se rezemă de spătarul scaunului simţindu-se puţin obosită, îşi lăsă gândurile s-o ia razna. Trecu o jumătate de oră şi liniştea nu fu tulburată decât de comentariile interminabile ale lui Rikki asupra fazelor prin care trebuia să treacă portretul.

Amândoi tresăriră când se auzi o ciocănitură în uşă. Apăru o fată, zâmbind cuceritor.

— M-am întors acasă! anunţă ea fericită. Ştiu că am spus o prostie, dar asta e tot ce mi-a venit în minte.

Karen sări în sus zâmbind.

— Liane! Se îndreptă spre cealaltă fată cu mâinile întinse.

Rikki se relaxă.

— Nu mai e nici o speranţă să-mi pun modelul să pozeze. Tonul lui era morocănos, dar din voce îi răzbătea o notă de bucurie.

— Ba am să-ţi pozez, bineînţeles, îi spuse Karen peste umăr.

— Ce suflet nobil şi lipsit de egoism ai tu! Privi spre sora lui. Intră, Lee. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai şovăi. Sora lui se strâmbă la el, deloc impresionată de stilul lui agresiv. Liane, mult mai înaltă, se dădu un pas înapoi zâmbind strâmb.

— Arăţi bine, Karo. Şi eşti foarte drăguţă! Mă gândeam că ai să te porţi foarte superior. Guy mi-a spus că eşti frumoasă ca o orhidee. O mângâie pe cap. Eu pun pariu că arăt ca naiba!

— Cred că vânezi un compliment, zâmbi Karen, fără să creadă prea mult în descrierea făcută de Guy.

— Nu vânează, Doamne ferește, dar e o schimbare plăcută, recunosc, spuse Rikki ștergându-și o mână mânjită de vopsea pe pantaloni.

Liane rămase în picioare în mijlocul camerei, foarte înaltă și suplă, vizibil deranjată de înălțimea ei. Avea trăsături frumoase, dar era ceva ce nu se potrivea cu felul ei de a fi. Îmbrăcămintea era frumoasă, evident scumpă, și ar fi trebuit să-i vină bine, dar nu i se potrivea. Chiar și părul ei negru era pieptănat altfel decât i-ar fi stat bine la trăsăturile accentuate.

Karen se retrase spre bancheta lângă care stătea Rikki.

— Nu pot să depășesc momentul, Lee. Au trecut doar câțiva ani, dar cât ai crescut !

— Am crescut și am crescut, și am crescut ! Ești dezamăgită, după câte văd. Liane se strâmbă puțin, privindu-și fratele. După cum se vede, Rikki arată cel mai bine.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai subaprecia ! Totdeauna e destulă lume prin preajmă care să facă asta. Unde-i Celia ? Schimbă repede Rikki subiectul.

Liane clipi de câteva ori.

— A mai avut câteva obligații în oraș și a vrut ca eu să vin înainte. O va aduce Colin, sâmbătă seara.

— Colin e logodnicul Lianei, explică Rikki întorcându-și ochii spre Karen.

— Colin e un vis ! spuse Liane parcă recitând o poezie. E inteligent și atrăgător. Lucrează în departamentul relații cu publicul. Cât de prozaice, cuvintele aveau ceva magic pentru Liane ai cărei ochi

erau topiţi de dragoste. Nici nu ştiu ce a văzut la mine !

Rikki explodă, privindu-şi sora foarte iritat.

— Trezeşte-te, Lee ! Nu ştii ce a văzut la tine ! Toate aceste autopersiflări mă fac să mi se strepezească dinţii.

— Dar tu arăţi bine, Lee, interveni Karen.

Liane o privi pe Karen plină de neincredere.

— Doar nu crezi ce ai spus ?

— Bravo, crezi că aş fi spus-o dacă n-aş fi crezut într-adevăr ? Chiar şi tonul lui Karen era iritat iar Rikki rânji. Te văd poate puţin altfel. Mie întotdeauna mi-a plăcut cum ţi-ai purtat părul, drept şi strălucitor.

— Aşa cum îl purtam în copilărie ? Liane aproape chiţăi.

— Ar vrea să fie mai scundă, spuse Rikki puţin arţăgos. E bună de bătut. O mititică cum e Celia, spuse el ridicând vocea dintr-o dată. Cred că orice fată scundă îşi dorea să fie înaltă.

Karen izbucni în râs.

*

* *

Dimineaţa zilei de sâmbătă avu un început neaşteptat. Karen şi Liane abia terminaseră de aranjat florile, când apăru microbuzul care făcea livrările. Mătuşa Patricia era undeva pe terasă, supraveghind amplasarea azaleelor înflorite. Câteva clipe mai târziu, Karen se auzi strigată. Îi aruncă o privire şi se îndreptă spre terasă.

— Da, mătuşă Patricia.

— Pentru tine, dragă — ultimele cutii. Am să-l pun pe Flynn să le ducă la liftul de serviciu.

Karen privi în jos la muntele de cutii legate cu panglici aurii și acoperite cu semnătura strălucitoare – Regina Gold.

– Pentru mine ? întrebă ea prostită.

– E opera lui Guy, dragă. Mi-am dat seama că pune ceva la cale de când m-a întrebat dacă porți măsura doisprezece. Patricia Amber râse încântată, făcând gropițe în obraji.

– Dar mi-e imposibil să le accept !

– Ei, lasă ! O bătu cu mâna pe braț și-l chemă pe Flynn. Vrei să ne dai o mână de ajutor aici ?

El lăsă roaba și se îndreptă spre ele zâmbind.

Karen zâmbi în semn de salut, apoi se îndreptă cu nesiguranță spre casă.

– Mă duc să-l întreb pe Guy, spuse simțindu-și gâtul foarte uscat.

– E la el în birou, dragă, strigă în urma ei Patricia Amber, întorcându-se apoi zâmbind.

Karen bombăni enervându-se și mai tare. Se îndreptă spre ușa biroului și ciocăni.

– Intră !

Karen deschise ușa cu un aer hotărât, dar tot cu gâtul uscat. Guy era cu spatele la ea, scoțând un dosar dintr-un dulap.

– Poftim în separeul meu, îi spuse pătanjenul muștei – Ce este, Karo ?

– Cred că știi foarte bine.

– Ce ton sever ! Se întoarse, îi zâmbi și veni în fața ei, frumos și calm, îmbrăcat în pantaloni de culoarea nisipului și o jachetă asortată.

Ea-și luă privirea de la el și se strâmbă.

– Regina și-a făcut treaba, asta este ?

– Au sosit hainele... da, murmură ea stăpânindu-se.

— Ştii, Karo, tonul tău este formidabil pentru o domnişoară ! Spune-mi, vrei să deduc costul transportului care-a sosit, după figura ta ?

— Nu încerca să-ţi baţi joc de mine, Guy. Ştii foarte bine că nu mi-aş putea permite să cumpăr de la Regina Gold nici măcar o batistă, ca să nu mai vorbesc de o garderobă întreagă.

— Deci te-ai uitat la ele ? întrebă el cu sprâncenele ridicate.

— Nu !

— Atunci ce te deranjează ? S-a întâmplat ca tocmai luna aceasta să aibă nişte reduceri de preţuri uluitoare, mai ales la măsurile mici.

— Te rog nu te îndepărta de subiect ! Îl privi ridicându-şi bărbia.

— Care este în mod exact problema ? o întrebă el cu o sclipire de amuzament în ochii întunecaţi.

— Simplu. Nu pot accepta să-mi cumperi îmbrăcăminte, Guy.

— De ce nu ? Părea total uluit. Ce e extraordinar, Karen ? Nu-ţi vine să crezi că Cerul are grijă de tine ? Îi zâmbi neaşteptat. De ce nu mă laşi să fiu eu unealta divinităţii ?

Karen îl privi cu mândrie.

— Nici nu intră în discuţie !

Guy înconjură biroul, mişcându-se foarte repede. O scurtă privire asupra sprâncenelor lui încruntate o făcu pe Karen să se retragă, ajungând să se rezeme de uşă. Strălucirea din privirea lui care n-o slăbea avea un efect hipnotic asupra ei, făcând-o să ţipe :

— Nu te apropia de mine, diavole !

Guy se opri în loc şi râse în hohote.

– O, Doamne ! N-am fost niciodată într-un asemenea dezavantaj. Spune-mi, manevrele astea le faci în mod intenționat ? Nu cred că am întâlnit vreodată o tânără mai suspicioasă. E enervant. El îi privi fața, gâtul apoi ochii îngrijorați care-l priveau.

– Îmi pare rău, dar asta este, spuse Karen pe nerăsuflate.

– O decizie pe viață și pe moarte. El râdea de ea, iar Karen avu bănuiala enervantă că fața și gâtul ei se înroșiseră.

– Am să fac așa cum cred eu, adăugă Karen foarte categoric.

– Vorbe mari, Karen, spuse Guy întorcându-se cu spatele. Îmi întărești convingerea că ești teribil de sinceră.

– Ce drăguț ! izbucni Karen pe un ton în care se ghicea furia.

– Sarcasm, micuțo. Ochii lui rămaseră ațintiți asupra ei, contemplând-o cu o răceală tipic masculină. Vrei să te uiți, ți-ar plăcea să atingi, dar nu îndrăznești, spuse tărăgănat.

– Tu-ți permiți orice, îl corectă ea, pe un ton pe care nu și-l recunoscu. Scuză-mă că ți-am răpit timpul.

El se apropie repede de ea, dominând-o cu silueta-i puternică.

– Karen, îngerașule, te lași dominată de incredibila atitudine tipic feminină de a avea ultimul cuvânt. Vocea lui era tăioasă. Acum șterge-o, sau am să-ți sucesc drăgălașul gât.

Îl privi speriată, cu ochii strălucind și pupilele dilatate.

Guy îi aruncă o privire scurtă.

— Nici o lacrimă de remuşcare, copil imprevizibil ?

Karen tăcu o clipă, încercând să-şi revină.

— Mi-ar fi greu, minţi ea. Nu regret nici un pic faptul că ţi-am părut necuviincioasă.

— Să nu mai aud nici o vorbă, pisicuţo, spuse Guy calm, privind-o ameninţător. Nimeni nu te-ar fi suportat atât de mult.

— Aş putea rămâne să-ţi aud minciunile, reuşi să spună încercând să nu se lase intimidată.

— În cazul acesta, n-am de ales. Întinse mâna şi-o strânse de umăr.

Karen se smulse din mâna lui, deschise uşa şi o trânti în urmă. Era aproape să plângă de furie. Acest schimb de replici cu Guy o extenuase de-a dreptul, dar acum era ferm hotărâtă să nu-i facă pe voie.

CAPITOLUL IV

Karen se pregăti pentru seară cu entuziasm crescând. Cuvântul „petrecere" avea o magie ce nu putea fi neglijată. Cu încăpăţânare, refuză să se uite în dulap la creaţiile croitorilor din Melbourne. Era teribil de tentată să scoată una din ele — cea de culoarea frunzelor toamnei — dar se hotărî să reziste. Aceasta ar fi însemnat să-şi admită înfrângerea. Nu jurase că se va descurca singură ?

Se îndreptă spre măsuţa de toaletă, ridicând şi punând pe ea mai multe obiecte. Nu-i stătea mintea la nimic. Dacă ar fi avut mătase, ar fi arătat cu totul special. Măcar o dată în viaţă era îndreptăţită să arate mai deosebit. Se luptă puţin, dar pierdu bătălia cu puternica dorinţă feminină de a se îmbrăca frumos. Scoase rochia lungă de seară, o puse pe ea şi se studie în oglindă.

Ochii ei aveau aceeaşi nuanţă cu rochia elegantă. Se mişcă înainte şi înapoi simţindu-se visătoare şi romantică. Aceasta sunt eu într-adevăr, se gândi ea fericită. Erau doar dorinţe. Trebuia să fie fermă.

Foarte calculată, duse rochia şi o atârnă din nou în garderobă, scoţând unica ei rochie de seară — o rochie albă obişnuită. O îmbrăcase pentru

prima dată la o premieră anuală de la Sf. Hilda. Părea ca un premiu anual, hotărî ea iritată. Mă rog, nu era nimic rău în aspectul ei, dacă nu te învârteai în cercul exclusiv al familiei Amber.

Făcu repede baie, înconjurată de parfumul săpunului scump și al sărurilor de baie. Mătușa Patricia o alimentase cu un stoc serios din amândouă produsele, cel puțin va avea un parfum aparte. Îmbrăcată în alb, se privi în oglindă. Aceasta și era de fapt, o fată tânără într-o rochie simplă, prima ei rochie de seară. Ezită, apoi își puse la gât perlele mamei sale, în efortul de a reduce simplitatea rochiei, apoi se privi nemulțumită. Poate mătușa Patricia va da verdictul final. Cu atâtea frumuseți din înalta societate, n-avea să se uite nimeni la ea.

Traversând aripa centrală, îl văzu pe Guy Amber venind de la pivniță. Se ascunse repede sub scară dar era prea târziu. I se ridicară sprâncenele când dădu ochii de ea, apoi se apropie hotărât.

– Doamne, Dumnezeule, ce crezi că ești ? o refugiată de la concertul școlii ?

Ea-și ridică mândră capul, ochii începând să-i scânteieze.

– Neadevărat și nedelicat. Cred că arăt mai degrabă simplă, nepretențioasă și dulce.

Guy o privi critic, din cap până-n picioare.

– Karen, draga mea, dulce și simplă nu ești deloc ! Dar rochia este într-adevăr nepretențioasă. De fapt, ce să mai comentez, e groaznică.

– Mulțumesc. Știam că pot conta pe tine. Se trase înapoi dar el o apucă de mână, aducând-o înapoi. Poate ai să-mi spui ce vrei să faci ? Fusta

rochiei i se umflă când ea încercă să-l îndepărteze. Îmi dai voie să-ți spun că-mi rupi mâna ?

Guy slăbi strânsoarea, privindu-i părul strălucitor și curba frumoasă a obrajilor.

— Îți dau doar șansa de a-ți face dreptate, Karen.

— Vrei să spui, dreptatea ta ?

— Dacă preferi, cred că ar putea fi același lucru ! El porni de-a lungul coridorului până ajunseră la camera ei. El deschise ușa și o împinse ușor înăuntru. Karen rămase pe loc, în mijlocul covorului, fără apărare și privindu-l cu ochi mari.

— Sper că n-ai intenția să mă supraveghezi personal ?

— Cum aș putea ști altfel ce faci ? Se îndreptă spre garderobă și intră printre separeurile pentru rochii. Fie că te face sau nu fericită, o anunță el vorbind în surdină, am de gând să duc lucrurile la bun sfârșit. Să terminăm o dată cu mândria asta prostească.

— Mândrie prostească ? se auzi ea ca un ecou, dar refuză să-l privească.

— Asta ! Se întoarse înapoi spre ea, privindu-i obrazul întors. Du-te și încearc-o, dacă n-ai făcut-o până acum. Sunt al naibii de sigur că ești destul de femeie ca să vrei să arăți frumoasă.

— Atâta timp cât crezi că rochia îmi va desăvârși frumusețea...

El îi ignoră sarcasmul, absorbit de sideful pielii ei.

— O va face !

Ea se îndepărtă de el și intră în garderobă, unde ieși din rochia albă ce alunecă pe podea. Deci era îngrozitoare, nu-i așa ? pufni ea neputincioasă. Nu

era atât de îngrozitoare ! De fapt, nu era deloc îngrozitoare. O mulțime de fete îi spuseseră că le place ! Îmbrăcă cealaltă rochie, refuzând la început să recunoască transformarea, apoi se uită în oglindă, încercând fără să reușească, acum că sosise momentul adevărului, să ajusteze V-ul adânc al decolteului. Nu îndrăznise niciodată să arate o porțiune de piele atât de mare. Dar cel puțin nu era indecent !

Deschise ușa garderobei, vorbind repede ca să-și acopere tulburarea.

— Va trebui să tragi tu restul fermoaruiui, eu nu ajung. Ea-i întoarse spatele alb ca fildeșul, iar el trase fermoarul cu o mișcare sigură, punându-și o mână pe talia ei subțire. Karen îi întâlni privirea în oglindă, iar inima începu să-i bată nebunește.

Atracția fizică era o capcană, o amăgire. N-aveau nici o bază reală pentru a fi prieteni. Alunecau de fapt pe o pojghiță subțire de gheață ce-i ținea puțin deasupra nivelului la care ar fi devenit adversari. Își păstră cu orice preț tonul de zeflemea.

— Mă simt mai degrabă ca Lucreția Borgia, îmbrăcată pentru o întrunire ! Ești sigur că nu ai vreun cunoscut din lumea afacerilor pe care vrei să-l vezi fascinat ? Știi, adică să vrei să-mi folosești farmecele feminine în beneficiul familiei ?

Guy râse scurt.

— Nu fi rea, Karen, n-ai motive. Ești alarmant de directă, ca un copil.

Karen își mușcă buza de jos.

— Subtilă ca o alunecare de teren, așa sunt eu ! Ochii ei sclipeau de ironie. S-ar putea să te uluiesc până la sfârșitul nopții.

– N-am nici cea mai mică îndoială în această privință. Acum, ia să te văd. O întoarse cu fața la el.

– Am câte puțin din toate, se repezi ea să spună. Doi ochi, un nas...

– Vei avea nevoie de mai mult decât atât, murmură el netulburat. Machiaj la ochi, poate. Va ști Trish ce să facă.

– Ești nedrept cu tine. Credeam că ești perfect pe post de cameristă. Oricum, nu prea mă deranjez pentru fleacurile astea.

– Ar cam fi timpul s-o faci, ripostă Guy.

Karen merse prin cameră, încântată de mișcarea fustei.

– O sclipire inutilă a crinului, așa am fost învățată să cred. Îi privi fața întunecată. Dacă încerci să mă distrugi, și asta faci, mai bine ți-aș spune că n-ai să reușești niciodată ; Am resurse interioare.

Guy avu în ochi o sclipire aprobatoare.

– Și vei avea nevoie de ele, nu voi fi indulgent cu tine.

Karen îi zâmbi, adăugând noi sensuri cuvintelor rostite.

– Totdeauna m-ai uluit, Guy Amber. Să-mi fie iertat dacă gândesc că acțiunile tale sunt samavolnice.

Lui Guy îi luciră ochii.

– Sunt la limita răbdării... Tăcu și se îndreptă spre ușă. Se auzi o bătaie ușoară și glasul Patriciei Amber :

– Karen, pot intra ?

Guy Amber râse și se îndreptă spre ușă, deschizând-o ca să poată intra sora lui.

— Apari totdeauna ca un înger, atunci când e nevoie de tine.

— Și cine are nevoie de mine ? Ochii întunecați se opriră pe silueta fină a lui Karen și dintr-o dată se măriră. Karen, arăți ca regina mea din Saba.

Karen zâmbi. Regina din Saba era una din orhideele favorite ale mătușii Patricia. Apoi îl privi lung pe Guy.

— Ceea ce se datorează în întregime bunului-gust al fratelui dumitale, mătușă Patricia.

Guy o ignoră, purtare care devenise o obișnuință.

— Cred că ar trebui mai mult machiaj pentru seară, Trish. O las în grija ta. Se aplecă și capul atinse obrazul surorii sale. Ești foarte elegantă, ca de obicei, draga mea.

— Poate că mă vezi cu ochi de frate, Guy.

— Karen rămase cu privirea ațintită asupra siluetei înalte și suple îmbrăcate în catifea.

— Sunt și eu de aceeași părere, mătușă Patricia, interveni ea, dintr-un impuls. Trecerea anilor n-a lăsat urme. Ești la fel de frumoasă cum te știu dintotdeauna.

Se făcu liniște, iar în ochii Patriciei Amber apărură lacrimi. Glasul lui Karen se auzi din nou, cu sensibilitatea ce-o caracteriza ori de câte ori era vorba de mătușa ei. Te-am supărat, nu-i așa ?

— O, în nici un caz, clipi Patricia Amber. Bineînțeles că nu, draga mea. Știi... câteodată... unele lucruri... Tăcu brusc, rămânând cu ochii fixați în gol.

— Bine, acum, ce facem cu machiajul ? Guy veni lângă sora lui, privind-o.

— Da, sigur, Karen n-o să se mai recunoască după un retuș pe ici, pe colo. Patricia se întoarse

cu veselie spre Karen, deşi îi tremura gura. Ochii tăi au o culoare atât de frumoasă încât ai face bine să le pui în evidenţă frumuseţea naturală. Il apucă pe fratele ei de braţ şi-l conduse spre uşă. Mă întorc imediat, Karen. Am exact bijuteriile potrivite pentru rochia ta.

După plecarea lor, Karen rămase tăcută o clipă apoi se îndreptă spre oglindă, admirându-şi propria imagine reflectată.

– Într-un fel sau altul, biată fată proastă, ai să ajungi la petrecere arătând aşa cum a vrut Guy.

Philip cel puţin, fu impresionat. Stătea în pat privind un program foarte zgomotos la televizorul portabil când intră Karen fără să fi bătut la uşă şi se opri la picioarele patului. La început Philip o privi liniştit. Karen îl văzu oprind televizorul şi el zâmbi în timp ce ea îl privea uluită.

– Doamne, Dumnezeule, nu te-aş fi crezut în stare ! Oricum, de unde le-ai luat ? Karen indică televizorul cu capul.

– De la mătuşa Trish, răspunse el nepăsător. Cinstit, Karo, nu mai semeni deloc cu tine. Te-ai schimbat ca Cenuşăreasa.

– Cred că ai dreptate. Karen se îndreptă spre toaleta cu oglindă şi se mai privi o dată. Cenuşăreasa !

– Nu, serios, Karo, arăţi splendid ! Philip începu să ţopăie de admiraţie. Nu pot să-mi explic, spuse el în timp ce o privea. Nu înţeleg deloc de ce tu te duci şi eu nu !

Karen se întoarse, părând şocată.

– O, Doamne ! Să ştii că e o mică diferenţă între zece şi nouăsprezece ani.

— Știu. Philip își îngustă ochii. Asta însă mă face să fiu un eșec.

Karen se răsuci pe călcâie, se îndreptă spre el și-l privi uluită.

— Ce-ai spus ?

Philip ridică ochii și se înroși ușor.

— Am spus, cred că sunt un eșec. Unul din copiii din clasă mi-a spus. Când fratele sau sora ta e cu ani și ani mai mare decât tine, înseamnă că ești un eșec.

Karen oscilă între a se amuza și necesitatea de a-l corecta.

— Să-ți explic, Philip, zise ea pe un ton sec, n-ai fost un eșec, indiferent ce-o însemna asta. Totdeauna ai avut partea leului din atenția mamei și a lui tata, iar eu îmi amintesc că te adoram. Și apropo, să știi că nu țin foarte tare la acest gen de expresii.

Philip păru să regrete.

— Îmi pare rău, Karo. Știam că Murph vorbește aiurea. Totdeauna a încercat să facă pe deșeptul.

— Așa cred și eu, zâmbi Karen înțelegătoare. Sper că nu faci chestia aceea să meargă prea mult timp, Pip.

— A, haide, Karen. Numai de data asta, cât ești tu plecată la petrecere.

— Nu, Pip. Vocea lui Karen deveni fermă. Cel târziu până la ora nouă, și asta pentru că e sâmbătă seara. Se aplecă și-l sărută pe obraz. Ora nouă ? Îl cercetă cu privirea, așteptând o promisiune.

— Ora nouă, repetă Pip, cu ochii senini. Oricum, atunci vine mătușa Trish să-l ia. Nici ea n-are încredere în mine, se strâmbă el.

Karen îi întoarse strâmbătura și se îndreptă spre ușă.

– Am să-ți povestesc totul mâine dimineață.

– Pun pariu că vei fura atenția tuturor! strigă Pip în urma ei, apoi se așeză la loc între perne și porni din nou televizorul. Fără să se miște, băgă mâna sub pernă după o jumătate de baton de ciocolată și-i desfăcu staniolul. Karen l-ar omorî dacă ar ști că s-a culcat fără să se spele pe dinți.

CAPITOLUL V

Conacul Belle Amber era luminat feeric şi o mulţime de maşini erau parcate până departe pe alee. Uşile mari dintre salon şi cele două camere laterale erau deschise, lăsând să se vadă scara cu cincizeci de trepte a aripii centrale şi punând în evidenţă cele două candelabre de cristal din secolul optsprezece care atârnau din tavanele cu stucatură.

Casa frumoasă şi veche fusese decorată în cel mai flexibil stil cu putinţă, slujind toate capriciile membrilor familiei Amber. Toate modificările fuseseră făcute cu grjă pentru a nu-i strica frumuseţea, eleganţa sau stilul. Pereţii de sticlă din spatele casei permiteau intrarea luminii solare şi ofereau priveliştea spre piscină şi grădină.

Karen coborî repede scările, oprindu-se o clipă să arunce o privire la oglinda de deasupra unui scrin vechi de pe hol. Imaginea reflectată o făcu să simtă alergându-i prin vine o căldură blândă ca cea provocată de un vin bun. Se simţea ea însăşi în această rochie. Din camerele mari se auziră râsete şi voci amestecate şi muzica unui trio excelent. Pe terasă avea să se danseze iar mâncare şi vin aveau să fie în curtea interioară. Casa era plină de flori ce parfumau atmosfera. Karen ezită să intre

în salon, trăind nesiguranța pe care o are oricine înainte de a intra într-o cameră plină de străini. În câteva secunde Patricia Amber apăru lângă ea.

— Karen, iubito ! Sunt o mulțime de oameni aici cărora vreau să li te prezint. Mâna ei se așeză ușor pe brațul lui Karen. Și crede-mă, dragă, ai strălucit la orice petrecere. Îi apărură din nou gropițele în obraji. Guy e la datorie, afară pe terasă. E cufundat într-o discuție cu o văduvă foarte veselă, recunoscută ca fiind în căutarea unui al treilea soț. Cred că mai târziu va vrea să ne cânți. Bineînțeles dacă nu vrei, nu va trebui s-o faci. Mi-l amintesc pe Stephen... tatăl tău... avea trac înainte de a cânta.

Karen zâmbi.

— Cred că totdeauna voi avea trac, mătușă Patricia, dar am să cânt oricând vei vrea.

— Mulțumesc, iubito, unchiul Mark nu s-a oprit din a fredona bucățile ce i le-ai cântat, ceea ce mă face să cred că poți cânta oricând. Acum... Se apropie conspirativ de Karen. Se spune că petrecerile sunt pentru femei ceea ce sunt pentru bărbați câmpurile de luptă... deci să pornim.

Karen râse și se lăsă antrenată în mulțimea mișcătoare plină de fețe vag familiare. Zâmbi, vorbi, răspunse, echilibrată și drăguță, având tot timpul grijă să-i fie pe plac mătușii Patricia, s-o facă să fie mândră de ea. Doar când se mai rări puțin lumea, apăru Rikki. Era foarte chipeș și se vedea de departe geniul pictorului din el.

— Karo, iubito, arăți ca o flacără strălucitoare pe lângă toate aceste lumânări. Jur că am avut o senzație stranie când ți-ai expus frumusețea. Râse dintr-o dată și o conduse spre terasă. Ai cunoscut toți acești oameni minunați ?

— Cam așa ! Karen îl privi, în ochii ei jucând sclipiri de bucurie. El însă îi zâmbi nepăsător.

— Mai devreme sau mai târziu, Karo, va trebui să te mariți cu mine. M-am tot gândit și pare cea mai bună soluție. Vom pleca undeva departe, iar eu am să te pictez sub toate înfățișările posibile. Își alunecă mâna în jurul taliei ei și începură să danseze. Ar trebui să fii recunoscătoare. La douăzeci și cinci de ani voi intra în posesia unei mici averi.

O îndepărtă de el zâmbindu-i senin și indiferent.

— Ai băut ! observă Karen.

— Bineînțeles că am băut. N-aș avea nici o încredere în cei ce nu beau la petreceri.

Se apropiară de ei alte cupluri, iar Rikki o conduse spre terasă. Ea se destinse în brațele lui și-i zâmbi.

— Îmi placi, Rikki, totdeauna mi-ai plăcut și cred că așa va fi mereu.

— Știam că am să te fac să răspunzi farmecului meu de heruvim.

Karen izbucni în râs.

— Poate că arăți ca un heruvim, dar se întâmplă să știu că ai un temperament schimbător. Nu uita că am crescut împreună.

— Nu știu despre ce vorbești, abia ne-am cunoscut ! Vocea lui coborî cu o octavă. Iată o adevărată eroină a lui Scott Fitzgerald. Dansează pe mese și bea gin.

Karen îi urmări privirea și văzu o roșcată supraponderală, îmbrăcată în dantelă crem.

— Sue Paton, moștenitoarea ?

— Ea. A alergat după Guy mai toată tinerețea ei, iar acum are treizeci și cinci de ani. Nu pare,

nu-i aşa ? Guy nu prea poate s-o evite, se învârtesc în aceleaşi cercuri dar el totdeauna afişează o atracţie controlată faţă de ea, la petreceri. Acesta este el, pare mai degrabă un milionar vicios. Guy al nostru nu lasă nimănui nici o şansă !

Muzica se opri şi perechile se despărţiră, amestecându-se în grupuri. Un chelner intră prin uşile cu geamuri ducând o tavă cu pahare de şampanie, apoi muzica începu din nou şi Rikki o luă din nou în braţe.

Privind peste umărul lui Rikki, Karen o văzu pe Liane îmbrăcată într-o rochie foarte extravagantă, făcându-şi drum pe terasă spre ei.

— Uite-o pe Liane. Pare foarte supărată de ceva. Rikki mormăise la urechea lui Karen şi apoi spuse tare : Nu e momentul s-o spun, dar nu puteai să te ocupi de îmbrăcămintea lui Liane ? Arată ca la Hollywood şi o face de patruzeci de ani.

— Rikki, te rog nu-i spune nimic. Doar nu vrei să-i distrugi încrederea.

Rikki scrâşni din dinţi.

— Asta înseamnă cu adevărat să-ţi pese ! Biata bătrână Lee. E doar un satelit. Ochii lui albaştri păreau nefericiţi şi uşor cinici. Un satelit pe orbita mamei-lună.

Karen puse o mână pe umărul lui ca să-l liniştească. Liane ajunse la ei privind cu ochii mari şi îngrijoraţi.

— Mama întârzie, a sunat Colin acum. Le va lua aproape o oră ca să ajungă aici.

— E cea mai minunată veste din lume, spuse Rikki încântat.

— E totul în ordine, nu-i aşa ? interveni Karen.

— Da, bineînțeles. Liane privi de la unul la altul. Sunt doar puțin îngrijorată. Colin conduce cu viteză când e în întârziere.

— Nu te îngrijora, are o încărcătură foarte prețioasă, comentă Rikki lipsit de sentiment. Apropo, scumpo, ai nevoie de toate zorzoanele acelea de la gât, nu-i așa ? Te-aș vrea mai simplă, ca Trish. Ești cam același gen.

Liane privi în jos la ținuta ei stufoasă.

— Nu-ți place ?

— Nu prea. Ai destul timp să te schimbi. Ce-ai zice de colierul de coral pe care-l ai de la Trish ?

— O, nu fi bleg, Rikki, e prea șters pentru seara asta, respinse Liane ideea. Lui Colin îi va plăcea cum arăt. Oricum, e alegerea Celiei, și trebuie să admiți că are un gust perfect.

— Are fler pentru perfecțiune, după părerea mea, mormăi Rikki, dar pentru ea însăși. Ar trebui să analizezi ce-ți vine bine. Celia n-o poate face în locul tău.

— O, nu începe iar, Rikki. Liane se uită spre Karen în speranța că va găsi aprobare.

— Colin va crede că ești foarte drăguță, sunt aproape sigură, reuși Karen să spună, deși era total de acord cu ceea ce spusese Rikki. Nu putea și ea s-o atace pe Liane. S-ar fi simțit extrem de jignită. Iar locul și timpul nu erau deloc potrivite.

— Rikki ! O femeie înaltă, șatenă și cu ochi căprui se îndreptă spre ei și-și strecură mâna pe sub brațul lui Rikki. Am câțiva prieteni minunați care abia așteaptă să te cunoască. Le aruncă o privire fetelor. Scuzați-ne ! le spuse ea și dispăru în mulțime cu Rikki.

Liane oftă după ce-și ținu îndelung respirația.

– Rikki nu știe să se poarte altfel decât firesc și e greu de înțeles cum nu-și dă seama că e un tip plăcut, iar Roz Mazlin va încerca să pună mâna pe ei chiar de va trebui să lupte cu unghiile și dinții. Nu face un secret din faptul că vrea să se mărite cu un bărbat bogat. Am înțeles că sunt destui amatori. Dinții ei albi sclipiră printre buzele de culoarea coralului. Lipsesc o clipă, Karo. Mă duc să-i spun mătușii Trish de mama și de Colin. Sper să apară înainte de masă. O privi pe Karen cu o solemnitate amuzantă. Ai grijă de tine, Karo. Am auzit unele comentarii destul de extravagante. Se pare că ești cea mai nouă senzație.

– Dacă e, atunci voi avea grijă de ea ! se auzi o voce din spate.

Liane se întoarse amuzată.

– Mă interesează să-ți aud părerea, Guy, mai ales că ești un cunoscător în materie de femei frumoase.

– Simt că avem nevoie de încă puțin timp, spuse el tărăgănând cuvintele, cu ochii ațintiți pe Karen.

Încuviințarea tăcută a lui Liane veni cu seriozitate. Ea-și îndreptă ochii spre Karen.

– Știu că ai să-l placi pe Colin. Am să vă prezint imediat ce va sosi.

Guy îi urmări silueta în timp ce se îndepărta.

– Multe ape nu pot să stingă dragostea, nici potopul nu poate s-o înece. Colin se pare că a căzut în picioare, iar Lee e prea tânără pentru astfel de lucruri.

– Și tu te crezi judecătorul iubirii ? Karen își întoarse capul spre grădina cu flori roz și aurii.

– Acum de ce ești îmbufnată ? râse Guy. Hai să dansăm.

— S-ar putea să nu fiu în stare, spuse Karen.

Guy o privi amuzat.

— Nu mă supăr. În seara asta sunt bun și iubitor, chiar și cu pisicile care scuipă. Mi-am făcut datoria față de toți cei plictisitori, persoane foarte importante, și acum te am pe tine.

— Am rămas fără replică ! Se prefăcu a fi amuzată și privi peste umărul lui perechile ce se învârteau.

— Vino aici !

Karen se lăsă în brațele lui, simțindu-le strânse în jurul ei, auzindu-i vocea fără să înțeleagă ce spune. Avea asupra ei un efect ciudat.

— Decorativă și tăcută, așa cum trebuie să fie o domnișoară. Vocea lui trăda amuzamentul.

— Văd că trebuie să mă străduiesc. Splendidă noapte, nu-i așa ? Își ridică ochii spre el și venindu-i o idee, începu să-și fluture genele atrăgându-i atenția.

— Ce naiba e asta ? întrebă el privind-o cu ochii micșorați. Pari absurdă.

— Ei poftim ! A fost ideea ta ! Eu nu fac decât să-mi expun machiajul.

În ochii lui Guy se putea citi admirația.

— Nu-i rău, nu-i rău deloc ! râse el încet și o trase mai aproape. Karen își dori să nu-i mai tremure mâinile și picioarele. Fără să-și dea seama, se apropie de el ca de un magnet.

— Tremuri, Karen, observă el pe un ton de conversație.

— O formă slabă de isterie, răspunse ea sec. Sunt sigură că ești obișnuit cu ea.

În ochii lui sclipi o flacără.

— Credeam că ești inumană.

Ea nu-și putu ascunde dezamăgirea din privire.

— Poate că percep viața în mod foarte realist.

— Femeile de obicei nu spun prostii ! El îi prinse sclipirea de pietre prețioase a ochilor. Nu-i nevoie să mă privești cu atâta îngrijorare.

— Se pare că aceasta este vocația unei femei, murmură ea laconic.

Ochii lui deveniră batjocoritori.

— M-aș fi gândit mai degrabă la dragoste.

Karen se trase înapoi.

— E o conversație drăguță dar fără nici un sens, nu-i așa ?

— Ar putea fi altfel cu o naivă ?

— Tu găsești totdeauna calificative pentru oricine.

El o privi pe sub pleoapele pe jumătate închise.

— Sigur, atacă-mă, Karen. Pot face față.

Karen spuse cu o voce mătăsoasă :

— Doar nu te aștepți să fiu de acord ? Apropo, vine o sirenă blondă care mă face să mă simt foarte vinovată și stânjenită în clipa asta.

— Miau ! zâmbi el ușor. E foarte pricepută să facă grații.

Guy își apropie obrazul de părul ei negru, mormăind o înjurătură, iar Karen se îndepărtă de el foarte înțepată.

— Nu cred că-mi place prea tare să fiu folosită ca o capă — știi, mantaua roșie.

— Am ghicit înțelesul, spuse el amuzat. Am petrecut câtăva vreme în Spania.

Karen oftă și se relaxă în brațele lui.

— Când se va termina dansul ăsta, am să fiu o femeie cu experiență.

— Te prefer așa cum ești !

Ea-i întâlni privirea, pe jumătate amuzată și pe jumătate provocatoare.

— Cum adică ?

— O, mai degrabă magică și misterioasă.

Lui Karen i se tăie respirația.

— Nu-mi spune asta, Guy, din câte știu, s-ar putea să fiu doar un copil prost, zise ea pe un ton aspru.

Karen speră să nu se vadă cât era de încordată. Strânsoarea lui se mări.

— Haide, Karen, ușurel. Îți lucesc ochii de parcă ai avea febră. Ți-am mai spus, nu ți-aș face niciodată rău.

— Dacă te-aș putea crede ! spuse ea pe un ton bizar, apoi se abandonă în brațele ce-o înconjurau.

*

* *

Puțin înainte de masă, Patricia Amber se duse în căutarea lui Karen pentru a o ruga să cânte la pian.

În salon se așternu tăcerea când mătușa Patricia făcu anunțul, iar Karen se duse la pian, conștientă de încuviințarea încurajatoare a lui Mark Amber. Guy deschise capacul pianului când ajunse Karen lângă el, iar aceasta înghiți cu nervozitate.

Ochii lui o priveau intens.

— Ești nervoasă, ți-ai pierdut culoarea !

— Bineînțeles că sunt nervoasă, spuse ea suspinând.

— N-ai avea succes dacă n-ai fi ! Ochii lui o priviră intens o clipă, prezența lui fiind un bun sedativ, chiar un antidot pentru tracul ei.

— Fă turul tău de forță obișnuit, îi sugeră el. Nu e cazul să-i facem acum pe toți să adoarmă.

Karen se așeză la pian vorbind ca pentru sine :

— Îți asumi un risc teribil, nu-i așa ? Aș putea fi o biată amatoare. Gândește-te la prietenii tăi.

— În clipa asta mă gândesc la tine și știu totul despre diploma de conservator.

Ochii lui negri o priviră foarte plini de încredere, iar ea-i adresă un foarte fals zâmbet dulce.

— Mulțumesc, Guy.

— Mulțumesc, micuțo. El se îndepărtă de pian și ea rămase singură, într-o cameră plină de lume în așteptare.

Un tur de forță, spusese Guy. Deci studiile lui Chopin, așa-numitele Studii Revoluționare, pline de nenumărate dificultăți tehnice dar care umpleau ascultătorul de încântare.

Cu primul acord Karen umplu camera de o muzică mândră, rebelă și plină de naționalism pasionat. Mișcările ei ample și elegante dovedeau multele ore de practică. Auditoriul, compus în majoritate din oameni sofisticați, era încântat. Era o noutate ca o fată frumoasă să fie atât de dotată !

Urmă o mică pauză, apoi Karen atacă direct Valsul Mefisto al lui Liszt. Muzica se revărsa ca un torent, urmată tot de un torent, de data aceasta de aplauze. Ea-și plecă grațios capul, conștientă că fusese perfectă. Mark Amber stătea într-un colț, înconjurat de prietenii săi, și-și ridică paharul spre ea. Ea-i zâmbi și luă mâna întinsă a lui Guy. Mâinile-i tremurau de emoția ce-o cuprinsese dintr-o dată. Mâna lui Guy se strânse, mângâindu-i palma cu degetul mare ca s-o liniștească.

— Pentru o ocazie specială, totdeauna este o tratație specială ! Ți-am pregătit ceva, micuțo. Te interesează ?

— Să-ți spun cinstit, sunt curioasă !

— Cânți foarte frumos, Karen, adăugă el grav.

— Învățăm câte ceva nou în fiecare zi. Emoția o făcea vorbăreață. Ochii lui negri se opriră pe fața ei ca fildeșul, care începuse să-și recapete culoarea.

— Am mai spus, cânți foarte frumos, micuțo, dar în multe privințe educația ta a fost în mod trist neglijată.

— Sunt sigură că de această dată ai să te îngrijești tu, răspunse Karen dulce.

— Ești sigură că poți urma cursul ?

Ea-i zâmbi, neștiind ce să-i răspundă.

— Unde mă duci ?

— Mă întreb cât de departe ești în stare să mergi.

— Cu tine, nu prea departe, Guy Amber !

— Ttt... Mi se pare destul de nedrept și foarte greșit. Tresari ca o pasăre, în mâna mea. Te afectează deci într-o asemenea mare măsură ?

Karen îl privi fix, cu ochii mari.

— Să cânți la pian, adăugă el pe un ton sec.

— Bineînțeles ! Își luă privirea de la el, urmându-l orbește până la ușa pivniței. Guy deschise ușa grea și aprinse lumina ce străluci pe treptele abrupte de piatră.

— Am s-o iau înainte. Rămâi în spatele meu și fii atentă, că ai fustă lungă.

Karen își feri ochii de becul fără abajur, văzând rafturile solide de pe lângă pereții înalți, încărcate cu atenție. Gâturile sticlelor erau învelite în folii de aluminiu și ieșeau în afara rafturilor, ca să poată fi

întoarse pentru a se păstra dopurile umede și a se evita întărirea lor.

Erau acolo vinuri de masă roșii și albe, vinuri spumoase, șampanie, butoaie de stejar pentru vinurile de Xeres, coniacuri, vinul de Porto și cele de desert, lichioruri.

Atenția-i fu distrasă și, din cauza pantofului de seară, rată a treia treaptă. Îi sări inima realizând că va cădea.

— Guy ! țipă ea speriată.

El se întoarse repede, cu toate simțurile alertate în fața pericolului. Umerii lui lați se proptiră de balustradă când o prinse în brațe. Rămaseră pe loc o clipă, în timp ce inima ei bătea de spaimă.

Își ridică fața spre el, iar părul îi căzu pe umeri.

— O, Guy, îmi pare rău, aș fi căzut. M-ai prevenit, dar de vină a fost sandaua — are talpa nouă și netedă. Parfumul ei se împrăștiase în jurul lor în atmosfera rece a pivniței, devenind persistent, deși până atunci era doar o adiere.

Guy râse din toată inima.

— Scuze, scuze — și ești a naibii de grea ! Bineînțeles că trebuie să fim atenți la sandale. O ridică în brațe, rochia ei ca o flacără plutind pe lângă ea. O cuprinse o senzație stranie.

— Acum de ce-ți mai e frică ? o necăji el. Nu ești în pericol !

La baza scărilor el o mai ținu o clipă în brațe, privindu-i chipul. Dacă te aude cineva doar cântând, nu-și poate imagina cât ești de mică.

Expresia ochilor ei se schimbă insesizabil.

— Nu-ți plac fetele slabe ?

El o privi amuzat, strângând-o tare în brațe.

— N-am spus că ești slabă.

— În acest caz, ai face bine să mă lași jos, spuse ea privindu-l neajutorată.

Guy râse și o lăsă încet pe podea, spatele lui blocând lumina becului.

— Mark mi-a spus că n-ai gustat niciodată șampanie.

— Nu ! răspunse ea puțin neatentă, dar e destulă sus.

Guy zâmbi.

— Nu e tocmai la fel. Oricum, n-ai băut deloc toată seara.

Karen îl privi întrebător.

— De unde știi ? Ai fost atât de ocupat, murmură ea pe un ton sec.

— Ocupat sau nu, totdeauna pot fi cu ochii pe tine.

Karen își întoarse privirea de la gura lui, vorbind cu nepăsare.

— Nu pot să beau nimic înainte de a cânta. Ar fi dezastruos, indiferent ce ți-ar putea spune altcineva.

El râse și se duse dincolo de masa de stejar dintre rafturile cu vin. În spatele mesei era un dulăpior în care erau pahare, iar pe dulăpior o frapieră. Abia atunci observă Karen sticla din ea, cu etichetă franțuzească elegantă și certificatul de origine.

Guy o luă și o puse pe masă.

— Șampania are o calitate unică. Se potrivește tuturor ocaziilor. Nu cred că se poate spune același lucru despre celelalte vinuri. Bunica mea o bea de obicei la micul dejun, fiind o excentrică. Unele din șampaniile noastre sunt excelente, dar nu sunt încă la nivelul șampaniilor franțuzești. Vreau să

guşti din cea mai bună. Tu ai cerul gurii pur. El scoase dopul legat cu sârmă, controlând în mod expert efervescenţa naturală a vinului.

Ochii lui Karen scânteiau.

— Sunt emoţionată !

— Mă gândeam că aşa vei fi.

— Poate e o reacţie tipică, îi zâmbi ea privindu-l poznaşă.

— Nu prea tipică, răspunse el foarte sec. Văd destul de bine că-ţi sclipesc ochii în aşteptarea vinului. Scoase două cupe, o combinaţie perfectă de mărime, înălţime şi fineţe, pe care aproape le umplu. Nu te aştepta să prinzi toată savoarea vinului dacă foloseşti cupe prea largi la gură, Karen. Acesta este un amestec din trei părţi pinot negru şi o parte pinot alb, obţinut prin metoda fermentaţiei în sticlă, bineînţeles. După cum ştii, toate şampaniile bune sunt fermentate în sticle. El ridică paharul în lumină şi lichidul scânteie prin transparenţa paharului. Presupun că ştii, dacă strugurii negri sunt lăsaţi să se coacă prea tare este imposibil să eviţi colorarea vinului, de aceea strugurii trebuie culeşi exact la timpul potrivit şi mânuiţi cu mare grijă înainte de-a ajunge la teascuri. Am să te iau în ţinuturile Amber când vom merge în celelalte state.

— Am să-ţi amintesc, spuse ea privindu-l cu ochi strălucitori, peste marginea paharului.

— Nu-i nevoie, e o promisiune !

Karen îşi ridică paharul pentru a-i prinde parfumul, iar Guy râse.

— Dacă faci asta, copila mea, ai să strănuţi ! Bioxidul de carbon ajunge în nări înaintea buchetului.

Karen încercă din nou, luând o gură și savurând aroma deosebită a vinului sec. El o privi amuzat cum ea-și termină paharul și i-l întinse.

— Nimic nu poate fi mai asemănător cu ambrozia — este un semn de perfecțiune ! Mai vreau unul, te rog.

Guy o privi indulgent. Ea-i zâmbi copilărește, dulce și inocent. Lumina forma un nimb auriu în jurul capului ei, umbrindu-i fața și albeața pielii.

— Karen, Karen, spuse el încet, arăți exact ca altădată, acum zece ani. Un fel de amuzament îi juca în ochii negri și strălucitori.

— Și tu ești exact la fel de zdrobitor ca întotdeauna, Guy Amber.

— O spui foarte convinsă, micuțo.

— Din când în când, partea îndrăzneață a firii mele scoate la iveală ce e mai bun în mine. Ridică neajutorată din umeri, simțindu-se în pericol. Mai bine ne-am întoarce, ce spui ? Sorbi din vin și așteptă răspunsul.

Guy o privi zâmbind.

— Avem timp !

Karen se simți învăluită într-o oboseală plăcută.

— Ești un diavol, Guy ! Am rămas fără aer.

— Și arăți teribil de fermecătoare.

— Șampania e de vină ! Te transportă pentru o vreme în alte sfere, spuse ea visătoare. Dacă închid ochii pot călători în timp în vremurile frumoase... de neuitat, atât de tangibile încât pot simți atingerea aerului, mirosul pământului, razele răsăritului de soare peste vii, poalele dealurilor... profilul pur al lui Pip, finețea pielii lui de copil... mama. Tata atât de vesel și frumos... mătușa Patricia... tu ! Deschise ochii. Figura lui întunecată era aproape de ea și

ochii îi străluceau. Ești periculos ! Cuvintele parcă izbucniră din ea. Se retrase câțiva pași, cu ochii vrăjiți fixați pe figura lui, luptând cu dorința nebunească de a se arunca în brațele lui. Da, ești periculos ! repetă ea pe un ton intens dar potolit. Nu știu despre ce e vorba, dar trebuie să înceteze ! Ridică o mână între ei foarte expresiv.

Râsul lui, foarte scurt și teribil de amuzat, mai slăbi tensiunea.

— Ți s-a urcat la cap șampania, puiule. Orice-aș vrea eu de la tine, nu ești capabilă să-mi oferi... în acest moment. Uită-te la mine, Karen. Termină-ți șampania și vom merge sus. Ești doar un copil.

— Mă bucur că sunt, spuse ea simplu. Tu ești mai degrabă înspăimântător, Guy. Îmi dai clar impresia că femeile sunt doar pentru seară, ca să fie uitate la răsăritul soarelui.

— Ar trebui să fii pălmuită pentru ce-ai spus !

— De cine ?

— De mine ! Oricum, ești prea tânără pentru a fi sărutată.

Ea puse cu grijă paharul jos, se întoarse cu spatele și o porni spre scări. El o ajunse cu ușurință, lăsându-și o mână pe talia ei.

— Mulțumesc pentru șampanie, spuse ea repede, ținându-și fusta rochiei ridicată, încercând s-o ia pe scări înaintea lui.

Mâna lui îi atinse obrazul înroșit și se întinse să-i deschidă ușa.

— Mă bucur că ai apreciat-o, micuțo. Nici eu n-am gustat-o de mulți ani !

*

* *

Rikki apăru din hol, îndreptându-se spre ei cu o expresie jignită.

— În democrație privilegiile se împart în mod egal. Cine-a umblat la cea mai bună șampanie ?

Guy se strâmbă ușor.

— Noi ne-am permis această mică extravagență, Rikki. Dar așteptarea ta vigilentă s-a sfârșit. Poți s-o conduci pe Karen la cină.

Rikki o privi intens pe Karen. Obrajii ei erau mai roșii ca de obicei.

— Am fost mai speriat decât era cazul. Dar un expert ca Guy zdrobește cu un singur cuvânt orice concurență.

— Hai să intrăm, Rikki, se auzi vocea blândă a lui Guy. Trish așteaptă să invite lumea la masă. Reapariția lui fu semnalul pentru antreuri : homar, stridii, creveți și salată de avocado, caviar, apoi pui cu orez și curry și salată verde însoțite de pâine franțuzească, urmate de desert : ciocolată cu nucă de cocos și prăjitură cu brânză dulce, mere și căpșuni. Cele două feluri de brânză proveneau din țări diferite, iar vinurile fuseseră atent selecționate.

Lumina strălucea pe bijuteriile femeilor.

— Ce armonie ! îi șopti Karen lui Rikki la ureche cu voce fermecată. Ce îmbinare minunată între argint și porțelan, cristalurile frumoase, și albul imaculat al feței de masă.

Rikki îi acordă toată atenția. Invitații se așezaseră la masă și Karen se trase mai aproape de el, discutând și râzând doar ei doi, tineri și nepăsători.

— Crezi că sunt puțin amețită, nu-i așa ? zâmbi Karen spre Rikki.

— Cred că acum... ești foarte frumoasă, îi răs-

punse el cu candoare. Râsul ei din gât fu involuntar şi fermecător ca al unui copil.

– Profiţi de fiecare moment !

– Corect ! zâmbi Rikki şi continuă să alimenteze farfuriile fără s-o întrebe pe Karen asupra preferinţelor ei. Dar totul era delicios şi ea simţea că-i cresc aripi.

– Ochii tăi devin din nou fatali, Karen.

– Tu nu mănânci ! observă ea pe un ton sec, privindu-l cum se joacă cu mâncarea. Sper că n-ai de gând să flecăreşti toată seara ?

– Prin cuvinte trăim, domnişoară Hartmann. Flecar, într-adevăr ! Am noutăţi pentru tine, fată dragă. Nu sunt nebun.

Ea râse privindu-l cu afecţiune.

– Ştiu.

Ochii lui Rikki sclipiră albastru, iar Karen fu conştientă cât de atrăgător avea el să devină peste câţiva ani.

– Eşti încântătoare, spuse el încet. Sper că pentru mine !

Ea luă cu eleganţă o gură de vin, privindu-l cu capul puţin înclinat.

– Vrei un răspuns sincer ? Nu sunt pentru nimeni.

Rikki se încruntă, privind-o dezarmat.

– Asta vrea să fie o replică zdrobitoare ?

– Ce presupunere ridicolă ! Acum visez la admiratorul perfect.

– Admiratorul perfect – cu mine lângă tine !

– Eşti şi modest, pe deasupra ? Întrebă ea încet.

Expresia lui se schimbă.

— Cred că știu ce spun, Karo. Practic recunoști că simți atracția fascinației mele.

— Mă gândeam la lucruri mai înalte, sublinie ea, uitându-se prin cameră.

— Exact de ce mi-a fost frică, murmură Rikki, observând fără mirare direcția în care ea-și îndrepta ochii în mod constant. Privi dintr-o dată peste umărul ei. Auzi ? Își puse paharul de vin pe masă, având o expresie indescifrabilă. De undeva din spatele lor venea o voce ; o voce mult prea cunoscută de Karen. Era o voce moale, o voce dulce, cu o urmă slabă de răgușeală. Instinctiv ea se încordă, conștientă de inexplicabila tensiune.

Deci era acolo, Celia Amber — rămasă în cadrul ușii, pozând cu o grație studiată care-i aducea irezistibil lui Karen în minte intrarea unei mari actrițe, așteptând aplauzele ce i se cuveneau. Cu o astfel de față și siluetă și jucând cu abilitate, se gândea mereu Karen, cum de nu-i bătuse până acum Hollywood-ul la ușă ?

— Guy ! vocea dură și potolită cântă numele doar pentru el. Iubitule, îi întinse ea mâinile. Am fost înnebunită, pur și simplu, înnebunită ! A fost o zi ca de sfârșit de lume ! Trish ! o privi pe cumnata ei care era cu mult mai înaltă, cu ochi mari. Un tânăr cu fața senină și bine îmbrăcat, apăru în grup. Colin ! Se gândi Karen imediat, dar nu știa de ce era dezamăgită.

— Fata-copil cea pisicoasă ! murmură Rikki scurt.

Karen îl privi repede, continuând să audă vocea răgușită care vorbea pe nerăsuflate, cu pauze foarte scurte ce-i subliniau izbucnirile. Capetele se ridicară și se schimbară saluturi. Celia zâmbi și făcu

semne cu mâna, cu farmec și violciune, evident mulțumită că era din nou acasă, înconjurată de mulțimea care o admira. Făcu înconjurul camerei ca o lebădă, mângâie obrazul fiicei sale, apoi se îndreptă spre ei.

Rikki deveni țeapăn.

— Rikki, dragule! Întinse o mână albă spre fiul ei, abia atingându-i umărul. Apoi ochii albaștri se opriră asupra lui Karen, privind-o cu mare atenție. Nu se putea citi în ei plăcere, nici căldură, ci doar o privire clară de evaluare.

Expresia-i dispăru atât de repede încât Karen era aproape convinsă că i se păruse. Vocea îi era caldă, încă dulce, dar pentru urechile sensibile ale lui Karen, era puțin acuzatoare.

— Măi, măi, Karen, ești chiar drăguță. Nici n-am visat vreodată... că ești atât de mică și tulburătoare, cu picioarele lungi și ochi mari.

— Iartă-mă, Doamne, sforăi Rikki anunțând un atac. Nu e sloganul anului? Drăguță! Karen e foarte frumoasă!

Karen încercă să zâmbească firesc. Gura i se mișca, iar mușchii feței își făcură datoria. Se auzi vorbind, spunând că de fapt nu conta... să nu se îngrijoreze... ce minunat era s-o vadă... familia...

Zâmbetul luminos persistă. Celia asculta, capul ei mândru era puțin înclinat spre Karen care era mai înaltă. Respirația grăbită îi mișca dantela fină de pe piept. Ea-și întoarse capul repede.

— Scuzați-mă, copii. Distracție plăcută. Se îndepărtă de ei plutind într-o mare de mătase și lăsând în urma ei o dâră de parfum scump.

Guy zâmbea, acordându-i cumnatei sale o ușoară atenție formală.

— Serios, iubitule, cineva acolo sus îmi aranjează aceste piedici când plec de acasă ! Vocea Celiei se auzi clar. Karen îl privi pe Guy care-şi mişcă mâna într-un gest ce făcea ca explicaţiile să fie total lipsite de importanţă. Părea atât de înalt, atât de plin de succes şi modern, cu aroganta simplitate a hainelor scumpe, iar Karen simţi că-i vine greaţă privindu-l. De ce trebuia să aibă el un asemenea blestemat de efect asupra ei ? Rikki, în felul lui, era numai ochi.

Celia, superbă şi sigură de sine, întinse braţele albe spre Guy şi se duseră să danseze. Karen oftă parcă din adâncul sufletului, dispărându-i pofta de mâncare şi buna dispoziţie. Simţi cum o muşcă gelozia, dar încercă s-o alunge. Îl mai privi o dată pe Rikki, destul cât să se convingă că era la fel de dezolat.

— Nu trebuie să ţii seama de sentimentele mele, dar nu spune nimic, o avertiză el.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti !

— Cred că ştii, puiule. Ai o percepţie foarte rapidă şi delicată. Şi pe deasupra, nu e prima dată când eu am văzut o astfel de scenă. Dacă va exista un alt rai şi un alt pământ, Celia îl va avea pe Guy în amândouă. Crezi că e aici măcar o femeie care n-ar fi înnebunită să facă dragoste cu Guy ? El, bineînţeles, cu această arogantă minunată a lui, nici nu se sinchiseşte ! Are mai mult farmec decât ar fi decent, spuse Rikki în vocea căruia se simţea invidia.

*

* *

Multă vreme după plecarea ultimilor invitați Karen continuă să se întrebe fără rost de ce nu era capabilă să înțeleagă lucrurile serioase. Era din cale-afară de tulburată și se simțea nedreptățită. Cel puțin salvase aparențele și-i făcuseră plăcere multe dintre sincerele complimente primite la plecarea oaspeților. Își privi mâinile și observă că nu mai avea pe deget frumosul inel cu topaz pe care i-l împrumutase mătușa Patricia. Îl lăsase pe pian, desigur. Nu putea purta inel când cânta la pian. Spera că mai era încă acolo. Ce uitucă și ce neglijentă !

O porni cu nerăbdare din cameră, pe hol și în jos pe scări. Casa era pustie acum și rămăseseră doar câteva lumini aprinse.

Coborî scările pe vârfurile picioarelor și-și duse mâna la inimă când o voce de catifea o făcu să tresară.

— Apari ca o vrăjitoare, după miezul nopții. Guy ocoli piciorul scării, privind-o ironic. Poate că ai venit să-mi spui ce nu mi-ai spus toată noaptea. Ți-a plăcut petrecerea ta ?

Karen nu răspunse.

— Ei, mică domnișoară adolescentă ? Figura lui era inexpresivă, dar vocea-i era sardonică.

— Petrecerea mea ? îl privi ea uimită, dar fără să se miște.

— Nu știu niciodată ce vrei când mă privești astfel. Spune-mi ce ai în minte, copilă.

— Ce viclean ești, Guy, și ce sigur de tine. Dar cred că e un exercițiu elementar pentru un magnat al afacerilor, să-și ascundă emoțiile.

El făcu un pas spre ea.

— Îţi lipseşte simţul de autoapărare, aşa-i, dragostea mea ?

Ea simţi imediat schimbarea şi se bucură că-l enervase.

— Nu ştiu ce vrei să spui, zise ea dulce, deşi am putut observa interesul tău pentru toate femeile frumoase de la petrecere.

— Pentru o singură femeie de fapt, dar tu nu ştii nimic despre asta.

Ochii ei fulgerară de mânie necontrolată.

— O singură femeie ?!

El făcu o mişcare bruscă şi o trase spre sine cu o asemenea forţă încât ea-şi pierdu echilibrul şi căzu peste el. Ar fi putut să fie prevenită de sclipirea din ochii lui. O apucă de umăr, fără să-i pese c-o făcea să sufere. Ea-şi ţinu răsuflarea şi simţi cum îi zvâcneşte pulsul în urechi.

Era prea târziu să mai opună rezistenţă. El îşi aplecă faţa şi-i găsi gura, forţând-o s-o deschidă, torturând-o cu măiestrie. Multiplele senzaţii puternice ce i se răspândeau în trup fură însoţite de o înspăimântătoare pierdere a identităţii. N-ar mai fi putut rosti decât numele lui, parfumul lui bărbătesc, silueta lui aplecată, puterea şi gura lui cercetătoare îi asaltau inima.

Se auzi scoţând o jumătate de suspin şi apoi fu eliberată, dar numai pentru o clipă. Se clătină ameţită, cu capul plecat, dar el se repezi şi o prinse de încheieturile mâinilor, strânsoarea lui făcând-o să-şi ţină respiraţia.

— Deci mândria a început să se clatine ? Apoi adăugă pe un ton mai delicat : Cât ai crezut că poţi continua cu obrăzniciile ? Data viitoare să-ţi aduci aminte că înseamnă o invitaţie directă la dezastru.

Tulburarea, furia și umilința ei explodară. Încercă să se smulgă, dar el o ținea de mâini. Simțea o nevoie nebună să se răzbune într-un fel.

Ochii lui negri erau ațintiți asupra gurii ei tremurătoare.

— Vrei îndurare, nu-i așa, dar nu poți fi sigură că mă voi purta cu blândețe. De fapt, după cum mi-ai spus-o deja prea des, nu pot. O forță să-și ridice capul. Dacă insiști să stârnești flăcări, pisicuța mea, n-ai să poți da vina pe nimeni când te vei arde.

În sfârșit își eliberă mâna. Aceasta zbură prin aer doar ca să fie prinsă din nou, Guy râzând de încurcătura ei.

— Poate asta-ți va servi și-ți va reduce furia copilărească la lipsa de importanță pe care-o merită. E timpul să te maturizezi, mica mea Karen.

Ea încercă să-și întoarcă fața, dar efortul se dovedi zadarnic iar ea se simți incapabilă să mai acționeze, intrându-i în sânge febra tulburării. Tinerețea ei, lipsa de experiență, răspunsul fizic năvalnic pe care i-l dăduse lui și pe care nu-l visase niciodată se aliară toate împotriva ei. Pentru prima dată în viața ei se lăsă în voia unei forțe prea mari pentru a lupta cu ea.

Când deschise ochii se afla întinsă în patul ei și ridică mâna ca să se apere de privirea lui tulburătoare și întunecată. Gura ei moale și senzuală tremura de emoție. Își întoarse fața, o lacrimă curgându-i pe cuvertura frumoasă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu plânge ! spuse Guy. M-am săturat. Ești cel mai nestatornic

copil... El se îndreptă spre pat, întorcându-i fața la el. Mâna lui îi dădu părul de pe față cu un gest de violență stăpânită.

– Acum ce s-a întâmplat cu replica ta vioaie ? E o adevărată luptă să țin piept capriciilor tale emoționale.

Materialul subțire al rochiei se mișca în ritmul rapid al bătăilor inimii ei. În ochii lui apăru o sclipire. Ea-l privi fără să vorbească, ochii ei aurii strălucind de prea multe emoții.

– Liniștește-te, copilă. Am fost sigur că vei fi o problemă de când te-am văzut din nou la Melbourne. Vocea lui era insuportabil de cinică. Nu e cazul să te mai temi de alte avansuri dezonorante. Cred că am reușit să fac ce-mi propusesem – să te smulg din starea de visare. El îi șterse o lacrimă cu un gest tandru dar grăbit. Scoate-ți rochia și bagă-te în pat. Nimeni și nimic nu ți se va mai părea atât de rău mâine dimineață. Nici chiar eu.

El se îndrepta spre ușă și Karen își regăsi vocea. Părea ciudat de liniștită, chiar și pentru urechile ei.

– Este pentru prima dată când am leșinat. Prima dată când am fost sărutată... împotriva voinței mele... și urăsc această primă dată ! Se ridică, sprijinindu-se într-un cot.

Guy o întrerupse cu brutalitate :

– Reacțiile tale, pisicuță încăpățânată, au fost neîndoielnice. Aș fi putut să fac dragoste cu tine și nici măcar nu te-ai fi opus...

Ea-l privi hotărâtă să-i înfrunte privirea, dar nu fu în stare să-și controleze tremurul.

— Ba m-aş fi luptat ! murmură ea cu vehemenţă pasionată. Ochii lui negri şi ironici o priviră fără urmă de dorinţă, iar Karen se ghemui în pat, neajutorată.

Guy rămase tăcut, dar numai pentru o clipă.

— Vise plăcute, mic aruncător de flăcări, spuse el şi închise uşa cu grijă.

CAPITOLUL VI

În săptămânile care se scurseră una după alta după petrecere, Karen descoperi că se adapta la viața cu multe fațete a casei. Spre marea ei ușurare, Philip era deja integrat, fiind mereu în umbra lui Mark Amber, căruia-i era devotat.

Propria relație a lui Karen cu Mark și Patricia Amber era de familie. Deși i-ar fi fost greu să recunoască, găsi în verișoara ei și cea mai apropiată prietenă din copilărie a mamei sale calitățile pe care le căutase și le așteptase de la mama ei. Era o ironie a soartei, dar era adevărat ! Simțise nevoia să se pună în gardă față de familia Amber, dar contactul zilnic cu ei dovedise cât de inutile erau suspiciunile ei. Patricia Amber era, după cum insistase fratele ei, o femeie minunată.

Guy, bineînțeles, era Guy : un bărbat cu un farmec imens. El venea și pleca veșnic ca o rachetă, dar era unica forță ce aduna în jurul său familia. Absențele lui prelungite coincideau adesea cu rămânerile peste noapte în oraș ale Celiei, pe care nu o dată Karen nu le mai socoti a fi coincidențe. Era tânără dar nu era naivă. Acum înțelegea că Celia Amber îl vedea pe cumnatul său ca pe o proprietate personală.

Celia era, după cum descoperi în curând Karen, fluturele perfect, iar din câtă psihologie studiase, își dădea seama că Celia era devotată numai propriei persoane. Era veșnic preocupată de înfățișarea sa, de haine, de siluetă. Celia Amber, cu grija, bogăția și hotărârea ei, își păstra o uluitoare aură de tinerețe.

Când era la Belle Amber, lua micul dejun în pat. Karen o vedea adesea pe Marie, ajutoarea menajerei, ducând o tavă de argint cu micul dejun în apartamentul Celiei. Observase cu amuzament șervetul de dantelă, porțelanul fragil și bobocul de trandafir roz plin de rouă — niciodată un trandafir deschis — însoțind paharul înalt cu suc de grapefruit, feliuțe de pâine prăjită și cafetiera de argint cu cafea neagră și tare. Apoi cobora în jurul orei unsprezece — ca să dea ordine, după cum spusese Rikki, îmbrăcată elegant pentru masă sau pentru o partidă de bridge sau altceva ; cu pălăria, rochia și accesoriile perfecte. Acestea erau armele cu care lupta pentru noi cuceriri. Mult timp după plecarea ei, parfumul rămânea subtil în atmosferă — amintire vie a Celiei Amber care voia și căpăta ce era mai bun de la viață.

Când Liane era acasă, era încântătoare. Era prietenoasă și-i căuta compania lui Karen, dar mare parte din conversația ei se învârtea în jurul mamei sale — părul frumos al Celiei, hainele ei frumoase, gustul ei nemaipomenit, bărbații care erau îndrăgostiți de ea, ceea ce pe Karen nu reușea s-o impresioneze.

Spre sfârșitul lunii, Guy plecă în țară pentru o afacere lăsând casa să-i simtă lipsa. Dintr-o dată

Celia plecă în oraș, ca să-și reînnoiască garderoba. Se apropia sezonul de vacanță și pur și simplu nu putea apărea în „zdrențe vechi", explică ea. Lui Karen i se păru absurd. Celia Amber în zdrențe ar fi răsturnat cu susul în jos tot orașul, se gândi ea răutăcioasă.

Activitatea obișnuită a lui Karen continuă ca și înainte. Îl ducea pe Pip la școală, își rezolva cele câteva sarcini primite de la mătușa Patricia și în timpul rămas până la prânz exersa la pian. Mătușa Patricia se strecura adesea în salon pentru a o asculta, rezemându-și cocul de spătarul scaunului. O expresie abstractă și visătoare i se așternea pe față, pentru că era un ascultător care aprecia muzica. Câteodată, după ce termina de cântat, surprindea o atitudine ciudată din partea mătușii. O privea pe Karen ca trezită din somn, căutând parcă ceva cu privirea pe fața fetei, făcând-o să se înfioare. Atunci expresia din ochii ei devenea tragică, dar nu dura mai mult de o clipă.

Mătușa Patricia era o companie minunată. Era tăcută sau contemplativă, sau vorbăreață, după cum simțea că este cazul. Îi povestise lui Karen despre locurile pe care le vizitase : Paris, Londra, Roma, Madrid și Viena, cele două Americi și Africa de Sud, pe care le iubea ; cărțile pe care le citise. Îi plăcea să vorbească de asemenea despre teatru — piese, balet și muzică — dar unicl lucru despre care nu vorbise niciodată era dragostea. Karen găsea acest lucru curios și o intriga.

La cei patruzeci de ani ai săi Patricia Amber era încă o femeie frumoasă și trebuie să fi fost foarte frumoasă ca fată. În plus, avea o fire caldă și generoasă, adevăratele calități ale unei femei.

Nu se măritase încă niciodată. Aparent n-avusese nici o legătură serioasă de dragoste și dacă ar fi avut, n-ar fi vorbit niciodată despre ea. Căsătoria ratată a părinților ei o afectase, o făcuse mai prudentă, dar în felul ei Patricia Amber era o enigmă.

Într-o după-amiază, Karen plecă în căutarea lui Mark. Îl găsi în bibliotecă, în fotoliul de piele din spatele biroului mare de mahon. El își ridică privirea.

— Nu te-am auzit, draga mea. Ochii lui foarte întunecați o priveau pe sub sprâncenele stufoase. Împinse un teanc de hârtii. O lăsam baltă oricum, vino. Karen zâmbi și se apropie de birou.

— Pot să văd ?

— Bineînțeles. Vorbise fără să ezite, invitând-o.

Karen luă o fotografie mare dintr-un teanc. Era o clădire de piatră plină de pitoresc, cu obloane la ferestre și un lac acoperit de frunze în față.

— Ce e locul acesta minunat ? întrebă ea cu interes.

Mark Amber își puse din nou ochelarii pe nas.

— Arată-mi. A, da, pivnița de vinuri de la Groot Constantia, lângă Cape Town. Via a fost plantată în 1680, de guvernatorul Van der Stel. Fotografia am făcut-o, să vedem... cam acum șase ani.

— Acela este Guy, bineînțeles, în colț. Nu-i așa ? Ce întrebare ridicolă, se gândi ea. Nu putea fi altcineva cu acel cap brun splendid.

Mark Amber mai aruncă o privire fotografiei.

— Da, e Guy. N-a știut că e fotografiat. Am fost acolo împreună — un loc foarte frumos. Arhitectura daneză a caselor era în vogă pe atunci. Pot spune că vechile case sunt toate la fel de frumoase ca cele din Europa. Valea Constantia de lângă

muntele Table e o priveliște de neuitat, probabil una din cele mai bogate văi din lume. Sper că ai s-o vezi într-o zi.

Karen zâmbi și luă altă fotografie.

– Și eu sper. Și cine e acest domn distins, în vârstă ? Unul din membrii familiei Amber ?

Mark Amber plesni din limbă de câteva ori, în semn de reproș amuzat.

– Copilul meu, cum se poate atâta ignoranță la un membru al familiei ? Acest distins domn este James Bustley – unii spun că este fondatorul industriei noastre de vinuri, englez ca și bunicul meu. A fost trimis ca să conducă un orfelinat din Cabramatta și n-a pierdut timpul, introducând viticultura în studiul elevilor.

– Doamne, a fost un tip original ! Karen își imagina scena în minte.

Pe fața lui Mark Amber apăru un zâmbet.

– Ideea a fost să susțină orfelinatul din profituri și să învețe orfanii o meserie. A reușit destul de bine cu amândouă.

– Acum îmi amintesc, interveni Karen. El a fost cel care-a publicat o carte despre viticultură în emisfera sudică.

– Acum te apropii ! James Bustley a făcut un serviciu inestimabil țării sale de adopție, colindând viile franceze la cererea guvernului britanic și adunând peste douăzeci de mii de butași de viță nobilă. Astăzi, bineînțeles, acele vii sunt protejate de lege. Exportul de butași este ilegal. Dar din fericire pentru noi, viticultorii din Franța erau generoși cu viile lor și cu sfaturile. Abia în vremurile noastre au început francezii să-și păstreze secretele de fabricație și viile nobile doar pentru ei. Competiția e feroce și

deja s-au pierdut prea multe afaceri în Australia şi Cape Town. Acum durează mai puţin de o sută de ani ca viile să ne cucerească pământurile şi să ne ofere o industrie puternică pentru familiile noastre. Ce fericit ar fi fost bunicul meu să vadă aceste întinderi imense populate cu vii. Vederea lor i-ar fi bucurat inima... ar fi fost împlinirea viselor sale ! Toate viile noastre minunate... Coonowarra, Great Western, North Victoria, Central Victoria, Hunter Valley, poalele dealurilor noastre şi Southern Wales şi frumoasa Barossa Valley. Ai văzut Barossa, nu-i aşa ? Ştiu că Stephen avea relaţii de familie acolo.

Karen zâmbi.

— Da, cu mulţi ani în urmă, unchiule Mark, când tata trăia, se ducea la festivalul viilor de la Barossa. Îmi amintesc încă orchestrele şi corurile, culesul strugurilor, degustările, arbitrajul...

Karen aruncă o privire teancului de foi scrise de pe birou.

— Cum progresează lucrarea ?

— Nu atât de repede pe cât îmi doresc. În unele zile nu pot să lucrez. Cred că îmbătrânesc.

— În nici un caz. Cine-ţi bate la maşină ? întrebă ea.

— Secretara lui Guy se ocupă de tot, draga mea, o fată care ştie să bată la maşină.

Karen ezită, dar numai o clipă.

— Ai vrea să te ajut eu, unchiule Mark ? Bat bine la maşină şi mi-ar face plăcere să te ajut. Am destul timp liber cât este Pip la şcoală. Anul viitor va trebui să-mi iau un serviciu, indiferent ce va spune Guy. Nu-mi place să lenevesc. Aşa-mi este firea ! Ea-i zâmbi arătându-şi dinţii frumoşi.

– Vorbesti serios, draga mea ?

– Sigur !

Mark Amber îşi şterse ochelarii.

– Bine, dar nu ştiu ce să spun. În ceea ce mă priveşte, ar fi aranjamentul ideal. În situaţia de acum, trebuie să fiu foarte atent cu scrisul, să fie perfect lizibil, şi pot să te asigur că e o încercare grea. Cu tine în casă însă... şi baţi bine la maşină ? O privi cu admiraţie sporită.

– Bine, deci s-a aranjat.

– Cu o condiţie, să-ţi plătesc.

Zâmbetul lui Karen pieri.

– Bine, acum îmi convine şi mai mult. Guy ignoră toate protestele mele.

Mark Amber zâmbi.

– Guy va fi mereu aşa, iar tu ai un fel surprinzător de a-ţi expune gândurile. Oricum, am să-ţi plătesc, dragă, altfel nu voi fi de acord.

– Foarte bine. Trebuie să-ţi spun că sunt foarte mulţumită. Ca şi Pip, am foarte multe de învăţat. Pentru mine va fi o experienţă neobişnuită.

– Bine, acum să discutăm afacerea, dacă am intrat în afaceri. Ce-ai zice de două ore pe zi, începând de lunea viitoare ? Orarul tău va fi destul de elastic. Ştiu cât de mult îi place lui Trish compania ta şi că exersezi dimineaţa. Am câteva lucruri minunate să-ţi arăt. Le-am adunat în timpul călătoriei cu Luke, când eram puştani.

– Nu mi-l amintesc pe unchiul Luke, spuse Karen cu grijă.

Ochii lui Mark Amber reveniră la viaţă, iar ridurile adânci de pe faţă deveniră mai pronunţate.

– Fratele meu avea o inimă de leu. Un leu de bărbat, teribil de vital. Nu erau doi ca el.

Karen îi înțelese simțămintele și fu mișcată.

Mark Amber contempla tavanul.

— Moartea lui Richard l-a terminat. Mai bine că a murit, altfel ar fi rămas un invalid. N-ar fi suportat și nici noi n-am fi suportat să-l vedem doborât; nu mai era ce fusese. Adora copiii, iar Guy îi era cel mai apropiat. Richard semăna puțin cu Julia, mama lui, să știi.

— Se pare că nimeni n-a amintit vreodată de mătușa Julia.

— Nu, dragă, poate că nu. Trish și Guy au fost dezamăgiți de mama lor. Poate că simțeau că ea l-a părăsit pe tatăl lor. A urmat, bineînțeles, divorțul. Nu s-au potrivit niciodată, deși Julia era foarte drăguță când era fată. M-am întrebat adesea cum au ajuns împreună. Julia nu suporta viața pe care-o ducea. Avea un bărbat frumos, plin de succes, cu o afacere ce se extindea și care cerea tot timpul lui Luke, obligații sociale crescânde pe care poziția i le impunea. Unele femei le îndeplinesc cu plăcere, cum este cazul Celiei, dar Julia n-a putut face față.

— S-a recăsătorit, nu-i așa ?

— Da, cu un american. Un scriitor. Trăiesc în Statele Unite, în California. Trish și Guy o sună de obicei o dată sau de două ori pe an. Cred că e fericită. Expresia figurii lui deveni impasibilă.

— Căsătorii nepotrivite, spuse Karen cu tristețe.

— Da, dragă. Unul trage și celălalt stă pe loc sau trage în altă direcție. Mă gândesc adesea că Trish și Guy au fost foarte afectați. Guy și-a izgonit femeile din minte, după câte înțeleg eu, și asta încă de când era adolescent, iar Trish a fost totdeauna o fată frumoasă, dar nici unul dintre ei nu s-a

căsătorit. Aș spune că din prea multă prudență ! Cu Guy nici măcar n-am încercat să vorbesc despre acest subiect, oricum e responsabilitatea lui, fiind capul familiei, dar el îmi spune că o va recunoște pe fată când o va vedea, dar la naiba, are deja treizeci și șase de ani ! Crezi că de-acum o va mai vedea ?

— Poate că l-a văzut ea ! spuse Karen pe un ton sec, apoi regretă. Nu intenționase s-o spună. Îi scăpase.

Mark Amber înțelese într-o clipă.

— Nu, draga mea, asta nu se va întâmpla. Cum ai reușit să mă faci să vorbesc ? Cred că ochii tăi sunt de vină. Schimbă imediat subiectul. Ce-ai zice dacă te-aș lua să-l aducem pe Pip ? E mult prea cald ca să vină pe jos de la autobuz. Tu nu conduci, nu-i așa, draga mea, deși cred că ar trebui. Guy a spus doar ceva despre o mașină pentru tine.

— O mașină ? îl privi Karen uluită. Mie nu mi-a spus nimic.

— Ei, așa e Guy. Lua o mulțime de decizii încă de când era un puști. Adaugă la aceasta firea lui autoritară și l-ai descoperit ! Guy seamănă mult cu Luke și asta spune ceva !

Karen nu spuse nimic. Oricum, ce mai era de spus ? o fire autoritară ! Era perfect de acord.

CAPITOLUL VII

Livrarea maşinii se făcu în după-amiaza zilei întoarcerii lui Guy acasă. O Torana cu patru cilindri, argintie şi interiorul tapiţat în pluş asortat. Karen oscila între bucurie şi ofensă. Independenţa ei era uzurpată cu fiecare zi. Simţea cum creştea nevoia de a lupta. Nimeni nu părea să bage de seamă în ce dilemă se afla. Mătuşa Patricia o bătu uşor pe umăr, spunând : „Ce drăguţ". Pip îşi arătase imediat încântarea şi începu să-şi bage nasul, ca un căţel, în tapiţeria maşinii, iar unchiul Mark se oferise să-i dea lecţii de conducere. Doar Celia şi Liane care erau rareori acasă, ocupate cu întrunirile sociale, nu comentară fiind absente. Rikki, orbit poate de averea pe care-o aştepta, nu făcu nici el nici o observaţie.

Stând pe alee şi admirând maşina, Karen spuse cu amărăciune, fără să vrea :

— Asta e extrema umilire ! Mă simt ca un viţel premiat. Sunt sigură că Guy ar fi în stare să-mi pună un belciug în nas dacă va avea chef, dar asta e mai mult decât se aşteaptă el să pot îndura.

— Acum ce te-a mai apucat ? întrebă Rikki scoţându-şi capul blond din maşină. Eşti o figură. Ai nevoie de maşină — să-l duci pe Pip şi ce mai tre-

buie. Ce înseamnă o mașină pentru Guy ? Numai el are trei. Trebuie să-l admiri cum are grijă de tine. Trebuie să vezi lucrurile în perspectivă. Acum nu mai ești singură. Ai o familie și mulțumește stelei tale norocoase că ți se pune totul la dispoziție. Acum hai să sărim înăuntru și s-o frigem.

Karen se urcă în mașină continuând să mormăie. După câteva clipe, constată că termenul „s-o frigem" era cel mai potrivit. Rikki începu să capete simțul proprietății, și Karen se gândi la vopseaua mașinii. Era totuși nouă.

Ieșind pe porțile de fier din capătul aleii, Rikki întoarse mașina și o scoase pe iarbă.

— Hai să schimbăm locurile, Karo.

— Prima mea lecție ?

— Să fii sigură. Hai, nu mai fi atât de îmbufnată. E foarte ușor să conduci o mașină. Chiar și tânărul Pip o poate face — cu ochii închiși.

Karen ezită.

— Nu cred că pot, nu astăzi, Rikki. Nu mă simt în stare, aș putea s-o lovesc.

Rikki o bătu amical pe umăr.

— Nu te teme, am să-ți țin pumnii strânși până au să mă doară.

— Bine, voi încerca, dar nu râde de mine.

Rikki continuă să fie serios, arătându-i manevrele elementare. Merse cam o sută de metri și se aștepta ca asta să fie tot.

— Mergem spre porți ? întrebă ea, vizibil speriată.

— Nu văd de ce nu. Sunt mari cât un munte.

Karen îndreptă mașina spre porți fără să ezite, dar nefiind familiarizată cu controlul distanțelor, trecu razant pe lângă stâlp.

– Ajută-ne, Doamne ! Rikki își descoperi ochii. Poți pune piciorul jos, dragă. Viteza a doua, asta-i, ai nimerit-o ! Te-ai perfecționat.

Karen puse piciorul jos.

– Du-te și bagă-ți capul în apă ! Ce mai urmează, deșteptule ?

– Am să mă gândesc eu la ceva, promise Rikki. Când ajungi la douăzeci de mile pe oră, bagă în viteza a treia. O cârmești binișor, dragă, comentă el în timp ce Karen trecu pe lângă un bolovan de la marginea drumului.

Karen îi aruncă o privire ostilă.

– Nu vreau să fiu nerecunoscătoare, dar ești un instructor dezastruos. Nu trebuia să-mi fi explicat toate astea înainte de a porni mașina ?

– Frâna, fată, frâna ! Apasă bine. Pentru numele lui Dumnezeu, nici măcar nu ți-am arătat marșarierul !

Speriată de viteza mașinii, Karen luă piciorul de pe accelerator. Scoase mașina în afara drumului și o opri înainte de a ajunge la copaci.

Rikki o privi uluit.

– Schimbi vitezele de parcă ai fi un terier ce scutură un pantof vechi. Unde voiai să ajungi ?

Lui Karen îi reveni imediat simțul umorului.

– Mai întâi, crezi sau nu, pentru ziua de azi îmi ajunge. Simțea că-i tremură picioarele. Încă n-am învățat nimic, dar iartă-mi exprimarea, ești un profesor groaznic.

Rikki se întinse și opri contactul, trăgând apoi frâna de mână.

– S-ar putea să ai dreptate, iubito. Eu sunt mai atras de lumea florilor și de cuibăritul păsărelelor. Dar mi-ar plăcea să fac dragoste cu tine.

De data asta nu râdea, era foarte serios, semănând cu puştiul pe care ea şi-l amintea din copilărie.

– Ai gură frumoasă, Karo, zise el visător şi se spune că gura relevă personalitatea.

Karen zâmbi.

– Trebuie să-ţi mulţumesc pentru ceva ! Mi-a scăzut tot moralul. Acum, ai şi idei mai bune ?

Ochii lui Rikki sclipiră o clipă.

– Dă-mi puţin timp. Se întinse şi o trase spre el. Sărută-mă, găgăuţă.

– Nu !

– Ba da, insistă el. Soarele-i făcea părul argintiu să strălucească şi Karen îl privi printre gene.

– Eşti plăcut la vedere, Rikki.

El îi zâmbi galeş.

– Îţi admir gustul.

– Oricum, mă tem că trebuie să-ţi cer să fii platonic.

– Doamne, nu fi atât de categorică ! Ochii lui continuau să fie aţintiţi asupra gurii ei.

– Of, bine ! Ea se întinse şi-l sărută pe obraz, ca o mângâiere delicată a unei aripi de fluture.

Strânsoarea degetelor lui se mări.

– Tu, drăcuşor provocator ! Cum îndrăzneşti să-mi insulţi bărbăţia ? Adu-ţi aminte că nu eşti decât un amestec de chimicale.

Totul se rupse în clipa în care se auzi un claxon de maşină. Era Jaguarul venind în viteză. Îşi ridicară amândoi capetele.

Guy opri maşina în spatele lor şi coborî, mergând pe alee cu paşi mari.

— Am căzut în mijlocul unei crize ? întrebă liniştit şi privindu-le feţele destul de amuzat. Ce-i asta ? Deşert de linişte ?

— Asta-i numai în înaltul cerului ! spuse Rikki dezgustat, rezemându-se de spătarul scaunului său.

Guy se strâmbă.

— Şi tu ce faci, micuţo ? Eşti la mijlocul lecţiei ?

— La sfârşit, completă Rikki laconic. Dacă am să mor prefer să fie de mâna mea.

Karen se întoarse spre el şi protestă.

— N-am crezut niciodată că ai putea fi un asemenea trădător !

— Glumeam, dragă, o asigură Rikki, apoi se îndreptă repede. Te va învăţa Guy. El este bărbatul ideal într-o criză. Fără teamă... neimpresionabil... Genul de lucruri care sunt împotriva principiilor mele. Unde este pericol, Richard e primul care părăseşte câmpul. S-ar putea să arăt ca o nucă tare, dar pe dinăuntru sunt ca o piftie.

Karen mai avea puţin şi scotea flăcări.

— Inteligenţa ta nu mă impresionează astăzi, Rikki.

El îşi mută privirea spre Guy.

— Cred că are o idee fixă, nu ?

Guy zâmbi şi se uită la Karen.

— Timpul meu e foarte limitat.

— Asta mă gândeam şi eu, spuse ea bosumflată.

Guy păru să revină asupra ideii.

— Să vedem. Pot să mă gândesc la o duzină de soluţii diferite... toate la fel de imposibile.

Karen îl fulgeră cu privirea.

– Așa nu ajungem nicăieri, spuse nemulțumită. În primul rând n-am avut niciodată o mașină. Nici măcar nu vreau să învăț să conduc.

– Karo, iubito ! izbucni Rikki, uluit de tonul vocii ei. Guy râse, deschise portiera și o trase pe Karen afară.

– Nu-ți dai seama când te tachinează cineva, mieluțelule ? E un vechi obicei al familiei Amber și nici ție nu-ți lipsește.

Ea privi în sus spre el simțind un amestec de emoții și de asemenea că era în dezavantaj.

– Tu faci să iasă la iveală tot ce e mai rău în mine !

– Crezi că eu nu mi-am dat seama ?

Rikki își mută privirea de la unul la celălalt, ținându-și ochii pe jumătate închiși din cauza soarelui.

– Sir Galahad porni pe drumul spre Holy Land.

Guy râse scurt.

– Înțeleg că tu ai să duci mașina în garaj. Mulțumesc, Rikki. Amânăm lecțiile până mâine când am mai mult timp.

– Nu e nici o grabă, interveni Karen, incapabilă să se abțină.

Guy o privi dezaprobator.

– Nu vrei să-mi mulțumești într-unul din felurile tale specifice ?

– Cred că vrea, interveni Rikki. Bravo, oameni buni, cred că am să beau ceva înainte de a da barca la apă. Scoase mașina pe drum în maniera-i obișnuită, făcând-o pe Karen să privească în urma lui cu admirație. Era convinsă că dacă Rikki putea, va putea și ea.

— Asta numesc eu talent, murmură ea melancolic. Eu nu cred că am gândire tehnică.

Guy o privi gânditor şi o luă de mână ca s-o urce în maşina lui.

— Nu-i de loc atât de greu pe cât pare, deşi mă preocupă şi pe mine vreo două probleme minore. Unul e să sărut meseria — adică să slăbesc concentrarea începătorului.

— Să săruţi ? întrebă Karen ridicându-şi sprâncenele.

— Asta am spus şi eu. Nu ţi s-a părut total neobişnuită prima lecţie ? El îi privi faţa înroşită şi o apucă de bărbie. Fără să faci nici cel mai mic efort, puiule, poţi să-l dobori pe Rikki, dar asta nu se va întâmpla niciodată. Nu cred în alianţele timpurii.

Karen oftă.

— Parcă ar vorbi Cesare Borgia ! Nu cred că am mai întâlnit o astfel de autoritate mândră.

Vocea lui se auzi tărăgănată.

— Încearcă să-ţi păstrezi entuziasmul, puiule. Abia am trecut cu vederea o remarcă. Tu şi Rikki sunteţi în grija mea. Nici unul din voi nu are încă douăzeci şi unu de ani. Şi pe deasupra, nu poate ieşi nimic bun din asta.

Karen îşi plecă ochii.

— De ce nu adaugi : ia seama ce spun !

— Ia seama ce spun ! Se execută Guy, apoi râse arătându-şi dinţii albi.

Karen îşi întoarse capul în partea cealaltă, evident abţinându-se. Era periculos să fie alături de Guy deşi, fără speranţă, era atrasă de bărbatul care nu putea decât s-o rănească, un bărbat cu mult mai experimentat decât ea. Trebuia să se apere.

Guy se aplecă şi porni motorul, iar Karen se întoarse şi-i privi profilul întunecat. Uşorul ei tremur se datora apropierii de el. El întoarse încet capul şi-i prinse privirea, iar ochii lui negri ca noaptea îi spuneau că el era foarte conştient de încurcătura ei.

Karen se rezemă de spătar şi măsură plopii cu privirea. Mai mult decât orice îşi dorea să fie singură. Era mai tulburată decât voia să pară. Ar fi fost o nebunie să-şi dorească Imposibilul !

CAPITOLUL X

Mătuşa Patricia propusese ca Liane şi Karen să petreacă în oraş o zi sau două înainte de a intra Pip în vacanţă.

Era o zi frumoasă, senină şi cu un aer proaspăt. Veselia şi râsetele din timpul drumului spre oraş, căutarea unui loc de parcare şi sentimentul de siguranţă, o făcură pe Karen să fie convinsă că ziua avea să fie reuşită.

Prânzul a fost presărat de râsetele datorate cocteilurilor ce l-au precedat. După aceea Liane alese un film la care să meargă, iar Karen se lăsă invitată.

In răceala sălii, Karen îşi dădu seama de asemănarea uneia din eroine cu Liane, sau mai degrabă semăna cu felul lui Liane de a se îmbrăca. Karen fusese intrigată şi-i atrăsese atenţia Lianei.

– Aceea eşti tu !

Liane o privi fără să înţeleagă.

– Cine ?

– Tipa aceea neglijentă de acolo.

Liane privi din nou ecranul, dar cei din faţă le făcură să tacă şi discuţia se opri aici. Karen puse la cale un plan. Punctul principal al planului era o schimbare totală de tunsoare. O va face pe Liane să

arate cu totul altfel. Văzând pe ecran dublura Lianei, nu se putea gândi la altceva. Cum avea ea însă să accepte tunsoarea scurtă ?

O perucă, bineînțeles ! Era o soluție simplă și la îndemână. Toată lumea purta perucă. Pe măsură ce Karen se gândea mai mult, pe atât soluția i se părea mai bună.

Nici după ce părăsiră cinematograful și ajunseră la lumina zilei, entuziasmul lui Karen nu scăzu. Cei optsprezece ani ai Lianei, cu tot aspectul ei matur, o făcură să intre repede în joc. În magazinul de peruci în care intrară Liane se entuziasmă la vederea imaginii din oglindă.

— Salut, Cleopatra ! spuse Karen strengărește, cu ochii luminați de admirație.

— Sunt eu într-adevăr ?

Karen se încruntă.

— Nu ți-am spus că ți-ar sta mai bine cu breton ? E o perucă minunată și culoarea e perfect asortată. Nu poți face diferența față de părul tău. Din fericire, ești destul de înaltă ca să-ți vină bine stilul acesta.

— Dar să port perucă ! Liane nu era foarte hotărâtă și nu se obișnuise cu transformarea.

— O, haide ! Toate fetele frumoase au o întreagă colecție de peruci. Să nu-mi spui că Gina Holmes n-avea perucă la petrecere.

— Precis, spuse Liane gânditoare. La parada de după-amiază era blondă. Sunt drăguță, nu-i așa ?

— Știi foarte bine că da. Structura ta osoasă e frumoasă, ca a mătușii Trish.

— Eu nu sunt frumoasă ca Trish, spuse Liane simplu.

— Ai să fii. Karen vorbise cu atâta convingere încât Liane o crezu. Acum ce-ai zice de îmbrăcăminte nouă care să se potrivească cu noua imagine ?

Liane zâmbi.

— De ce nu ?

— Într-adevăr, de ce nu ? N-ai probleme cu banca.

Liane făcu multe cumpărături. Din acest punct de vedere, semăna cu mama ei. Karen, obişnuită să meargă din magazin în magazin, să compare mărfurile şi preţurile, era amuzată. Liane trecea prin raioane dând dispoziţii, iar vânzătoarele se ocupau de ea în defavoarea clienţilor mai puţin profitabili. Se auzea doar : „Bună ziua, domnişoară Amber. Ce mai faceţi, domnişoară Amber ? Avem câteva modele minunate, domnişoară Amber... poftiţi... ce drăguţ... ce bine vă vine".

Nu-i veneau bine deloc, se gândi Karen, iar complimentele erau înfiorătoare. Îi luciră ochii şi se uită spre Liane, aşteptându-se să întâlnească aceeaşi sclipire, dar Liane nu era deloc conştientă de ceea ce se întâmpla. Această atenţie o primise toată viaţa.

Se simţiseră minunat ! Liane îi dăduse lui Karen mână liberă în alegerea multor ţinute, probabil drept recompensă pentru ideea cu peruca. În hainele care i se potriveau, cu umerii traşi înapoi şi cu capul ridicat, Liane îşi etala silueta zveltă cu picioare lungi.

Ochii ei întunecaţi ce priveau pe sub bretonul des, căpătaseră o altă strălucire şi siguranţă de sine. Karen o privea cu afecţiune şi căldură. Familia avea să fie surprinsă.

Când ajunseră acasă, fetele fură însă cele surprinse. Râzând și discutând în holul de la intrare, le întâmpină mătușa Trish. Privirea ei aprobă imediat schimbarea. Deschise gura să comenteze, dar se opri la auzul zgomotului făcut de pași ce coborau scara.

Toate priviră dintr-o dată în sus.

Celia cobora scările, pudrată și parfumată, îmbrăcată perfect, aranjându-și mănușile pe încheieturile fine. Când dădu cu ochii de fete, rămase pe loc, apoi scoase un țipăt ascuțit de protest. Într-o clipă, Rikki apăru în hol.

— Ce-a fost asta ?

— Nimic, dragă, răspunse mătușa lui.

— Doamne, am crezut că e un semnal de tren la o trecere de nivel.

Celia nu-i dădu atenție fiului ei. Era cu ochii pe fiica sa.

— Copilul meu iubit ! vocea ei se auzi ca pocnetul unui bici. Arăți bine... și ce este chestia aceea de pe capul tău ?

Rikki o imită.

— O, strălucirea lipsită de egoism a dragostei materne ! O, inimă mare cât o lume. Îi aruncă surorii sale o privire lungă. Arăți minunat, puștiule. O fată care arată al naibii de bine, nu un covor pe care să tropăi. A fost ideea ta, Karo ?

Ochii albaștri ai Celiei se mutară spre fata mai mare. Karen îi simți răceala de la distanță, iar Celia își menținu dulceața prefăcută a glasului.

— Ce drăguț că ți-ai dat un asemenea interes, Karen. Dar sunt de părere că trebuia să mă fi consultat înainte. Oricum, eu știu ce e mai bun pentru fetița mea.

Rikki îşi înălţă mâinile.

– Acesta este sfârşitul sângeros, după cum ar spune Shakespeare. Fii serioasă, pui. Dacă tu arăţi inzorzonată, atunci eu sunt regina lunii mai. Se întoarse apoi să plece. Ne mai vedem, fetelor. Îşi duse mâna la piept privind-o pe sora lui. Inima mea e alături de tine în lupta neînfricată !

Liane părea teribil de surprinsă. Obişnuită cum era cu extravaganta întorsătură de frază a lui Rikki, de obicei nu-i lua în seamă cuvintele. Liane roşi.

– Ce crezi, mătuşă Trish ?

– Ce e modestia asta ciudată ? zâmbi Patricia Amber. Cred că într-adevăr arăţi foarte elegantă. Sunt de acord cu Rikki şi cu Karen.

– Bineînţeles că eşti, se auzi vocea plină de răutate a Celilei. Se uita de la una la alta ca o pisică siameză ce pândea momentul potrivit să sară. Nu-ţi subestimez părerea, Trish, dar cred că adolescenţa Lianei este etalată puţin prea... teatral.

– Mă duc să mă aranjez, anunţă Liane fără să mai asculte şi urcă scările fără să-i mai acorde mamei sale vreo privire.

Karen rămase pe loc tăcută, incercând să se stăpânească. Se simţea vag stânjenită faţă de Liane. Oare nu putea dovedi mai multă fermitate ?

– Ei bine, se intoarse Celia spre cele două femei tăcute şi vorbind cu voce mătăsoasă. Îţi sunt recunoscătoare, Karen. Îmi dau seama că ai inimă bună. Dar tu eşti foarte tânără, draga mea, iar gustul tău este neformat. Nu vreau ca Liane să te copieze.

– Adică să arate ca mătuşa ei ? izbucni Karen fără să mai poată da înapoi, simţind că fierbe.

Ochii Celiei erau de un albastru ce bătea în verdele unui gheţar.

— Nu mă întrerupe, draga mea! şi nu-mi întoarce vorba. Nu eşti atât de inteligentă pe cât crezi. Şi simţul umorului pe care-l ai e mai degrabă răutăcios. Liane nu arată nici pe departe ca Trish. Ar fi o problemă total diferită. Se întoarse spre cumnata sa cu gura-i roz zâmbind pe jumătate, acum că o pusese la punct pe Karen. Trebuie să zbor, Trish. Chiar nu mi-am dat seama că e atât de târziu. Trebuie să gonesc nebuneşte. Iau cina cu Paul Rand în seara asta şi voi arăta ca o epavă, iar lui Paul n-o să-i placă! Se întoarse şi le zâmbi la amândouă din vârful buzelor, controlând o dată în plus situaţia.

Îşi admiră profilul într-un gest elaborat, în oglinda cu ramă aurie.

— Ar fi trebuit să am o fiică fără pretenţii că e frumoasă, murmură ea mulţumită de sine.

Karen rămase cu respiraţia tăiată.

— Dar eu nu sunt de acord. Liane are un potenţial enorm, ceea ce înseamnă şi mai mult.

Karen însă se lupta cu morile de vânt. Celia o privi cu răutate.

— Nu tocmai! spuse pe un ton uşor, lăsând impresia că părerea lui Karen era lipsită de importanţă. Cu înălţimea ei, murmură ea. Liane avea un metru şaptezeci şi şapte la cincisprezece ani. Imaginează-ţi!

Tocurile ei se auziră ciocănind pe pardoseală, portiera maşinii se trânti şi ea plecă.

Cele două femei intrară în salon şi se aşezară pe divanul moale. Ochii Patriciei Amber priveau fix, oglindindu-i starea sufletească.

— Cum suporţi ? îşi spuse Karen gândul cu voce tare.

— După atâţia ani, m-am obişnuit. Era prima dată când Patricia Amber nu se stăpânea şi lăsa să-i scape cuvintele. Numai Dumnezeu ştie de câte ori n-am acţionat în interesul Celiei. I-am acordat prea multă atenţie şi am descoperit cât este de rea şi de prefăcută, dar am învăţat să tac, în interesul celor pe care-i iubesc. Rikki şi Liane sunt tot ce ne-a mai rămas de la Richard. Îi iubesc din tot sufletul, deşi îmi pare rău că Liane nu seamănă cu tine. Dacă aş fi îndepărtat-o pe Celia în trecut, aş fi ajuns să tânjesc după compania lor aşa cum am tânjit după compania ta şi a lui Pip atât de multă vreme. Câteodată simt câte un val de indignare şi-mi doresc să ripostez cel puţin la fel de dur, dar am obosit. Nu vreau să creez frecuşuri şi discuţii. Mai bine stau în gardă decât să generez un conflict deschis. Asta-mi spun mereu, dar într-una din zile nu voi mai fi dispusă numai să ascult. Privirea ei îndreptată spre Karen cerea înţelegere. Cred că ai observat că Celia îi este devotată lui Guy. Soarele, luna şi stelele strălucesc dinspre el. A fost foarte bun cu ea, bineînţeles. În fond, ea e văduva fratelui nostru ; dar Guy n-a lăsat toată viaţa să ştie stânga ce face dreapta ! Aşa-i este firea şi aşa a fost învăţat, cred. N-aş putea vreodată să-l forţez să aleagă între noi. Un lucru este cert, dacă Celia devine doamna de la Belle Amber, zilele mele sunt numărate aici. Celia nu-şi împarte posesiunile. Belle Amber va fi pierdută pentru mine. Aş putea accepta asta din partea oricărei alte femei, dar nu din partea Celiei. Ea n-are inimă. Ai văzut-o cum se poar-

tă cu copiii. Îi iubea când erau mici, dar capacitatea ei de a iubi este egoistă până la limită.

– O, Doamne ! Karen stătea necăjită privindu-şi mâinile împreunate. Deşi totul îi fusese relatat foarte pe scurt, ştia că acesta era adevărul.

La vederea figurii ei tinere şi nefericite, în ochii Patriciei Amber reveni căldura.

– Gata, am spus prea mult şi te-am supărat. Eşti un copil sensibil, Karen, iar viaţa ta n-a fost nici ea în mod deosebit fericită. Să nu-i asculţi pe cei ce-ţi vor spune că banii înseamnă totul. Apoi Trish zâmbi. Ce-ai zice să mergem să ne îmbrăcăm pentru cină ? Trebuie să-i convingem pe Rikki şi pe Lee să vină cu noi, nu cred că au ceva anume de făcut.

Liane nu veni cu ei la cină, iar a doua zi dimineaţa păru palidă şi nervoasă, cu cearcăne la ochi. Toată strălucirea ei dispăruse o dată cu vioiciunea. Niciodată slăbiciunea picioarelor ei lungi nu fusese mai evidentă.

Toţi trei stăteau la masă la micul dejun : Karen, Liane, Rikki. Liane privea în gol în faţa ei, bătând un ritm în paharul neatins cu suc de caise, cu gândul dus. Fără să spună nimic Karen se duse la bufetul pe care era pusă mâncarea şi puse amândurora în farfurie câte-o porţie de ouă cu şuncă. Soarele dimineţii era strălucitor, dar atmosfera era mohorâtă.

Rikki mâncă în linişte acceptând cafeaua oferită de Karen într-un fel foarte masculin, fără nici un cuvânt de mulţumire, din când în când uitându-se la sora lui. Trecu timp mai mult decât se aşteptase Karen, până ce el vorbi.

– Ei, s-a terminat cu visarea ?

– Poftim ? Liane îşi ridică privirea uluită.

– Eşti în transă, fată dragă.

– Zău, Rikki, se trezi Liane din toropeală, câteodată nu ştiu de unde să te apuc. Eşti ca o minge ciudată.

Rikki încercă din nou.

– E spre binele tău, de-aceea insist. Îmi eşti foarte dragă, iar ieri arătai splendid, dacă vrei să ştii. Întreab-o pe Karo, întreab-o pe Trish, întreabă pe oricine, dar nu pe mama, mormăi el într-un acces de furie neputincioasă. Acum unde este Guy, când avem nevoie de el, unde i-o fi ascunzătoarea blestemată ?

– Ai auzit ce-a spus mama ! îşi aminti Liane tresărind.

– S-o ia naiba ! ţipă Rikki. Să ştii că nu întotdeauna influenţa maternă este bună.

– Ar trebui să-ţi fie ruşine, ruşine ! îi luă Liane apărarea mamei sale. Să vorbeşti astfel despre mama şi în prezenţa lui Karen ! Ochii ei mari străluceau de lacrimi.

– Of, ipocrizia ! mormăi Rikki, luând o gură de cafea fierbinte şi punând repede ceaşca înapoi pe farfurie. Nu ţii seama de nimeni cum ţii seama de ceea ce spune Celia !

– Nu, protestă Liane cu lacrimi în ochi.

– Biata de tine, spuse Rikki dând din cap a resemnare. O să fie foarte greu pentru tine, Lee. Îşi mută privirea la Karen. Nu pot s-o fac să înţeleagă. De obicei avea rezultate bune la şcoală, chiar dacă era o instituţie idioată pentru fete superprivilegiate.

– Lasă-mă. Lasă-mă ! Liane se repezi afară din cameră lovindu-se în drum de toate obstacolele.

– Fă cum îţi spune, zise Rikki necăjit. Las-o. Va

trebui să se descurce singură. Doamne, ce trist sunt, spuse oftând din adâncul sufletului. Destul de trist pentru a mă sinucide.

Chiar și în acel moment Karen râse.

– Tu n-ai să te sinucizi niciodată, Rikki – deși ai fi în stare să-i împingi pe alții s-o facă, adăugă răutăcioasă.

Rikki o privi plin de reproș.

– Mă rog, am încercat, Dumnezeu știe că am încercat – să dau o mână de ajutor, asta-i. Dar va trebui să se întâmple ceva foarte important pentru ca Lee să-și revină. Ochii-i străluciră de parcă-l preocupa ceva. Ce părere ai de tontul de Colin ? Crezi că el i-ar putea da ceva încredere lui Lee – dar el nu poate decât să caște gura la Celia – nu-i ea minunată, splendidă ? Rikki îl imită foarte bine pe Colin. Numai Dumnezeu știe ce ne vom face când Celia va ajunge bunică. Ne vom băga în pământ, cred, sau vom ascunde bietul copilaș.

Karen deveni ursuză.

– Mie nu-mi place !

– Cine ?

– Colin ! spuse privind mirată. Nu-mi dau seama ce vede biata Liane la el, un îngâmfat !

Rikki clipi de câteva ori.

– Acum să fim cinstiți, dragă, nici mie nu-mi place. Dar Celiei îi place, și asta-i situația. Colin, în felul lui, este la fel de maleabil ca Lee. Nu va fi nici o problemă. Celia va putea fi regina albină în ambele case.

– Mie nu-mi place, repetă Karen.

– Și eu am aceleași sentimente. Rikki se lumină dintr-o dată. Crezi că putem pune la cale o poznă ?

Karen reveni imediat la realitate. Poznele lui Rikki puteau fi răsunătoare.

— Cred că Liane nu ți-ar fi deloc recunoscătoare, spuse ea răspicat.

— Teama e o boală teribilă, după cum spunea Pinocchio, și cred că tuturor ne este teamă de ceva, sau de cineva.

Karen nu putu decât să fie de acord.

*

* *

Următoarele câteva zile fură cenușii și inexplicabil de reci, ținându-i pe toți în casă, dar weekendul aduse puțină stabilitate a vremii, un soare arzător și o briză ca un zefir. În lumina ce inunda atelierul, Rikki o privi pe Karen dintr-o dată înveselit.

— Asta-i tot pentru astăzi, dulcico !

— Pot să văd ?

— În nici un caz. Totul e amestecat acum, dar va sosi momentul să vezi. Rikki se dădu un pas înapoi și-și admiră opera de pe șevalet. Să nu rupi vraja.

Deci, ești mulțumit ?

El zâmbi aruncându-i în treacăt o privire.

— Sunt, iubito. Cred că am prins esențialul din figura ta și acel aer intangibil de tristețe... dar e și senzual.

— Măi, măi, ce interesant ! Privirea visătoare dispăru de pe figura lui Karen. Sper că nu m-ai pictat ca pe o femeie voluptuoasă.

— Dar ești, iubito, răspunse Rikki destul de serios. Ai o voluptate rece și ești foarte sexy în cel mai drăguț fel posibil.

Karen se strâmbă.

— Uf!

Rikki o privi foarte pătrunzător.

— Știi care-i partea „drăguță" la voi, femeile puritane? Toate muriți să fiți sexy, dar vă e teamă să nu fiți acuzate că sunteți. Se dădu înapoi și privi portretul. Sunt foarte mulțumit, puiule. Ce carnație frumoasă!

Karen îl privi atent.

— Doamne! Felul tău de a vorbi mi se pare deplasat. Carnație! Pe zi ce trece vorbești ca un mascul.

— Atunci retrag totul, în afară de un singur lucru.

— Care? îl privi Karen suspicioasă.

— Ești sexy, fată dulce și enigmatică. Privirea lui o măsură din nou. Știi, Karo, nu pot să spun cinstit că ești ultima mea iubire, dar cu siguranță că ești prima.

— Ce drăguț din partea ta să mă previi, spuse ea privindu-l răutăcios.

*

* *

După începerea vacanței, atelierul lui Rikki mai avea un vizitator frecvent — Pip. Rikki acceptase să-l lase pe Pip să asiste în liniște la ședințele de pozat ale lui Karen. În aceste rare ocazii, atelierul era apăsător de atâta liniște. În ceea ce-o privea pe Karen, era ideal, pentru că-l avea pe Pip sub ochi.

Portretul progresa spre stadiul final. Doar Karen avea voie să arunce câte o privire. Nu i se ceruse părerea, dar era convinsă că nu era atât de fru-

moasă ! Ochii ei cu siguranță nu erau atât de remarcabili, curba sprâncenelor atât de exotică, și nici curba pe care Rikki o făcuse gurii. Pânza era foarte luminoasă, având culori clare și părea să promită. Rikki nu întâmpinase nici o greutate în alegerea rochiei în care ea să-i pozeze — cea de mătase de culoarea frunzelor toamnei.

Portretul o înfățișa stând pe un scaun, cu trupul înclinat într-o atitudine fascinantă. Amândouă mâinile-i erau întinse, capul și gâtul subțire răsărind din contururile estompate ale umerilor. Era o poză dificilă, dar Rikki o impusese și scosese din ea ce era mai bun. Nu conta cât de obositor i se părea lui Karen, considera o onoare să pozeze pentru o celebritate în ascensiune și suferea în tăcere.

Acum, departe de a avea prea mult timp liber, Karen descoperi că n-avea deloc. Munca pentru unchiul Mark dura multe ore, ea fiind fascinată de devotamentul lui și extraordinara poveste a viței de vie — a cărei istorie era cu mult mai veche decât cea a omului. Plăcut impresionat de entuziasmul ei, unchiul Mark îi dădu o amforă frumoasă adusă din Neapole și decorată cu mici cupidoni dansând în jurul viței de vie. Lui Karen îi plăcu, dar nu știa unde s-o pună pentru că știa că e foarte valoroasă și n-ar fi vrut s-o spargă. Îi găsi un loc pe perete, deasupra patului. Adesea stătea întinsă în pat și o privea.

CAPITOLUL IX

Zilele ce mai rămăseseră până la Crăciun se scurseră ca nisipul într-o clepsidră, aducând tuturor acea vrajă care însoțea sărbătorile pentru toți și pretutindeni. La acea vreme din an, Guy era extrem de ocupat și rămânea adesea în apartamentul său din oraș, dar felicitările, pachetele și cadourile livrate acasă de microbuze, de la prieteni și relațiile de afaceri din toată lumea veneau continuu. Chiar și unchiul Mark fu nevoit să accepte că munca lui va fi abandonată până după Anul Nou.

Ziua de Crăciun se apropia, iar acasă erau doar Karen și Pip disponibili s-o ajute pe mătușa Patricia la decorarea bradului. Mătușa Patricia primea invitațiile obișnuite, dar aproape totdeauna găsea o scuză ca să le refuze.

Pomul de Crăciun ajungea până în tavanul salonului, strălucind, plin de globuri colorate care se legănau din cauza brizei. În timp ce-l împodobeau, cântau colinde de Crăciun și cântece vechi, Karen cântând câteva acorduri la pian, râzând și glumind. Când Pip își rezemă confortabil capul de mătușa Patricia, aceasta izbucni în lacrimi. Karen și Pip o priviră consternați, deși ea zâmbea printre lacrimi.

— Aşa mi se întâmplă întotdeauna de Crăciun. Nu luaţi în seamă ! Momentul trecu şi ei începură din nou să se amuze.

Rikki apăru dintr-o dată în scenă, cu o crenguţă de vâsc în mână şi declarând teatral :

— Cineva îmi va cădea în cursă ! Dar în timp veselia celorlalţi părea să crească, lui Karen i se întâmpla ceva ciudat. Se simţi în mod straniu părăsită şi nefericită. Poate din cauză că era primul Crăciun fără mama ei ; dificilu ei mamă care murise. Deşi nu-şi înţelesese mama niciodată, Karen îi simţea lipsa şi i se strânse inima gândindu-se la ceea ce ar fi putut fi.

Deprimarea ei se mări încet şi ireversibil, până când fugi, se închise în camera ei şi plânse din toată inima. Crăciunul era un prilej de bucurie, îşi spuse ea, încercând din răsputeri să-şi depăşească starea sufletească. Crăciunul ei era foarte trist. Foarte trist. Se lăsă pe pernă, dorindu-şi ca sărbătorile să fi trecut.

O bătaie în uşă o făcu să tresară. Îşi şterse lacrimile şi căută să-şi compună o mină veselă. Era probabil mătuşa Patricia, iar vederea lacrimilor ar fi necăjit-o. Karen îşi aranjă părul cu mâna, apoi fusta, şi-şi muşcă buzele, făcându-le să se înroşească.

La uşă era Guy, culoarea deschisă a cămăşii sale făcându-l să pară şi mai bronzat. Ochii lor se întâlniră şi Karen îşi ţinu cu nepăsare capul ridicat.

Faţa lui se inclină puţin, şi-o sărută pe obraz.

— Ai plâns, iubito ! Vocea lui frumoasă şi nepăsătoare îi strânse inima. Rămaseră aproape unul de altul, iar Karen descoperi în ochii lui, cu mirare şi curiozitate, afecţiune pentru ea.

Guy rupse liniștea.

— De ce plângi, mica mea orfană ?

Expresia lui n-o miră, era obișnuită cu ea.

— Cred că eram tristă, îi răspunse ea zâmbindu-i strâmb și, inexplicabil, starea ei sufletească se schimbă. Mă bucur că ești din nou acasă, Guy.

— Ce mai faci ? întrebă el ridicând o sprânceană.

— Nu prea bine, Guy, spuse ea dulce. Refuz să mă duelez cu tine în cuvinte. Aș strica atmosfera de Crăciun.

El zâmbi acestei neobișnuite defensive, dar ea era ciudat de tulburată. Ajunsese să accepte ca pe o fatalitate tulburarea pe care-o exercita Guy asupra ei. Prezența lui făcea să se adâncească sentimentele ei pentru el.

Sălbatica lipsă de logică a dragostei ! Viața ei nu mai era doar a ei ci, fără speranță, se lega de a lui Guy. Ochii lui negri și strălucitori nu se clintiseră de pe fața ei. Rămase în picioare, ciudat de tăcut și insistent. Sub privirea lui neclintită, gândurile lui Karen se învălmășiră, forța emoțiilor făcându-i mai închisă culoarea ochilor, cel mai atrăgător atribut al frumuseții ei.

— Guy ! reuși ea să spună. Te rog, Guy !

Dacă cumva o auzi, n-o băgă în seamă. O trase la piept și începu s-o sărute, lăsând-o fără respirație. Acum n-o mai necăjea. Era sigur.

— Te rog oprește-te ! suspină ea pe gura lui, dar el nu părea s-o audă. Dintr-o dată, toată puterea o părăsi și se lăsă zdrobită la pieptul lui. Gura ei se deschidea convulsiv și se agăță de el... înfiorată și tremurând în aerul nopții.

– Guy !.. Guy !.. Guy !

În drum spre apartamentul ei, Celia auzi ceva straniu dar la început nu putu vedea nimic. Mai întâi expresia ei fu perplexă, apoi se îngrozi, expresia ei incremenind într-o mască lipsită de frumusețe.

Se rezemă de perete, cu mâna întinsă într-o parte, ca în agonie. Primul șoc fiind depășit, ea reveni la realitate. Deci se întâmplase ! Inevitabilul... s-a produs. Soarta se întinde asupra fiecăruia, pretutindeni... chiar și asupra ei ! Dar Guy era al ei și al nimănui altcuiva și se va lupta pentru el. Își continuă neobservată drumul spre camera ei.

Karen avu presentimentul dezastrului. Se trase din brațele lui Guy cu o sălbăticie tăcută, înspăimântată de insuportabila excitare, de pierderea de sine, de tot ceea ce el făcea să se nască în ea.

– Ți-am spus că ești periculos, Guy, și chiar ești. Crud și strălucitor ca un diamant șlefuit.

Expresia îi deveni dură, ochii lui sclipind de furie crescândă.

– Îți scoți ghearele la mine, nu-i așa, Karen ?

Ea făcu un pas înapoi din fața acelor ochi strălucitori.

– Da, le-am scos ! Și tu știi de ce.

El o apucă de sub ambele coate, trăgând-o spre el și scuturând-o.

– Eu știu de ce, dar tu nu știi nimic, pisoi rebun. Nici nu știu de ce mă mai deranjez cu tine.

Furia îi făcu ochii să pălească în strălucire.

– O, tu, diavol... arogant ! Cuvintele ei înfierbântate veniră parcă din trecutu-i uitat, un ecou al umilințelor și a ciudatei acreli a mamei sale.

Fără să mai spună o vorbă, Guy se răsuci pe călcâie și plecă.

Karen privi în urma lui, stăpânindu-se să nu alerge după el, să se arunce în brațele lui în care tânjea să fie, să-l implore s-o ierte... să încerce s-o înțeleagă... Mândria însă o ținu pe loc. Își duse mâna la gura zdrobită și lacrimile începură din nou să-i curgă.

Se întoarse înapoi în cameră și trânti ușa, apoi izbucni într-o criză de plâns.

Celia, în camera ei, nu-și putea permite extravaganța de a plânge. Era mult prea trecută de vârsta la care putea să nu se teamă de consecințe. Stătea lângă fereastră ca o figurină frumoasă de porțelan, plănuind deja răzbunare.

Tot farmecul Crăciunului dispăruse. Sub veselia superficială și a semnelor de bună dispoziție, se simțea încordarea. Cu excepția lui Pip, care se simțea teribil de bine cu mult prea multe cadouri costisitoare, tensiunea începuse să fie simțită de toți cei din casă.

Celia, cu toate micile ei mijloace detectabile doar de către o altă femeie, încerca s-o facă pe Karen să se simtă o străină, fără nici o legătură legitimă cu familia... fără un loc între ei. Eva, în fond, fusese doar verișoară de-a doua, ceea ce o făcea pe Karen să fie practic nimic.

Mânată de un impuls straniu, Celia o ținu pe Karen într-o supraveghere constantă.

În ajunul Anului Nou era o altă petrecere. Karen se îndreptă spre camera Lianei cu puțin înainte de ora șapte dimineața. Voia s-o convingă din nou pe Liane să poarte peruca ! Cu atâtea persoane în jur, aveau să fie comentarii și toate favorabile, era sigură. Va stârni cu siguranță mânia Celiei, dar nu

era speriată. Sau era ? Simți un fior pe șira spinării, dar bătu la ușa Lianei, așteptând să audă invitația de a intra.

Liane era în mijlocul camerei și-și freca coatele cu cremă. Neglijeul ei era un vis.

— Bună, Karo. Cu ce te îmbraci ?

— Asta voiam să te întreb și eu ! Karen se așeză pe o canapea tapițată cu mătase.

— Spune-mi tu, zise Liane, periindu-și părul ondulat.

— Vrei să-ți aleg eu rochia ?

Karen se ridică și se duse la garderobă, căutând în partea stângă unde erau umerașele cu rochii de seară.

Liane o privea, foarte dreaptă, anticipând parcă alegerea. Karen realiză că-i luase deja prea mult timp căutarea, dar nu putea găsi ceva care să-i placă. Erau lucruri perfecte, dar nu pentru Liane. Apoi, chiar în spate, o văzu — simplă. O scoase și-i mângâie cu mâna brocartul roșu. I-o arătă Lianei care o privi cu amuzament.

— Mătușa Trish a cumpărat-o. Tu și Rikki păreți a fi de acord în toate.

— E frumoasă, Lee ! Karen o privea, hotărâtă s-o convingă. Îmbrac-o să vedem.

Îmbrăcată, rochia arăta și mai bine, decise Karen, privind-o cu plăcere și ușurare.

— Ai o siluetă frumoasă, Lee. Trebuie doar să-ți amintești să tragi umerii înapoi. Cu puțin exercițiu, nu va trebui nici măcar să-ți amintești s-o faci.

— Da, să trăiți ! râse Liane și salută. Vorbești ca o bătrână doamnă rigidă.

Karen zâmbi și nu negă. Își auzise tonul.

— Sper să trăiesc ca să ajung o bătrână doamnă rigidă. Nu văd nimic rău în asta. Guy mi-a spus că probabil voi pune la podea pe oricine, cu o privire sau un cuvânt.

Liane îi zâmbi și Karen aduse vorba în mod intenționat.

— Ce-ai zice de...

Liane ridică un deget în semn de avertizare.

— Nu spune !

— Dar îți vine nemaipomenit.

— Destul... e destul ! Asta-i deviza mea, spuse Liane răspicat.

— Sper să ții minte, zise Karen fără să dea explicații. Bine, ne vedem mai târziu, domnișoară Amber.

Liane zâmbi absentă. După plecarea lui Karen, se întoarse la oglindă. Într-adevăr avea o siluetă frumoasă. Croiala rochiei o scotea în mod ciudat în evidență. Ea-și atinse cu mâinile linia șoldurilor cu vădită satisfacție.

În camera ei Karen se îmbrăca pentru masă fără prea mare plăcere. Îmbrăcă o rochie gen sari, făcută pentru ea ca dar de Crăciun. Materialul era o mătase indiană superbă, brodată cu auriu, pe care mătușa Trish o adusese din călătoriile ei. Pentru a o completa, Karen își răsuci părul într-un coc greu neobișnuit, cerceii cu perle de la mama ei, unica ei bijuterie, îi atârnau în urechi, iar ea era frumoasă și destul de exotică cu ochii ei oblici.

Tinerii fură uluiți de apariția ei, dar ea realiză asta destul de greu. Într-un moment rar când reuși să stea cu Guy și cu Liane, aceasta comentă râzând straniul fenomen. Ea însăși era foarte solicitată. Ochii cu care-o privea Guy pe Karen erau adânci ca

noaptea şi de două ori mai enigmatici. Karen crezu că el nu va spune nimic, dar până la urmă zise scurt :

— Frumuseţea nu e lipsită de fascinaţie. Îmi imaginez că nu va fi Karen cana de ceai a tuturor.

Liane îl privi pe Guy în aşteptarea explicaţiei, dar el plecă să întâmpine alţi oaspeţi.

Liane, de fapt, se distra de minune ; excepţie făcea doar înspăimântătorul Dave Barron, un vechi prieten al lui Rikki, şi care, după Liane, avea o purtare ce-o înfiora. Urmărindu-i privirea, Karen văzu un tânăr înalt şi puternic cu o faţă urâtă. În pofida tuturor acestor lucruri, ea spuse clar :

— Îmi place.

— Îţi place ? întrebă Liane mirată. Dave e un tip imposibil. Nu-l cunoşti. M-a acuzat chiar că sunt buimacă din punct de vedere intelectual. O bătu uşor pe Karen pe braţ şi plecă în căutarea lui Colin.

Nici un minut mai târziu, fu pândită de acelaşi Dave Barron, care o anunţă de la început :

— Rikki mi-a spus că eşti hotărâtă să dansezi cu mine ! Liane se duse în braţele lui, râzând fără să vrea. Era un veritabil gigant, iar Liane trebuia să-şi înalţe bine gâtul ca să-l privească. Liane îi zâmbi spre propria uimire, iar răspunsul lui veni imediat, trăgând-o mai aproape.

Mai târziu în timpul serii, lui Karen i se ceru să cânte iar ea o văzu pe Celia cu Colin pe terasă. Celia nu suporta ca o altă femeie să monopolizeze atenţia tuturor. Karen îşi plimbă privirea prin cameră şi-l văzu pe Guy care-o privea. El încuviinţă imperceptibil din cap şi ea începu să cânte.

Nu era o muzică veselă. De fapt era Chopin în cea mai tulburătoare stare a sa, iar Karen alesese

bucata după starea ei sufletească. Când termină mâinile îi alunecară de pe pian cu o stranie oboseală. Audiența, mișcată, ceru mai mult, dar ea zâmbi și luă mâna unchiului Mark. El o conduse ca s-o prezinte unui prieten al său, hotărât, spunea el, să-l înlăture pe Rikki ca s-o conducă pe ea la cină.

Bineînțeles că nu reuși să scape de Colin. Abia aștepta să-i vorbească despre munca lui, ca de obicei, inclusiv despre strălucitoarea reclamă de televiziune pentru firmă. Colin își întrerupse monologul ca să spună pe un ton ascuțit :

— Uită-te la nărodul acela mare care e cu Liane !

Karen nu întoarse capul.

— Nu cred că-l poți descrie astfel. Înțeleg că e câștigător al unei curse Rhodes.

Colin scoase o exclamație de dezgust.

— Un găgăuță, spuse el. Oameni ca el, pe toate drumurile, nu e bun de nimic altceva.

— O, bine, dacă spui tu, Colin !

Colin o privi imediat, bănuitor. Ovalul ei perfect exprima însă numai amabilitate.

— Nu cred că Liane îl place, murmură el consolându-se, dar în clipa aceea Liane izbucni în râs, zdruncinându-i convingerea. Colin ridică din umeri.

Deși nu-l simpatiza, Karen se gândi că era mai bine să-i spună Lianei că logodnicul ei era neliniștit, așa că, mai târziu în cursul serii, cele două fete plecară în căutarea lui. Obrajii Lianei se coloraseră ușor, veselia i se citea în ochi și părea fericită. Ieșiră pe terasa plină de lume, apoi se hotărâră dintr-o dată să intre înapoi în casă prin bibliotecă. Era drumul cel mai puțin aglomerat.

Cerul era plin de stele dar luna nu răsărise încă. Liane îi văzu prima. Erau în grădină, lângă bibliotecă, total în umbră. Celia era zâmbitoare, capul ei argintiu era înclinat și dat pe spate, brațele alunecându-i încet și posesiv în jurul gâtului lui Colin. Capul lui Colin era aplecat asupra ei, ceafa și spatele aplecate, incapabil s-o susțină.

Inima lui Karen tresări de uimire. Căută mâna Lianei, dar aceasta plecase. Se mișca cu o viteză incredibilă. Karen rămase pe loc încremenită, riscând să fie descoperită. O cuprinse o apatie totală, făcând-o să rămână pe loc ca o păpușă. Celia și Colin ! Nici un bărbat nu era oare imun la farmecele ei ?

Colin se îndreptă alertat și o văzu. El o privi rușinat. Vocea Celiei se auzi ca un scârțâit.

— Deci, micul șarpe !

Karen nu răspunse, simțindu-se dintr-o dată extenuată. Rămase pe loc, luptând cu acea senzație, până când reuși să-și revină.

— N-am vrut să vă surprind, spuse pe un ton uscat.

— Ai să-i spui Lianei ? întrebă Colin, privind-o învins. Karen simți brusc o aversiune pentru el, ceea ce i se putea citi și pe față. El îi văzu expresia, murmură ceva și-și luă mâna de pe Celia.

— Poți să pleci, spuse Celia urâcioasă. Nu pot să te sufăr, dacă vrei să știi. Ești copia fidelă a tatălui tău. Și să știi că n-ai văzut nimic neobișnuit. Colin e un bărbat ca oricare altul.

— Nu-mi vine să cred, replică furioasă Karen. Celia o privi învăluind-o în privirea-i albastră.

— Orice bărbat e bărbatul meu, dacă așa vreau ! Își ținea capul ridicat și sfidător. Karen ar fi râs

dacă Liane n-ar fi fost atât de implicată. Făcu involuntar un pas înapoi.

— Sunteți dezgustători ! spuse calm. Dorința de a cuceri trebuie să aibă totuși limite decente. Era conștientă că strânsese pumnii. Își auzea pulsul în urechi și o luă la fugă din fața violenței din privirea Celiei.

Anul Nou veni în timp ce Karen o căuta pe Liane. O găsi în camera ei, culcată pe pat cu fața în jos. Karen o strigă și se duse să se așeze lângă ea pe pat. Cum putea s-o consoleze ? Cu ce cuvinte ?

— Liane ! Fata se ridică și se duse spre fereastră.

— La mulți ani, spuse pe un ton tragic.

— Liane, dragă, știi doar că la petrecerile de Anul Nou se întâmplă cele mai ciudate lucruri. Oamenii se dezechilibrează puțin și fac ceea ce în mod normal nu ar face.

Liane râse cu amărăciune.

— Te rog, Liane, insistă Karen. Toată lumea de jos a înnebunit puțin în clipa asta. E doar un vechi obicei.

Liane râse din nou.

— Deci asta am văzut noi ! Sau mai degrabă este ceea ce n-am văzut. Un vechi obicei !

— Nu crezi că iei lucrurile prea în serios ? se auzi vocea lui Karen spunând, întrebându-se în același timp de ce era atât de bleagă, dar figura albă a Lianei o înspăimântă.

— Ție ți s-ar întâmpla să săruți logodnicul altcuiva ? întrebă Liane cu amărăciune.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, Lee ! Karen încercă să fie obiectivă, simțind că-i vine să plângă.

Se poate întâmpla. O clipă de nebunie... Nimeni nu e perfect. Dacă eu l-aş fi iubit...

– Şi tu crezi că mama-l iubeşte pe Colin ? întrebă Liane apăsat.

– Nu pot să-mi dau seama cum îl iubeşte altcineva, spuse Karen cu sinceritate.

– Eu l-am iubit, spuse Liane liniştită. Acum nu. Dar mama nu iubeşte pe nimeni. Aş fi putut s-o iert puţin dacă şi-ar fi implicat inima. Dar mama nu iubeşte pe nimeni. E preocupată doar de propria persoană.

Karen îi privi din nou faţa extrem de albă.

– Nu mai vii jos ?

– Nu. Mi-ajunge. Găseşte o scuză pentru mine, Karo. Dar ţine-o pe mama departe de mine.

Karen ezită în dreptul uşii.

– Ea... nici unul din ei... n-a realizat că eşti acolo.

Liane ridică ochii.

– Doar nu le-ai spus ?

– Nu.

– Mulţumesc, Karen, spuse obosită şi închise ochii.

CAPITOLUL X

Inevitabil după noapte urmă dimineața și nici unul, cu excepția lui Guy, nu se trezi până la prânz. Pentru Guy zilele nu erau prea diferite una de cealaltă și totdeauna avea treburi de rezolvat. Se retrase în biroul său și nu mai ieși. La prânzul din ziua de Anul Nou, nimeni nu mâncă prea mult.

Unchiul Mark primi o tavă în camera lui, iar ceilalți veniră pe rând pe verandă pentru o ceașcă de cafea și poate un sandviș. În mod uluitor, Celia coborâse să li se alăture, dar numai Karen știa că atitudinea ei era amenințătoare.

Toți păreau s-o aștepte pe Liane. Ea intră tăcută, cu paloarea pronunțată. Purta un costum-tailor cu pantalon de culoare neagră, cu nasturi aurii și la gât o eșarfă neagră de mătase. Arăta foarte bine, decise Karen, cu silueta-i fină și picioarele-i foarte lungi. Celia n-ar fi îmbrăcat niciodată pantaloni, era prea scundă.

Rikki fluieră îndelung, și chiar Pip, așa tânăr cum era, o privea admirativ. Instinctul îi spuse lui Karen să stea liniștită și să nu scoată o vorbă. Toată lumea aștepta ca o bombă să explodeze, dar Celia nu spuse nimic. Își puse în cafea un îndulcitor artificial și spuse veselă :

— Te-aşteptam, iubita mea. Mă gândeam că am putea merge în seara asta la petrecere. Am să vorbesc cu Guy... când am să-l văd. De ce nu-l suni pe Colin ?

Liane acceptă un sandviş cu carne de pui de la mătuşa ei, apoi îşi ridică ochii.

— Cine e Colin ? Trish rămase încremenită, privind disperată. Ceva nu era în regulă, simţise. Rikki şi Pip erau agitaţi şi feţele lor trădau uimire şi încântare. Nimeni nu-l plăcea pe Colin.

Celia îi aruncă lui Karen o privire ce promitea că-i va plăti. Karen era şocată de brusca duritate apărută pe faţa Celiei, dar aceasta avea un control admirabil. Ea-i zâmbi doar fiicei sale.

— Bine, dragă, asta-i o glumă, nu-i aşa ? Ciondăneală de îndrăgostiţi ? Karen fu convinsă că aceasta avea să degenereze într-o scenă neplăcută. Se întoarse spre fratele ei, prefăcându-se a fi preocupată.

— Dacă ai terminat, Pip, poţi să te duci în camera ta. S-ar putea să mergem la o plimbare după-amiază.

Pip se uită puţin nemulţumit că trebuia să plece când lucrurile luau amploare, dar era obişnuit s-o asculte pe Karen. Se ridică fără să spună nici un cuvânt, apoi Karen îl urmă.

*

* *

Intenţionat sau nu, Rikki contribui la deruta Celiei, spre propria amărăciune. Mult mai târziu seara, când toată lumea era la cafea şi lichior şi se gândea la ruperea logodnei Lianei şi la extraordinara

ei hotărâre de a accepta invitația la cină a lui Dave Barron pentru acea seară, Rikki veni la ușa salonului cu ochii dilatați.

– Vă rog să veniți cu toții, dacă vreți să fiți impresionați.

Guy zâmbi pentru prima dată în seara aceea.

– Bine, din partea mea, cu plăcere. Arată-mi drumul.

Imediat ce Guy făcu o mișcare îl urmară cu toții, mai mult sau mai puțin mirați, cu excepția lui Karen. Ea știa ce-avea Rikki în minte.

Portretul era pe șevalet în mijlocul bibliotecii, plasat în lumină. Se lăsă o liniște profundă, ruptă de mătușa Trish, care spuse încântată :

– Incredibil ! Ochii îi exprimau de asemenea cuvintele. E foarte frumos !

Mark Amber se apropie cu pași repezi de pânză.

– Băiete ! Băiete ! N-aș fi bănuit niciodată.

– Știu, rânji Rikki.

– Prima strălucire ce precede izbucnirea flăcării puternice. Vocea potolită era aproape respectuoasă. Are ceva mistic, băiete. Este într-adevăr mica noastră Karen.

Doar Celia și Guy rămaseră în spate, ciudat de tăcuți. Karen fiind subiectul picturii, nu era cazul să comenteze. Rikki începu să zâmbească, privind de la unul la celălalt.

Celia se încruntă gânditoare.

– Este un efort apreciabil, dragule. Ținând mai ales seama de vârsta ta. Își umezi buzele cu vârful limbii. Poate că subiectul tău e supra-idealizat, dar e de înțeles. Dar poza e exagerată, iubitule. Supără echilibrul.

Rikki începu să se învârtă nebunește, țopăind prin toată camera într-un picior.

— Lovitură sub centură ! Poc, poc. Am ajuns !

Ochii Celiei scânteiau de mânie. Guy vorbi, după părerea lui Karen, după secole :

— Poți să-ți faci prețul pentru el !

Rikki nu-și putu ascunde imensa bucurie. Figura lui tânără se coloră.

— Ce-și mai poate dori un artist ? Să fie încoronat de succes din timpul vieții. Să fac eu un preț pentru tablou ? Ochii-i scânteiară poznaș. Poate că n-am să ți-l vând ție.

— Va trebui, spuse Guy nepăsător, apropiindu-se de pânză. Ochii sunt remarcabili... cea mai remarcabilă trăsătură pe o figură remarcabilă. N-am mai văzut asemenea ochi decât la Stephen. Se uită puțin studiind portretul din alt unghi. Te felicit, Rikki. La acest nivel, ai să depășești majoritatea.

Râsul scurt al Celiei nu fu apreciativ.

— O, Guy, iubitule, nu fi prea bun cu bietul meu băiat.

— Nu este bunătate să lași cuiva o falsă impresie despre posibilitățile sale, replică Guy blajin. Cred că Rikki are talent, Celia, deși nu înțeleg de ce s-a ascuns atâta vreme. Părea că vrea să spună mai mult, apoi se răzgândi.

Karen descoperi că se pregătea s-o infrunte pe Celia. Simțea tensiunea în fiecare nerv, înțelegând că trebuia să fie în gardă. Toți priveau portretul, admirându-i frumusețea și tehnica.

— E superb ! spuse Patria Amber încântată. Unde să-l agățăm ?

— Așteaptă până face priză, o admonestă Rikki.

Mai trebuie lăsat măcar peste noapte ! Se întinse și o sărută pe Karen pe obraz.

– Tu, domnișoară binecuvântată ! Lăudată fie ziua în care Guy te-a adus înapoi la noi. Privi apoi spre Guy, zâmbind strengăreste. Ce-ai zice de cinci sute de dolari ?

Guy privi spre Karen printre gene.

– Să nu te vinzi niciodată sub preț, Rikki.

Rikki îl privi de parcă avea să izbucnească în lacrimi.

– Ce-ai zice de o mie ?

– Am să-ți fac un cec, spuse Guy liniștit.

Karen abia-l auzi. Toată atenția ei era concentrată asupra Celiei, asupra privirii ei strălucitoare ce se lipise parcă de portret. În inima lui Karen se născu o teamă nouă.

*

* *

Liane suportă foarte bine ruperea logodnei. Dacă plânsese nopțile în somn, nu știa nimeni. Numele lui Colin nu mai fu niciodată pomenit, iar Guy, cu ușurința șefului, îl transferase la biroul din Sydney, informație pe care Liane o primi cu indiferență.

După plecarea lui Karen, în afară de durerea ei personală, Liane ieșise cu o imagine nouă și strălucitoare. Rămasă mult timp în cuib, ea-și întinse aripile cu o uluitoare dezinvoltură. Acum Liane Amber era o tânără originală, capabilă să gândească singură pentru sine. Într-o seară, anunță familia că intenționa să dea examenul de artă la universitate. După cum spusese și Rikki, la școală fusese considerată o elevă foarte bună.

— De ce, drăguţo, spuse cu răutate Celia, pasul următor va fi să lupţi în frontul eliberării femeilor şi să duci drapelul ?

— Prietenului meu îi plac femeile intelectuale, spuse Liane cu nepăsare calculată.

Celia o măsură cu privirea, părând incapabilă să accepte noua stare de echilibru a Lianei.

CAPITOLUL XI

Vara se scurse și nu se mai întâmplă nimic care să afecteze armonia casei. Concursul pentru premiul Havilland veni și se duse fără participarea lui Rikki Amber. Premiul de două mii de dolari fu acordat unui artist de douăzeci și șase de ani, din statul vecin.

Câteva săptămâni mai târziu, când ea citi despre apropiatul Statton-Logan Grift, decernarea premiului național pentru cea mai originală pictură în ulei, Rikki nu păru să manifeste vreun interes. Competiția era deschisă, îi explicase el, spre deosebire de concursul pentru premiul Havilland, asta însemnând că cei mai buni artiști din țară se puteau lupta pentru premiu.

Pip se întorsese la școală la fel de negru ca o mură de câte ore petrecuse sub soarele fierbinte, iar Karen îl ducea la școală și-l aducea de acolo după cursuri, urmând să continue acest program măcar până avea să se mai răcească timpul. În orice caz, Pip o anunțase pe indulgenta sa mătușă Patricia, că mai târziu putea merge singur cu o bicicletă nouă, ca cea pe care o primise Jeff Sweeney de Crăciun.

Purtarea Celiei față de Karen era o capodoperă de impertinență, dar Karen nu reacționă, atitudine pe care Celia o găsi foarte puțin pe plac. Cunoscându-i firea lui Karen, se gândise s-o provoace pe aceasta să aibă un comportament deplasat în fața familiei, dar Karen învățase bine lecția și nu se lăsă provocată.

Of, Guy, se surprinse Karen gândindu-se ca de obicei la el. Era uluită și puțin cam speriată de puterea dragostei ei pentru el. Dragoste ? — cuvântul i se furișă în minte. Nu-i găsise niciodată până acum un nume. Totdeauna fusese „sentiment" sau „atracție", orice altceva decât... dragoste. El trebuia doar să intre în cameră ca inima ei să tresară ; trebuia doar să răspundă la telefon și să-i audă pe neașteptate vocea frumoasă ca să știe cât de tare era subjugată.

Dar acum erau rareori singuri. Cu experiența lui la femei, Guy era mai mult decât conștient de dragostea ei de școlăriță, se gândi ea fiind cuprinsă de un val de umilință. De acum el avea să regrete faptul că o sărutase. Doar fetele foarte tinere luau aceste lucruri în serios. Dacă Guy s-ar fi însurat cu toate femeile pe care le sărutase, se gândi ea nefericită, nici chiar viile n-ar fi putut găzdui haremul rezultat.

Liane cel puțin, profita de pe urma experienței ei. Se întâlnea frecvent cu Dave Barron, iar Karen și Rikki erau adesea invitați la cină sau la spectacolele de balet care-i plăceau atât de mult Lianei. Dave o întâlnise doar o singură dată pe Celia și întâlnirea nu fu încununată de succes. Instinctiv, Dave recunoscu „viciile" ascunse ale Celiei și comporta-

mentul său față de ea fusese cel al unui tânăr bine crescut în prezența unei văduve venerabile. Celia o simțise din plin, iar restul familiei răsuflase ușurată. Colin nu fusese niciodată agreat.

Se apropia vremea culesului și atmosfera devenise încordată. Totdeauna exista posibilitatea izbucnirii unei furtuni târzii de vară, care ar fi putut distruge recolta. Totul mersese bine până atunci — poate prea bine, pentru un viticultor superstițios. Strugurii atârnau rotofei în vie, cu boabele pline de seva ploilor ocazionale ale verii, coapte în soarele cald ce nu fusese prea fierbinte încât să le afecteze calitatea. Avea să fie un an bun, dar după cum spusese în mod pesimist unchiul Mark, vinurile cele mai bune s-au obținut în ani cu producții mici, iar în anii cu producții foarte mari, vinurile inferioare. Cel mai important și mai fascinant era procesul de fermentație. La Belle Amber cel mai important lucru era maturizarea strugurilor.

Spre sfârșitul lunii februarie, erau aduse mostre de struguri din diverse părți ale viilor, pentru că unii struguri puteau fi diferiți de ceilalți. Strugurii erau zdrobiți și conținutul de zahăr măsurat, apoi urma o consfătuire de familie împreună cu directorul tehnic. Acum era timpul pentru cultivatorul de vie să se transforme în chimist și să-și expună perfecțiunea judecății, căci măsurile pentru conținutul de zahăr și al acidității stăteau la baza deciziei sale pentru începerea culesului. Dacă strugurii conțineau prea mult zahăr ar fi fost prea mare aciditatea, iar dacă strugurii conțineau prea puțin zahăr, nu s-ar fi obținut suficient alcool în vin.

Așteptau cu fiecare zi. Guy avea să ia decizia finală. Vinurile roșii de la Belle Amber erau recu-

noscute pentru buchetul lor şi pentru aroma fină. Aveau o culoare delicată şi balanţa acidităţii şi a taninului era echilibrată.

Erau deci în aşteptare. Strugurii trebuiau să fie la nivelul exact de coacere pentru cules. Era un timp de îngrijorare dar nu pentru Karen şi Pip. Ei erau încântaţi. Era primul lor cules de când se întorseseră la Belle Amber şi nimic nu-i putea strica farmecul.

Cu fiecare zi, dificultatea lui Karen de a-l duce pe Pip la şcoală se mărea. El merse atât de departe încât se prefăcu a fi bolnav, până când Guy i-a promis că vor fi multe semne ale zilei culesului. În ziua aceea Pip putea să nu se ducă la şcoală şi nu numai atât, putea da ajutor la recoltare. Totdeauna era loc pentru un puşti în cabina maşinii de cules.

CAPITOLUL XII

Dimineața începu trandafirie și curând o trezi soarele. Karen dădu învelitoarea la o parte cu o senzație de lene, apoi se întinse după halatul galben și-și strecură mâinile pe mâneci. Era o dimineață frumoasă. Un nor mare în formă de cal de mare, de culoare roz, își plimba coada încârligată pe cer. Karen se duse la fereastră și trase draperiile ca să-l vadă mai bine. Rămase pe loc, cu ochii ațintiți pe cer. Părea gata de zbor, absorbită de spectacol, cu ochii de o frumusețe neobișnuită. Aceasta era ziua, știa !

— Să îndrăznesc a tulbura această scenă ?

Karen privi în jos uluită, spre locul unde arțarii japonezi arătau ca un val argintiu. Guy o privea de jos, amuzat. Venisem să te trezesc în felul tradițional, cu o ploaie de pietricele la fereastră, dar văd că m-ai întrecut. Arăți ca o stăncuță — știi ?

Figura ei era foarte animată, foarte diferită de cea pe care-o avusese mai înainte. Mirosul pământului era pătrunzător și deasupra lor o pasăre ciripea în triluri minunate. Karen suspină prelung.

— Ce s-a întâmplat ? întrebă ea repede.

Guy zâmbi tainic.

— Îmbracă-te și vino jos, sau vin eu acolo dintr-o săritură. Părea serios și Karen răspunse repede :

— Vin imediat !

Zâmbetul lui se arătă leneș.

— Asta-mi place să aud. Cinci minute, nu mai mult.

Ea zâmbi și se retrase repede. Se spălă pe dinți și pe față, iar ochii ce-o priveau în oglindă străluceau de bucurie. Se pieptănă în grabă și se gândi că nu poate risca să piardă timpul cu machiajul, apoi alese o rochie dintr-un material subțire, cu un imprimeu oriental.

Guy o aștepta. El își înclină fața spre ea, privind-o amuzat și admirativ.

— Să ai nouăsprezece ani și să nu te temi de venirea dimineții ! Arăți ca o balerină.

Era incapabilă să-și stăpânească tulburarea ce i se citea în ochi. Nu avea nici o scăpare de Guy. Era atât de frumos afară cu el, liniște și pace, încât era fermecată.

— Sper că nu te uiți la toți bărbații cum te uiți la mine !

Karen își simți bătăile inimii în gât.

— N-am văzut pe nimeni care să arate ca tine, răspunse ea repede, fugind de lângă el pe pajiște, spre plopii ce se înălțau spre cer.

Avea nevoie de timp să poată stăpâni sentimentele ce-o învăluiau la vederea și la atingerea lui. Alergă înainte simțind răcoarea brizei pe față. Rochia-i fâlfâia pe lângă picioarele subțiri și părul îi zbura în urmă.

Guy o ajunse cu ușurință și-i prinse o șuviță lungă de păr. Gura ei frumoasă tremura, iar ochii

străluceau ca stelele, lăsând să se vadă cât era de emoționată.

— Ai de gând să fugi mereu de mine ? întrebă el cu sprâncenele ridicate.

— De fapt nici nu prea vrei să știi, nu-i așa ? Ea-l privi și clipi des. El nu-i răspunse dar rămase pe loc zâmbind, apoi îi luă mâna ignorând impulsul e' inițial de a se retrage. Degetele mâinilor li se împletiră și apoi porniră părându-li-se un lucru extraordinar, suspendați parcă între cerul pe care alergau nori și pământul viilor.

*

* *

Belle Amber pulsa de viață și de agitația culegătorilor dintre rândurile de vie încărcate de rod. Culegătorii duceau strugurii din vie la cramă, unde erau striviți în teascuri. Teascurile striveau strugurii separând ciorchinii, sucul rezultat trimițându-l la cisternele de o mie de galoane pentru fermentat. Fermentația dura de obicei între patru și șase zile și nimeni de pe plantație nu rezista dorinței de a gusta lichidul gros ce emana bioxid de carbon.

Când fermentația era completă, mustul era dus la presă, pentru a-l separa de boască. De la presă vinul se trăgea în butoaie de stejar franțuzesc, apoi era pompat din primele butoaie în altele, lăsând în urmă drojdia ce se lăsase la fund. Acest proces avea să fie repetat de mai multe ori, până când vinul era gata de îmbuteliere — la Belle Amber, de obicei după ce împlinea doi ani.

Prima zi fu extenuantă și Karen se alese cu ceafa arsă de soare. N-avu probleme cu sculatul lui Pip.

Era în picioare, după o zi neobișnuită de trudă și veselie. Unchiul Mark pusese câțiva dolari într-un plic pe care Karen bătuse la mașină numele lui Pip și el se dusese la culcare cu primii săi bani câștigați sub pernă. Îi spusese lui Karen că avea să-și ia acea bicicletă nouă, cu toate accesoriile.

Casa era foarte liniștită în seara aceea. Guy avea o afacere programată pentru după-amiază și nu-l așteptau să vină înapoi până noaptea târziu. Incredibil, Liane și Rikki găsiseră destulă energie ca să meargă la o petrecere pentru care Karen nu găsi resurse. Era obosită, fără să aibă vreo senzație neplăcută, dar petrecerile nu intrau în discuție.

Nu multă vreme după plecarea celor doi, Karen se duse în salon și se așeză la pian – n-avea energie, dar trăia nostalgia colindelor de Crăciun. Mătușa Patricia avea să coboare curând. Se odihnea puțin după-masă, muncise cu mult mai mult decât oricine din cei angajați pe proprietate. Karen începu câteva acorduri dintr-o veche melodie favorită – „Am să te văd din nou".

Era o liniște și o pace copleșitoare.

O voce din dreptul ușii o făcu să tresară.

– Fată la pian ! Ce încântător. Nu te plictiseşti niciodată de lucrul acela ?

Karen privi spre locul unde era Celia. Era îmbrăcată în șifon imprimat cu albastru și lila și stătea în dreptul ușii. Arăta bine și destul de periculos.

– O, bună ! Nu știam că ești acasă. Karen se forțase să fie politicoasă.

Celia, conștientă de efortul ei, râse și intră în cameră.

– Totdeauna plec în timpul culesului. E cumplit de obositor cu toți oamenii care mișună peste tot,

și obositor să trebuiască să zâmbești tuturor. Casa ta nu-ți mai aparține. Își flutură mâna mică plină de bijuterii, în cercuri largi prin aer, iar lui Karen i se păru că era puțin beată — o stare destul de neobișnuită pentru Celia care de obicei nu se atingea de alcool, considerând că este dezastruos pentru piele și ten.

Karen închise capacul pianului, conștientă de via neplăcere a Celiei.

— Nu pleca, spuse Celia. Vreau să vorbesc cu tine. Se așeză artistic într-o sofa și-și dădu capul pe spate. De când ești aici, draga mea ?

— De șase luni, spuse Karen liniștită. Scena avea o familiaritate grețoasă, după cele ce se întâmplaseră înainte.

— Și nenorocirea pe care-ai provocat-o ? spuse Celia cu un ton plăcut, fără să lase sentimentele să i se citească în ochi.

— Nu înțeleg.

Acum răutatea din inima Celiei i se citea pe față.

— Nu mă refer la felul cum mi-ai prostit copiii, draga mea. Nu, nu nega ! Acum își văd de ale lor fără să se mai gândească la mama lor. Liane mă va face să râd cu toate hainele pe care le poartă. Eu vorbesc despre cineva mult mai important. În ochii ei juca o umbră. Lasă-mă să te privesc, draga mea. Da, pot și eu să văd ce vede la tine. Fată tânără, trup tânăr, toate hainele frumoase pe care ți le-a cumpărat. Spune-mi, draga mea, tu ce-i dai în schimb ? Râse cu cruzime.

Karen se retrase dezgustată.

— Cred că ești beată. Nu vreau să te mai ascult.

– Ai să m-asculți ! Vocea dulce deveni stridentă. Stai jos ! Când eram de vârsta ta, nu m-am gândit niciodată că voi avea treizeci de ani – și într-o zi am împlinit treizeci de ani. Nu mă simțeam deloc altfel. Nu arătam deloc altfel. Dar eram altfel. Aveam treizeci de ani și începusem să nu mai fiu dorită, ceea ce este foarte important pentru o femeie ca mine. Acum am patruzeci de ani și niște ani înspăimântători înainte. Ajută-mă, Doamne, patruzeci ! Se spune despre mine că sunt o minune și că mai am mult până să mă dărâm. Se repezi spre Karen cu vehemență. Cât crezi că mai pot menține această față ? Această siluetă ?

Se impunea să spună ceva... orice. Karen era chiar cuprinsă de o oarecare simpatie pentru ea.

– Te rog, nu te necăji, Celia.

În ochii Celiei apăru o lumină periculoasă.

– Sunt doamna Amber pentru tine, dragă. O dată ce sunt doamna Amber, totdeauna voi fi doamna Amber.

Se ridică și-și luă o țigară din cutia chinezească, lăsând fumul să se înalțe spre tavan. Se legănă puțin, apoi se așeză repede, pălind. Am avut o seară devastatoare.

Karen făcea eforturi disperate să prevină o scenă.

– Timpul este împotriva oricărei femei. Toate suntem în aceeași barcă. Într-o zi sper să renasc prin copiii mei... nepoții mei. Când eram mică, tata îmi spunea : cea mai mare nefericire în viață, iubirea mea, vine din alergătura după lună. N-am să uit niciodată.

– Celia izbucni în râs, total pe neașteptate.

– Stephen ! Doamne, ce bogat ! Alerga după lună ? Ar fi trebuit să spun nu ! A făcut-o destul de

multă vreme. O privire spre chipul uluit al lui Karen o făcu pe Celia să-și găsească drumul spre răzbunare. Găsise mijloacele de-a o umili. Nu te uita așa șocată, draga mea. Stephen, tatăl tău, de el vorbeam. Un bărbat teribil de sexy, Stephen, îi semeni mult, ce ghinion ! Și Stephen era un bărbat bun, exceptând doar detaliile triviale — a fost încurcat cu Trish mulți ani. Draga, sfânta Trish, cumnata perfectă. Iar Eva n-a știut niciodată. Poți să-ți dai seama ? Impunătoarea, geloasa, posesiva Eva, n-a știut niciodată. Totul a fost sub nasul ei și n-a știut niciodată.

Karen simți că o apucă greața. Totul îi devenise clar, reflectat în ochii arzători ai Celiei de pe chipu-i fără culoare. Acum vedea în spatele zborului fatal al tatălui ei, misterul întunecat din adâncul ochilor mătușii Patricia, aversiunea mamei sale față de cei din familia Amber ! Dar Eva n-a știut și cineva i-a spus !

— Tu ai fost, nu-i așa ? spuse pe un ton sumbru, fiind în același timp judecător și juriu, iar Celia fu condamnată.

Celia nici măcar nu se deranjă să nege, continuând să zâmbească.

— Știi, draga mea, nu simt nici un fel de animozitate împotriva ta. Arăți și comic și tragic. Și de ce nu ? Ai devenit foarte atașată de Trish, nu-i așa ? Dar acum nu mai poți rămâne. Va trebui să părăsești această casă, nu-i așa ? N-ai putea rămâne sub același acoperiș cu uzurpatoarea mamei tale... amanta tatălui tău... iertând-o.

— Totdeauna a fost legat de tine ceva sinistru, Celia, dar niciodată nu mi-am dat seama cât ești de abominabilă.

Patricia Amber stătea în picioare privindu-le, cu o mână la tâmpla ce-i zvâcnea și albă ca varul.

— Ți-e rău, de ce nu te duci în camera ta ? spuse Celia pe un ton stăpânit.

Karen privi spre femeia care însemnase atât de mult pentru tatăl ei. Apoi i se întâmplă ceva straniu. Simți că nu-i pasă. Tatăl ei o iubise pe această femeie. Asta-l privea. În plus, și ea o iubea. Ei n-ar fi putut niciodată fi cruzi în mod deliberat cu mama ei. Simțea că-i pulsează tot capul și vocile se estompau din ce în ce.

Patricia veni spre ea, țipând cu voce ascuțită și speriată :

— Karen !

— N-am nimic. Karen se așeză repede.

Celia le privi și râse.

— Se simte bine, Trish, nu-ți face griji din cauza ei. Ești prea mămoasă, fără nici o îndoială. Sau nu recunoști ?

— Nu discut. Nu cu tine, Celia. Patricia Amber vorbise pe un ton obosit.

— Asta nu-i un răspuns !

Cealaltă femeie păru să ezite o clipă, apoi o privi pe Karen.

— Îmi pare rău că a trebuit s-o afli astfel. Ar fi trebuit să ți-o spun eu, dacă mi-aș fi imaginat că vechile povești vor ieși la iveală. Da, Karen, l-am iubit pe tatăl tău, mult. A fost cea mai puternică și mai profundă emoție pe care am simțit-o vreodată. N-am iubit pe nimeni până la Stephen și după el nu mi-a mai păsat de nimeni. Ne-am întâlnit cu o

săptămână înainte de căsătoria lui. Ironia a fost că a trebuit să mă întorc în Europa ca să fiu domnișoară de onoare la nunta mamei tale! Dragostea noastră a apărut și tot crescut, ajungându-ne să fim fericiți unul în compania celuilalt. Ne-am iubit dar niciodată nu am fost amanți — jur că e adevărat. Eva era verișoara mea și avea încredere în mine. Apoi ați apărut voi, copiii. Situația era imposibilă. Am căzut de acord, Stephen, Guy și eu că ar trebui să plec în California la mama mea, pentru o perioadă nedefinită de timp. Acum înțeleg ce s-a întâmplat în seara aceea la petrecere. Eva a devenit nebună de gelozie. Era atât de înțepată încât a spus lucruri pe care n-aveam să le uităm nici unul din noi. Tatăl tău a luat-o acasă.

Vocea ei tăcu de parcă ar fi rămas cu ochii pironiți în tunelul timpului.

— Atunci a avut loc accidentul. Într-adevăr a fost accident, sunt sigură. Stephen nu și-ar fi părăsit niciodată copiii. Te iubea mult prea mult. Se întoarse din nou spre Celia. Tu n-ai spus-o astfel, nu-i așa, Celia? Nu Evei. Nu fiicei ei. Ce-a fost, Celia? O forță întunecată și incontrolabilă? O dorință de-a înfrunta pe toată lumea, pe oricine trăia? Richard a murit. Tu erai ca ieșită din minți.

Celia arăta straniu.

— Știi, cred că am să mă duc în camera mea. Totdeauna m-ai plictisit, Trish. E extraordinar cum fiica îți trece cu vederea ofensa. Așa tată, așa fiică, așa se spune. Trecu pe lângă ele, dar când ajunse în dreptul lui Karen își scuipă cuvintele:

— Să nu alergăm după același lucru, iubito!

Karen tremură vizibil — nu din cauza vorbelor, ci din cauza violenței ascunse în ele.

— Ești nebună ! spuse ea răspicat. Nici o femeie oarecare nu l-ar satisface pe Guy, știu asta, iar tu ești o femeie oarecare — păpușă vopsită și frivolă și plină de răutăți.

Celia scoase un țipăt îngrozitor, care sună a ceea ce era — un strigăt de război ! Apucă o sculptură mică turnată în bronz reprezentând o mamă cu un copil și o aruncă cu ferocitate. Nu-și atinse ținta și statueta, în căderea ei, sparse o vază superbă...

Patricia se îndreptă spre ea amenințătoare.

— Ieși afară !

Celia-și uită aberațiile.

— Nu mă amenința, Trish. Îți pierzi timpul. Nu iau în seamă decât o singură persoană și știm cu toții pe care. Iar despre această cățea mică și nesuferită am să vorbesc cu Guy imediat ce va veni acasă. Nimeni n-a îndrăznit vreodată să-mi vorbească cum a făcut-o ea. Va ajunge să regrete !

Așteptară până când Celia părăsi camera apoi se repeziră să adune cioburile. Patricia o privi pe Karen, speriată de paloarea extremă a acesteia.

— Te rog, draga mea, nu mai face nimic. A fost prea mult pentru tine, ești palidă ca o stafie.

Karen se smulse din starea în care se afla.

— Nu sunt prea inteligentă, mătușă Trish, n-am știut !

Mătușa făcu un gest de adâncă dezamăgire.

— O, Karen, copilul meu, cum ai fi putut să știi ? Pot să număr pe degetele unei singure mâini persoanele care au știut. Legătura noastră n-a fost înflăcărată și nu s-a afișat în societate. Dragostea mea pentru tatăl tău a fost profundă, dar n-avea viitor. Oricât ne-am fi dorit să fie altfel, prețul fericirii era prea mare.

— Da, cred, dar ea e îngrozitoare, nu-i așa ? spuse Karen fără ocolișuri. Se ridică în picioare și-i întinse mâna mătușii. Patricia apucă degetele lungi și fine și le strânse încurajator.

— Da, Celia e groaznică și poate e vina noastră. Toți am conspirat parcă să-i ascundem păcatele. Ea nu e conștientă de ele, iar noi nici măcar nu le-am discutat. A acuzat-o careva din noi în mod deschis pentru ce i-a făcut lui Rikki... sau Lianei ?

Urcară împreună scara. În camera ei, Patricia înghiți două aspirine și se urcă în pat. Chipul ei era de-o tristețe neobișnuită. De data aceasta Celia mersese prea departe. Voia s-o rănească pe Karen, dar nu-i va mai permite vreodată ! Fata îi era foarte dragă, nu numai pentru că era fiica lui Stephen și semăna atât de bine cu el, ci pentru că era o fire generoasă și era inteligentă. Celia făcuse prea mulți oameni să sufere. Patricia închise ochii.

Câteva ore mai târziu, Guy se întoarse acasă, iar Celia fu prima care-l văzu. Văzând farurile mașinii pe alee, Karen ieși din cameră, merse pe coridor și se opri o clipă să privească pe deasupra balustradei.

Guy era acolo, în fața ușii, luminat de candelabrul de deasupra. Își reaminti de ziua când îl revăzuse la Melbourne. Celia era la câțiva pași în fața lui, plutind într-un neglijeu frumos și spumos ca marea însăși.

— Guy, spuse ea cu vocea-i dulce. Te-am așteptat. Atât de mult ! Să știi că sunt supărată.

Ochii lui negri o priveau atent, figura-i fiind concentrată.

— Ce este, draga mea ?

Celia pluti drept în brațele lui, agățându-se de reverele hainei cu degetele-i albe.

– Trebuie să vorbesc cu tine, Guy. O, dragul meu, sunt atât de nefericită. Își rezemă capul de pieptul lui Guy.

– Celia ! O clipă lui Karen i se păru că el vrea s-o sărute, dar el abia-i atinse umerii.

– Vino în bibliotecă, draga mea. Nu putem discuta aici.

Ea păru să se topească la pieptul lui, mică și fragilă pe lângă alura lui înaltă și puternică.

Karen simți cum îi mor speranțele. Coșmarul ei devenise realitate.

Mașina era încă pe alee. Se urcă în ea, iar disperarea îi dispăru. Simți doar resemnare și acceptarea înfrângerii. Celia învinsese astfel pe toată lumea timp de mulți ani. Karen ridică din umeri – fără nici o îndoială, ea și Pip trebuiau să părăsească Belle Amber. Guy va obiecta, dar ea va învăța inevitabil să fie o actriță bună. Va trebui să accepte duritățile vieții, lipsită de romantism, așa cum o trăiseră femeile din familia ei.

Mașina ieși pe porțile mari de fier. În numai câteva zile – totul se sfârșise ! Mintea ei se zbătea în tot felul de confuzii. Își aminti foarte clar sărutările lui Guy. Din liniștea inimii ei, țâșni un strigăt : Guy, Guy, te rog, ajută-mă !

Vântul șuiera prin fereastră în timp ce mașina câștiga viteză în josul dealului. Cu o curioasă detașare, Karen observă că nu-i pasă. Nu departe de aici, în noaptea aceea fatală, murise tatăl ei. Unde ajunsese ? Dumnezeule, era o curbă periculoasă, iar ea nu era obișnuită să conducă noaptea.

Mătuşa Patricia îi spusese că fusese un accident. Ce s-ar face micuţul fără ea ? Erau o echipă. Da, bineînţeles că fusese un accident. Sau mama ei trăsese de volan ? Lacrimile veniră în ochi, încetoşându-i privirea. Clipi furioasă, întrebându-se ce naiba făcea pe drum, mergând nicăieri... spre nimeni. Într-adevăr, n-avea la cine să se ducă.

După câteva clipe observă lumini în retrovizor. Venea o maşină în urma ei. Karen acceleră, dar maşina din urmă părea a fi mult mai puternică. Maşina ţâşni pe lângă ea luminând drumul, apoi trase în faţă, blocând-o.

Imposibil ! se gândi Karen îngrozită şi trase maşina în afara drumului. Îşi încleştă degetele, aşteptând ca silueta înaltă să vină în lumină. Nefericirea ei rupse dintr-o dată toate barierele şi ea-şi ascunse faţa în mâini.

— Karen ! Era vocea lui Guy. El deschise portiera maşinii şi se urcă, trăgând-o spre el. La această atingere, ea începu să plângă şi să geamă şi-şi întoarse capul. Mâna lui se închise peste curba sânului ei, iar după primul şoc al acestui contact, ea-l acoperi mâna cu mâna ei, lăsându-l să simtă singur bătăile inimii ei.

— Asta-mi faci tu mie ! ţipă ea tulburată. De fiecare dată când te apropii de mine. Nu simţi ? Simte cât de nebuneşte îmi bate inima ! Doamne, ajută-mi !

Ochii lui căpătară o scânteie senzuală. El o trase şi o urcă pe genunchi cu o tandră brutalitate, iar inima ei bătea să-i sară din piept, pentru că Guy o săruta, mângâind-o posesiv aşa cum o putea face un bărbat numai cu femeia iubită.

Ea se agăţă de el plângând de uşurare, până când, obosită, îşi mută gura arzătoare pe gâtul lui.

– O, Guy !

Mâna lui se întinse şi-i întoarse faţa spre el.

– Uită-te la mine, Karen. Să nu mai negi niciodată că mă iubeşti.

– Cum aş putea ? spuse ea simplu. Totdeauna te-am iubit, de când ţin minte.

Guy inspiră adânc.

– Cât de curând se va putea aranja, ne vom căsători. Vreau să fii parte din mine. Vreau să te găsesc noaptea când întind mâna şi să-ţi aud respiraţia liniştită. Vreau să pot auzi această respiraţie schimbându-se ! Mâna lui îi mângâie obrazul, iar ea se înfioră, realizând că şi mâna lui Guy tremura.

– Şi Celia ?

El se îndreptă şi privi spre luna mare şi palidă, de deasupra viilor.

– Celia e Celia, spuse el rar. Este sub nivelul explicaţiilor şi crede-mă, dragostea mea, în afara intereselor mele. Dacă Richard ar fi trăit, poate ar fi fost altfel. El o stăpânea. Oricum, n-o s-o mai vedem prea mult. Ştie acum că intenţionez să mă însor cu tine.

Karen ridică ochii şi-l privi.

– I-ai spus ?

– Nu, draga mea, femeile ca Celia n-au nevoie de cuvinte. Vocea lui avea o notă de amuzament. N-ai teamă, nu va ridica probleme. Eu păzesc ce-i al meu.

El o trase din nou în braţe, grăbit.

– Hai să nu mai vorbim despre Celia.

*
* *

Şase săptămâni după aceea, lui Rikki i se decernă premiul Statton-Logan Gift pentru cea mai originală pictură în ulei a anului. Participase cu un portret, sau mai bine zis „o impresie" a mamei lui. Nici Celiei, nici prietenilor ei nu le plăcu. Era teribil de modernist şi Celia nu putea fi recunoscută măcar, pentru că tabloul nu avea nimic din fragilitatea ei rafinată.

Karen însă, de cum îl văzu, recunoscu ceea ce era de fapt, un studiu psihologic strălucit. Portretul Celiei, spre deosebire de cel al lui Karen, n-a fost destinat să atârne vreodată la Belle Amber, pentru că între timp Karen şi Guy se căsătoriseră.

– SFÂRŞIT –

THE BEST

Karen nu putea uita zilele de aur de la Belle Amber, marea vie australiană și zilele copilăriei sale, zilele fericite ce mai puteau fi aduse înapoi, sau cel puțin așa credea până când Guy Amber apăru din nou în viața ei ca să-i ia acasă pe cei doi orfani — Karen și fratele ei mai mic, Pip.

— Mai devreme sau mai târziu, Karo, va trebui să te măriți cu mine. M-am tot gândit și pare cea mai bună soluție. Ar trebui să fii recunoscătoare. La douăzeci și cinci de ani voi intra în posesia unei mici averi.

ISBN 973-580-137-X

Lei 3136 + 64 T.L. = 3200

170

ÎNTOARCERE LA BELLE AMBER

Margaret Way